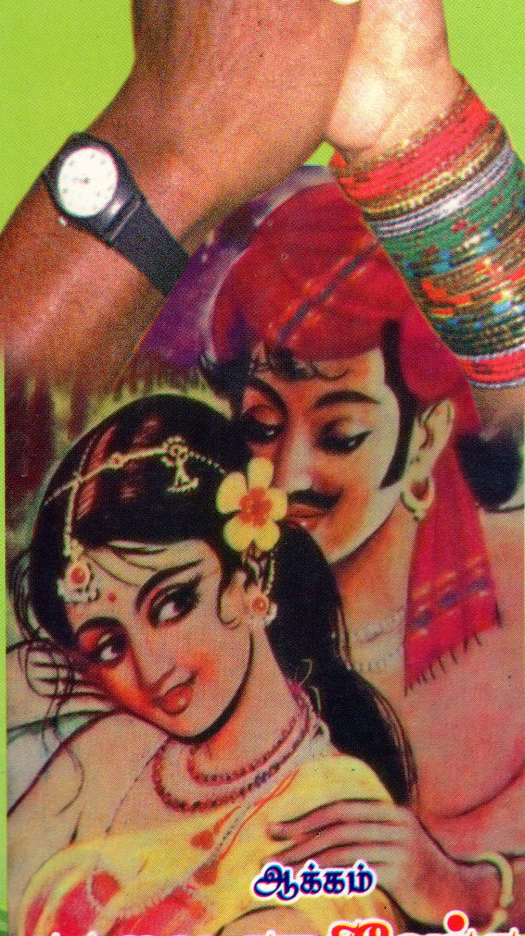

பெய்யென்பு பெய்யும் மழை

ஆக்கம்

நா.வை.குமர்வேந்தன்

(மகேந்திரராசா)

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை

ஆக்கம்

மின்பொறி.நா.வை.குமரிவேந்தன்

(மகேந்திரராசா)

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	: பெய்யெனப் பெய்யும் மழை
ஆசிரியர்	: நா.வை.குமரிவேந்தன் (மகேந்திரராசா)
முதற்பதிப்பு	: 2010
இரண்டாம் பதிப்பு	: 2012 படிகள் 1000
தொடர்பு	: நா.வை.மகேந்திரராசா (குமரிவேந்தன்) 285/1, பிள்ளையார் கோவில் வீதி, உக்கிளாங்குளம் வவுனியா. தொ.பே.0776203788 அல்லது 84, பெய்ந்திநகர், கிளிநொச்சி
பதிப்பகம்	: வாணி கண்ணிப் பதிப்பகம், வவுனியா. தொ.பே:024 2223658
விலை	: உரூபா.180/-

இந்நூலுக்கு துணை நின்ற முன்னூல்களின் ஆசிரியர்கள்

- முனைவர் மு. வரதராசனின் நூல்கள்
- முனைவர் சரளா இராசகோபாலனின் நூல்கள்
- பன்மொழிப்புலவர் கா.அப்பாத்துரையாரின் நூல்கள்
- அறிவர் குணாவின் நூல்கள்
- முனைவர் க. நெடுஞ்செழியனின் நூல்கள்
- செந்தமிழ் அந்தணர், முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார் நூல்கள்
- மொழி ஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணரின் நூல்கள்
- ஆய்வறிஞர் அருளியாரின் நூல்
- ஆய்வறிஞர் நா.சி.கந்தையாவின் நூல்கள்
- பதிப்புச் செம்மல் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையின் நூல்கள்

அணிந்துரை

முனைவர். திரு. கு. திருமாறன்.

முன்னாள் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்,

(அரசுக்கல்லூரிகள்)

முதல்வர், தஞ்சாவூர் புலவர் கல்லூரி.

உலகப் பொதுமறை திருக்குறள். உலக மாந்த இனத்தையே வாழ்விக்க எழுந்த வாழ்வியல் நூல். 'இது ஓர் பெண்ணிழிவு, பெண்ணடிமை நூல் அல்ல என்பதையே தனது கருப்பொருளாகக் கொண்டு "பெய்யெனப் பெய்யும் மழை" என்னும் தலைப்பில் இந்நூலை திரு. நா. வை. குமரிவேந்தன் அவர்கள் ஆய்ந்து ஆக்கியுள்ளார். நூல் முழுவதும் பரந்துபட்டுக்கிடக்கும் குறள்கள் அத்தனைக்கும் புதிய விளக்கங்களைக் கூறும் விதம் முது. முனைவர் இரா. இளங்குமரனார் ஐயாவின் அணுகுமுறைப்பட்டதாய் உள்ளது. நூலுள் எட்டுத்தலைப்புக்கள் காட்டப்பட்டாலும் ஐந்து கட்டுரைகள், பெண்ணிழிவு, பெண்ணடிமை, சாதியப்பகுப்பு, கருத்து முதற் கோட்பாடு போன்றவற்றை திருக்குறளும், சிலம்பும் எப்படியெல்லாம் மறுத்துரைத்துப் புரட்சி செய்கின்றன என்பதை நுணுகி ஆய்ந்து விளக்குகிறார் நூலாசிரியர். கிளிநொச்சி மண்ணிலிருந்து இப்பணியைச் செய்வது மிகக்கடினமும் பாராட்டுக்குரியதுமாகும்.

பரிமேலழகரிலிருந்து ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டோர் திருக்குறளுக்கு விளக்கவுரைகள் எழுதியுள்ளனர். நாமும் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றியும் எமக்கெல்லாம் தோன்றாத, துலங்காத கருத்துக்களை பல புதிய சிந்தனை வழிப்பட்ட கருத்துக்களின் மூலம் சான்றுகாட்டித் திருக்குறள் சாதியமறுப்பு, கருத்துமுதற்கோட்பாட்டுமறுப்பு, பெண்ணிழிவு, பெண்ணடிமை மறுப்பு போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆக்கப்பெற்றதென்பதை நிறுவுகின்றார். தொழுதல் என்னும் சொல்லிற்கு விளக்கம் தரும்போது காலைத் தொட்டுக் கும்பிடுவதோ, முழந்தாளில் இருந்து வணங்குவதோ, தலையில் குட்டித்தோப்புக் கரணம் போடுவதோவல்ல தலைவனும் தலைவியும் தம் முள் ஒருவரையொருவர் அன்றைய செயற்பாடுகளுக்காக போற்றுவது, புகழ்வது, வாழ்த்துவது

இயல்பேயென்றும், அதையும் கூட அவர்கள் உறக்கத்திற்குப் போகு முன் அல்லது உறங்கி எழும்போதுதான் தம்முள் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும் என்பதாகக் கூறி பல குறள்களையும் சான்றாக வைக்கின்றார்.

தமிழர் பண்பாட்டுத் திருமணம் என்னும் கட்டுரையில்

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

(குறள் 127)

என்னும் குறளில் “நாகாக்க” என்னும் கூற்றிற்கு புதுமையான சிறப்புமிக்க பொருளை முன்வைக்கிறார். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சரானவுடன் தமிழ்நாட்டின் அரசுப் பேருந்துகளில் திருக்குறள்களை எழுதப்பணித்தார். அதன்படி பல பேருந்துகளில் மேற்குறித்த குறளே எழுதப்பட்டது. இதைச் சட்ட மன்ற அமர்விலே ஒரு அவை உறுப்பினர் இந்த “நாகாக்க” என்பது ‘ஓட்டுநருக்கா’ அல்லது ‘நடத்துநருக்கா’ அல்லது ‘பயணிகளுக்காகவா’ எழுதப்பட்டது என்று கேள்வி எழுப்பிய போது, யார் யாருக்கெல்லாம் “நா” இருக்கிறதோ அவர்களுக்கெல்லாம் பொருந்துமென்றாராம் அண்ணா. நாமும், நாவை அடக்குதல், கடும் சொற்களைத் தவிர்த்தலென்றும், சுவைக்காக உணவை உண்ணாமல், பொருத்தமான உணவை அளவோடு உண்ணவேண்டுமென்றவாறாகப் பொருள் கண்டோம்.

அத்தோடு வள்ளுவர், தமிழினம், தமிழ்மொழி, தமிழ்நாடு பற்றி எதுவும் கூறாமல் விட்டுவிட்டாரென மனம் நொந்தோம் (ஆதங்கப்பட்டோம்). இதற்கு குமரிவேந்தனவர்கள் புதிய, புதுமையான, சிறப்பான விளக்கத்தைத் தந்துள்ளார். “நாகாக்க” என்பது “நா” மொழியைக் குறிப்பது. அதாவது தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியைச் சிதைவுறாமல் பாதுகார் என்பதாய் விளக்கம் தருகின்றார். இது மிகவும் பாராட்டுக்குரிய விளக்கமாகவுள்ளது. ஆங்கிலேயர் தாய்மொழியை “மதர் ரங்”(mother tongue) என்றுதான் கூறுவர். “ரங்” என்பது தமிழில் நாவையே குறிக்கும்.

அகநானூறுப் பாடல்களான 86யும், 136யும் எடுத்துக் கொண்டால் அவை சங்ககாலத்தில் திருமணங்கள் எப்படிச்

செய்யப்பட்டன என்பதை விளக்குவதாய் உள்ளது. பெளர்ணமி (நிலவில்) நாளிலே பந்தலிட்டு, வெண்மணல் பரப்பி, மணமக்களை நீராட்டி, புத்தாடை அணிவித்து, அகவை முதிர்ந்த வாழ்வரசிகளைக்கொண்டு திருமணம் நடத்தப்பெற்றதாக கூறப்படுகிறது. இன்று சில மாற்றங்களுடன், இன்றைய புதிய மரபுகளை உள்வாங்கி நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. பண்பாடு பேணல் என்று கூறும்போது அது தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் சுழியமாகவேயுள்ளது. இது வெளி மாநில, ஐரோப்பிய ஊடுருவலால் சிதைவுற்றுள்ளதென்று கூறவேண்டும். தமிழில் பேசுவதில்லை (மொழிக்கலப்பு) தமிழில் பெயர் வைப்பதில்லை போன்ற சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஈழத்தில் எப்படியென்று என்னால் கூறமுடியாவிட்டாலும், அங்கு பேணப்படுகின்றதென்றே கொள்ளவேண்டும் பெருமைப்படுகிறேன்.

பெரியார் ஈ.வே.ரா தமிழ்நாட்டின் அடித்தட்டு மக்களுக்காக பல நல்லவற்றைச் செய்தார். அவர் தமிழ்நாட்டில் பிறந்திராவிட்டால் சூத்திரராகிய 100 விழுக்காடு மக்களும் (பார்ப்பனரல்லாதவர்) இன்று வண்ணச் சாதியப்பகுப்பின்படி கீழ் நிலையிலேயே இருந்திருப்போம். நான் இன்று முனைவராகப், பேராசிரியராக இருப்பதற்கும், அகனவர்கள் பொறிஞராக இருப்பதற்கும் இன்னும் பல ஆயிரம் ஆயிரம்பேர் தொழில்துறைகளில் பணியாற்றுவதற்கும் அவரே ஊன்றுகோல். எம்மையெல்லாம் விழிப்படைய வைத்தவர். ஆனால் அவர் தமிழையும், இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தையும் தவறான கோணத்திலேயே நோக்கினார். இழிவுபடுத்திப் பரப்புரைகளும் செய்தார். நாமும் கூட இளங்கோவடிகள் கடைசியில் பார்ப்பனத்தி தேவந்தியை சேரன் செங்குட்டுவன் கட்டுவித்த கண்ணகி கோவிலுக்குப் பூசகராக்கி வைதீகத்திற்கும், வைதீக வேத மரபிற்கும் அடிபணிந்து விட்டாரே என்றும் மனம் நொந்து கொண்டோம். ஆனால் இக்கருத்துக்களை முற்றிலும் (சிதறடிக்கும்) மாற்றிக்கொள்ளும் வகையில், வேதமரபு, கீதை, மநுநெறி(தீநெறி)கள்; பெண்ணானவள் எச்சாதியினள் ஆயினும் இழிவுப்பிறவியென்றே கூறுவதாலும், அவளுக்கு துறவு, வீடுபெறு இல்லையென்று மறுத்ததாலும், அதற்கு எதிராகவே தேவந்தியை பூசகராக்கி வைதீக, ஆரிய, ஆண்மேலாண்மைக்கு ஆப்பு வைத்தார் என்று கூறும்பாங்கு எம்மையெல்லாம் வியப்படைய, விழிப்படைய வைக்கிறது.

சிலம்புவழி எந்த ஒரு ஆணுக்கும் முதன்மையோ, பெருமையோ வழங்கினாரில்லை. ஆனால் சிலப்பதிகாரப் பெண்களை பெருமைப்படுத்துகிறார். என்னே இளங்கோவடிகளின் பெண்ணியப்புரட்சியென்று வியந்து போற்றுகிறார் நூலாசிரியர். ஆம் சேரன் செங்குட்டுவனும் இங்கு யாருக்கு சிலையெடுக்கவேண்டுமென்று துணைவி வேண்மாளையே வினவுகின்றார். (தான் நினைத்தபடி செய்யாமல், பெண்ணுக்கு முதன்மை) அவளும் நம்மூர் வந்த கண்ணகிக்கு அமைப்போமென்கிறாள். இது தான் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாடு.

திருக்குறளுக்கு மத, மறை, சமயமூலம் வேண்டாம் என்னும் கட்டுரையில், ஆரிய வேதமரபு, அரசர்கள் வேள்வி செய்வது, போர் புரிவது, சூதாடுவது, கொடை வழங்குவதும் தான் அவர் கடமையென்றும், கல்வி; அரசர், பிராமணர்க்குரியதென்றும், உழவுத்தொழில் இழிவானதென்றும் அதை மூன்றாம் சாதிக்காரரான வைசிகன் செய்யவேண்டுமென்றும், பெண் எச்சாதியினள் ஆயினும் ஆண்களையும்விட இழிவுப்பிறவியென்றும் கூறும் கோட்பாடுகளை, செல்லுபடியற்றதாகக், தடுத்து நிறுத்தவுமே எழுந்த நூல் திருக்குறளென்று நுண்மான்னுழைபுலன்வழி கூறுகின்றார் நூலாசிரியர். அத்தோடு திருக்குறளின் இறைவணக்க குறட்பாக்களில் 7 குறங்கள், நற்றாள், மானடி, தாள், இறைவனடி என்று சூத்திரன் (தமிழன்) பிறந்த காலடியைப் போற்றி, அதை தெய்வநிலைக்கு ஆக்குகிறார். முகத்திலோ(நெற்றி), தோளிலோ(மார்பு), வயிற்றிலோ(தொடை) அல்ல தாளிற்றான் உலகம் உய்ய வழியுண்டு என்னும் மெய்யியலை முன்வைக்கிறார். அதாவது முயற்சியுடைய உழைக்கும் மக்களின் காலடியிந்தான் செல்வத்திற்குரியாள்(தாமரையினாள்) வாழ்கிறாளென்று இதுவரை யாருமே சொல்லாத சீரார்ந்த புது விளக்கத்தை முன்வைக்கிறார். குமரிவேந்தனாரின் சிந்தனைத்திறம் வியந்து பாராட்டத் தக்கதாம்.

திருக்குறளை ஒவ்வொரு சமயத்தாரும்; சைவர்கள் இது சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளைக் கொண்டு இருப்பதால் தமது நூலென்றும், வைணவத்தார் இல்லை இது தமது நூலென்றும், சைனத் தீர்த்தங்கர் மாவீரரின் கொள்கைகள் காணப்படுவதால் இது சைனமத நூலென்றும்(திருக்குறள் சைன உரை என்று ஓர் நூல் கூட உண்டு),

அண்மைக்காலமாக கிறித்தவர்கள் இது தம் மத நூலென்றும், தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த புலவர் தெய்வநாயகமென்பார் திருவள்ளுவர் ஒரு கிறித்தவரே என்று வலிந்தும் வாதிக்கின்றார். இவை எல்லாம் திருக்குறளை எல்லைப்படுத்திவிடும் என்பதால் அதை அதன் வழியில் விட்டுவிடுங்களென்று வேண்டுகின்றார் நூலாசிரியார்.

அடுத்துவருவது தமிழருக்குப் புதிய புத்தாண்டுத் தொடக்கம் தைத்திங்களே என்னும் கட்டுரை. இங்கு காலக்கணிப்புக்கள், வானியல், வேளாண்மையுடன் இணைந்த வாழ்வியல் போன்ற எடுகோள்களுடன் தன் கருத்துக்கு வலுச்சேர்க்கும் பாங்கு சிறப்பாம். இதுவே தமிழர்களின் வாழ்வியல் பண்பாட்டு அடையாளம்.

அடுத்துவருவது தினக்குரல் செய்தித்தாளுக்கு வழங்கிய நேர்முகம். கட்டிடப்பொறிஞரான திரு.அகன் அவர்கள் பாவலர், கட்டுரையாளர், கவிஞர், ஆய்வறிஞர், சிற்றிதழாசிரியர். 30 ஆண்டுகளுக்கு மேல் பேராசிரியராய் இருந்து ஆயிரம் * ஆயிரம் மாணவர்களுக்கு நடுவில் எம்மால் செய்யமுடியாததை அண்மைக்காலம்வரை ஆங்கிலம், சிங்களத்தில் மின்பொறியியல் துறையில் பணிபுரிந்த குமரிவேந்தனவர்களை மடை மாற்றி குறுகிய காலத்துள் சான்றோனாக்கியது பெரிய சாதனையே.

ஈ.வே.ரா.பெரியார் கூறுவார் தமிழ்நாட்டின் 100 விழுக்காடு குத்திரமக்களுக்காய், அவர்களின் மேன்மை நோக்கி தோள்மேல் சுமக்க, தொண்டாற்ற யாரும் முன் வராததால் எனக்குத் தகுதி இருக்கிறதோ இல்லையோ நான் பாடாற்றுகின்றேன் என்று கூறுவதைப்போல குமரிவேந்தனவர்களும் தமிழன்னைக்கு அரிய தொண்டு செய்ய முனைவதால், தங்களின் தொண்டைத் தொடர்க, வளர்க, வாழ்க; இது போன்ற நூல்களை இன்னும் எழுதிக்குவியுங்கள் என்று வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

கலைஞர் கருணாநிதி நகர்
திருச்சி.
தி.பி.2041கன்னி30.

அன்புடன்
கு.த்ருமாறன்

வாழ்த்துரை

பாற்றஞர்.சு.அகன்

பாவலர்.தமிழிய வாழ்நெறி ஆய்வர்,

தமிழ் அரண் பாவாணர் மன்றம்

இன்றைய இந்துமாவாரிக்குள் மூழ்கிக்கிடக்கும் குமரிக் கண்டத்தின் குமரிப்பெருமலைத்தொடரின் தென்கீழ்ப் பகுதியில் தோன்றிப்பாய்ந்த ப.ஹுளி என்னும் பேராற்றின் சரிவுநிலக்கரைப்பகுதி முல்லை நிலத்தில்த் தான் உலகின் முதல் மாந்தன் தோன்றினான். அந்த மாந்தரின் உள்ளத்தில் ஊறி நாவினால் மொழியப்பட்ட மொழியே இவ்வுலகின் முதல்மொழியான தமிழ்மொழி. இவ் வரலாற்று மெய்மையைப் பன்மொழியாய்வு, இலக்கியச் சான்றாய்வு, வேர்ச்சொல்லாய்வு முதலான அறிவார்ந்த ஏரண முறைப்படியான ஆய்வுகளின் வழியே உறுதியாக நிலைநாட்டியவரே தமிழ், தமிழர், இனக்காப்பு அரணாகத்திகழும் மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணராவார். அவர் நிறுவிய மெய்மைகளை மறுத்துரைக்கத் துணிந்தோர் இன்றுவரை எவரும் இல்லை.

கடந்த தி.பி.2032மடங்கல் (கி.பி.2001ஆவணி) இறுதியில் குமரிவேந்தனாரை விருந்தோம்பும் பேறுற்றக்கால் என்னில்லத்தின் நூலகத்திலிருந்த பாவாணரின் நூல்களைக்கண்டு ஆர்வமுடன் கற்றார். அவரின் தமிழ் நெஞ்சக்கதவின் திறவுகோலாய் அவரின் நூல்கள் அமைந்தன.அதன் பின் தமிழ்ச் சான்றோர்களின் நூல்களைத் தேடித் தேடித் கற்றார். இன்றோ தமிழிய அணையா விளக்காய் தமிழொளி பரப்புகின்றார். நம் தமிழ் தமிழின அரணம் மொழிஞாயிறு பாவாணரவர்கள். அவரியற்றிய நூல்களைக் கற்போருக்கெல்லாம் தோன்றாத்துணையாகத் திகழ்ந்து அவர்களைத் தமிழிய அரிமாக்களென மாற்றுகிறார். அவ்வாறு மாற்றப்பட்டவர்களில் இவரும் ஒருவர்.

ஈழத்தின் கிளிநொச்சி மண்மாந்தரான குமரிவேந்தனார் (மகேந்திரராசா) கற்றகல்வி மின்பொறியியல்துறை. இம் மின்பொறியியற்

துறைப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றபின் தன் உள்ளத்துள் ஊற்றெடுத்த தமிழுணர்வு கிளர்ந்தெழவே கிளிநொச்சி மாவட்டத் தமிழ்ச் சங்கச் செயலாளராய்ப் பொறுப்பேற்றுத் சிறப்புடன் செயலாற்றிவரும் செந்தமிழ்ச் செயல்மறவர். வைகுண்டப்பணியத்தின் நால்வண்ண(சாதிய) மனுத்தீநெறிக் கொடுங்கோடால், பிறப்பின் வழிச்சாதிகளின் கூறாகச்சிதைவுற்றும், கருத்து முதல் கோட்பாட்டு மூடத்தால், இவ்வுலகின் துன்பம் மறுவாழ்வின் இன்பமென மூளைச்சலவை செய்யப்பட்டு மூடமாக்கப்பட்டும், முன் தோன்றிய தமிழ்மூத்தகுடி தாழ்வுற்றதை வன்மையாக எதிர்த்துப் பரப்பரைத்துப் பாடாற்றும் பொருள் முதல் கோட்பாட்டுச்சான்றோர் நம் குமரிவேந்தனார். ஊருக்குத்தான் அறிவுரை தனக்கில்லை எனப்புனைவு வாழ்க்கை வாழும் பகுத்தறிவுப் போலியரைப் போலன்றித் தன்மான ஆடலேறாய்த் தன்குடும்பம் தன் உற்றார், உறவினர் குடும்பங்களிலும் தமிழிய வாழ்நெறிக் கோட்பாடுகளைச் செயற்படுத்தியும் இன்பியல் துன்பியல் நிகழ்வுகளைத் தமிழ்நெறிக் கரணங்களால் நிகழ்த்தியும், நிகழ்த்தச்செய்தும் வரும் தமிழரிமா.

ஒருமொழிக்குரிய இயங்கியல் வரைமுறைகளையும், அம்மொழிமாந்தரின் வாழ்வியல் மரபுகளையும் பதிவு செய்துள்ள நூலும், இவ்வுலகின்தொன்மை மிக்க நூலும் தொல்-காப்பு-இயம் என்னும் நம் தமிழ்ப் பெட்டகமாம். தொன்மைத்தமிழ் மரபில் தோன்றித்தழைத்து வழிவழியாகப் பரவிப்படர்ந்து தொடர்ந்து வரும் இயங்கியல் மெய்யியல் விளக்கமெனத்திகளும் ஆசீவகம், ஐந்திரம், அகத்தியம் முதலான எண்ணற்ற அறிவுத் திருக்களின் பிழிவுகளைத் திரட்டிப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள தொன்மைக்காப்புப் பெட்டகமே இத் தொல்காப்பியமாம். கி.மு.1500 இல் தன் இயற்பெயரைக் குறிப்பிடாத நுண்மாண்நுழைபுலச் சான்றோர் தொகுத்தளித்த வழிநூலே தொல்காப்பியமாகும்.

கி.மு.1500 இன் தொல்காப்பியம், கி.மு.500 இன் சங்கத்தொகை நூல்கள், கி.மு.100 இன் திருக்குறள், கி.பி.200 இன் சிலப்பதிகாரம், ஔவையார் பலரின் நூல்கள் முதலானவை தமிழின் மூன்று

வகைகளான இயல்தமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் ஆகியவற்றின் இலக்கண, இலக்கிய, கலைநுட்பத்திற்குள் மிக்க விழுமியங்களையும், வாழ் வியல் மாண்புகளையும் பாருக்கே பறைசாற்றும் தகைமைத்தனவாம். இவ்வரிய நூல்களை ஊன்றிக்கற்றுச் செறிவான ஆறு கட்டுரைகளைத் தனித்தனியே எழுதிய குமரிவேந்தனார், அத்தோடு ஈழத்தமிழ் நாளிதழான தினக்குரல் இதழிற்கு அளித்த நேர்காணல், தமிழர் திருமண நிகழ்வுக் கரணமுறைகள் ஆயனவற்றையும் தொகுத்து நமக்கு அளித்துள்ளதே இந்தப் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

திருவள்ளுவர் பெருமகனாரின் திருக்குறள் காமத்துப்பாலின், களவியல், கற்பியல் கருத்துக்களையெல்லாம் நம்முன் விரித்துவைத்து அறத்துப்பாலின் இல்லறவியல் வாழ்க்கைத் துணை நலத்தின் 55 ஆம் குறட்பாவின் ஈற்றடியான “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்பதன் பொருளை ஆய்கின்றார். ‘தெய்வம்’ எனத் திருவள்ளுவப் பேராசான் குறிப்பிடுவது தமிழியச்சான்றோரையே என்றும், ‘தொழுதல்’ என்பது போற்றி மதித்தலையென்றும் கூறி அவற்றிற்குச் சான்றுகளாகத் திருக்குறட் பாக்களையே காட்டி நிறுவுகின்றார். திருமணக் கரணத்தின் போது பெற்றோரும், உறவினரும், பெரியோரும் இல்லறம் ஏற்கும் தலைவன் தலைவிக்குக் கற்பிக்கும் வாழ்வியல் நெறிகளின் படி வாழ்தலே கற்பு வாழ்க்கை என்றும், ஒருவன் ஒருத்தி என்ற முறைமை வழுவாது மனநிறைவுடன் வாழ்தலே நிறை என்றும், கற்பு, நிறை என்பன ஒரே பொருளைக் கொண்டவையே என்றும் நுட்பமாக விளக்குதல் சிறப்பாகும்.

தமிழர் பண்பாட்டுத் திருமணம் என்னும் தலைப்பில் தமிழரின் மொழிமீட்பு, பண்பாட்டுமீட்புக் குறித்துக் கூறும் கருத்துக்கள் முதன்மையானவையாம். பண்பாட்டு மீட்பின் முதற்செயலாக சுறவம்(தை) முதல் நாளில் தொடங்கும் திருவள்ளுவர் ஆண்டுக் கணக்குமுறையைத் தமிழர்கள் அனைவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்கிறார். இது மிகவும் தலையாயதாகும். தாய்மொழி ஒருவரின் உள்ளத்தில் ஊற்றாகி நாவால் மொழியப்படுவதாம். அதனால் தாய்மொழியின் ஆகுபெயரே “நா” என்பது. திருக்குறள் 127 ல்

பேராசான் “நாகாக்க” எனக்குறிப்பிடுவது, “தாய்மொழியைக் காத்திடு” என்பதே என்று நுணுகி ஆய்ந்து கூறுதல் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

- ♦ சாதி - மதம் - செல்வம்- பணக்கொடை எவற்றையும் கருதாமல் ஒத்தமனமுடையோர் கலப்புமணம் புரிந்துகொண்டாலே, தமிழரின் கூரறிவு தழைத்தோங்கும் எனக் குமரிவேந்தனார் கூறுவது, அவரது கூரறிவுத்திறத்தைக் காட்டுகிறது.
- ♦ இளங்கோவடிகளின் பெண்ணியப்புரட்சிக் கட்டுரையில், கண்ணகி-மாதவி-தேவந்தி-கவுந்தி-ஐயை மாதிரி-மணிமேகலை-சித்திராபதி எனப்பல்வேறு வாழ்நிலை மகளிரை நடுவப்படுத்தியும், மகளிரின் காலணியாகிய சிலம்பு என்பதைத் தலைப்பிட்டும், சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றியுள்ள இளங்கோவடிகளின் திறத்தை வியந்து போற்றுகின்றார்!
- ♦ தமிழருக்கு தமிழ்ப்புதியவாண்டுத்தொடக்கம் தைத்திங்களே என்னும் கட்டுரையில்- தமிழரின் வானியல்புலமை, காலக்கணிப்புச்சீர்மை, வாழ்வியல் - உழவு, வணிகம் - ஆயனவற்றின் சீர்த்திகளை விளக்கிச் சொல்லும் பாங்கு மிகச்சிறப்பு!
- ♦ திருக்குறளுக்கு சமயமுலம் வேண்டாம் என்னும் தலைப்பில் பலசிறப்புக் கருத்துக்களுடன் திருக்குறளின் இறைவணக்க(கடவுள் வாழ்த்தை) குறள்கள் பத்தையும் ஒவ்வொன்றாய் ஆய்ந்து குமுகாயத்தில் “வாழ்வாங்கு வாழும் மாந்தனையே போற்றுகின்றார் செந்நாப்போதர்” என்று விளக்கும் விதம் எண்ணி எண்ணி வியக்கவைப்பதாம்.
- ♦ கிளி.மாவட்டத்தமிழ்ச்சங்கத்தலைவர் திரு.இறைபிள்ளையவர்கள் இயற்றிய “தமிழ்மகள் ஓளவையார்” எனும் நூலுக்குக் குமரிவேந்தனார் எழுதிய அணிந்துரையும் இந்நூலில் இணைக்கப்பெற்றுள்ளது. இங்கு சங்ககால, பிற்கால ஓளவையார்களை ஆராய்கிறார்.ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன்ஆயன

இரண்டு அல்லது மூன்று சீர்களைக்கொண்ட வாழ்வியல் கருத்துரைகளாகும். அவை மழலையர், சிறார் போன்ற அறிவுடையோருக்காகத் தொகுக்கப்பெற்றது போன்று எடுத்து விளக்குவது நன்று.

- ♦ பிறப்புவிழிச் சாதிக்கொடுநெறியான மனுத்தீநெறி, அரச ஆட்சிச் சட்டமாகக் கி.பி.400 கடம்பவடுகன் மயூரவர்மனால் ஆக்கப்பட்டதாகும்.
- ♦ குறுகிய காலத்தில் அரியநூல்கள் பலவற்றைக் கற்று, ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதும் ஆற்றலோடு, புதிய கருத்துக்களை ஆய்ந்து கூறும் குமரிவேந்தனாரது திறம் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது.
- ♦ தமிழ் அறமும் - இயங்கியல் முறைமையும் வழுவலாகாது - எனக் கண்ணு எழும் அவரது நெஞ்சத்தின் ஏக்கம் நூல்முழுவதும் பரவிப்பற்றி நிற்கிறது. நம்மையும் அவ்ஏக்கம் தொற்றிக் கொள்கிறது. இந்நூலைப் படிப்போர் எவரும் தமிழிய ஓர்மையைப் பெறுவர் என்பது மிக உறுதி!
- ♦ இத்தகைய சீரார்ந்த நூலாசிரியராக, தமிழியச் சான்றோராக, மலர்ச்சியுற்றுள்ள அருமைத் தோழர் குமரிவேந்தனாரை நெஞ்சம் பூரிக்க வாழ்த்துகின்றேன். தமிழிய வாழ்வியல் மாட்சிகளுள் ஏதாவது ஒன்றைக் குறித்து ஆழ்ந்து, ஆய்ந்து ஓர் அரிய நூலை ஆக்கித் தமிழினத்திற்கு அளித்திடுமாறு அருந்தமிழ்ச் சான்றோர் குமரிவேந்தனாரை வேண்டுகின்றேன்!

அறம் வெல்க! முறைமை மலர்க!

தி.பி 2041 கன்னி 24,
கீரனார், புதுக்கோட்டை,
தமிழ்நாடு.

அன்புடன்
ஓ.அகன்.

என்னுரை

மாந்தக் குமுகாயம் (குடும்பம் - குமுகாயம்) வளரவும், செழிக்கவும் மூடநம்பிக்கைகளில் இருந்தும், அறிவுச் சுரண்டலில் இருந்தும் விடுபடவும், அனைத்துயிரும் ஒன்றென்றெண்ணி அன்பு காட்டவும், மாந்தன் மாந்த நேயத்தோடு மனிதனாக வாழவும் உரிய ஒரே வழி அறிவுக்கான (பகுத்தறிவுக்கான) விடுதலையே. வள்ளுவரும்,

பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமையாண் (குறள் 972)

என்றும்

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடை (குறள் 37)

என்றும்,

யாவருக்கும் புரியும்படியாக நயம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார். உலகம் உருண்டை என்று சொன்ன கலிலியோவிற்கு நானூறு ஆண்டுகள் தொடர் தண்டனை விதித்தது அவர் வாழ்ந்த நாடு. பகுத்தறிவை அதாவது அறிவுக்கான விடுதலையைக் காட்ட அல்லது வெளிக்கொண்டுவர முனைந்த புருனோ எரியூட்டப்பட்டார். சாக்ரட்டீசு நஞ்சூட்டிக் கொல்லப்பட்டார். நாவலந் தேயமாம் தொல்லிந்தியாவில் தமிழ்நாடு உட்பட வாழ்ந்த மக்கள் வைதீக வேதப் பிராமணரால் உள்கொண்டு வரப்பட்ட வைதீக வேதங்களை (இருக்கு, யசுர், அதர்வன, சாம), வேதாந்தத்தை எதித்தவர்களைக் கொக்குப் போன்ற மோசக்காரர், பூனை போன்ற வஞ்சகர் என்கிறதாம் மநுநெறி. வேதம் சுருதி, அறத்துணிவு சுமிரிதி. இவற்றிலுள்ள விதிப்படி ஒழுகவேண்டும். இதைவிட வேறுகடமைகள் உயிர்களுக்கில்லை. இதைக் கல்வி, அளவையியல் (தர்க்கவியல்) மூலம் பரீட்சிப்பவன் “நாத்திகன்”. அவன் குமுகாயத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட, ஒடுக்கப்பட வேண்டியவனாம். இது மநுநெறி மூலமும், அதைத் தொடர்ந்து “பகவத் கீதை”, ஆதிசங்கரரின் “அத்வைதம்” மூலமும், வர்ணாச்சிரம (சாதிய)த்தை வலியுறுத்தியும், எழுதி உறுதிப்படுத்தி அதை இன்றுவரை தமிழன் வாழ்வில் செயல்படுத்தி, அவனை இதிலிருந்து மீள முடியாமலாக்கியும் உள்ளது மநுநெறி. வருணச்சாதியக் கோட்பாட்டுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த

பொருள் முதல் கோட்பாட்டாளர்களை (சுதந்திர சிந்தனையாளர்) கொடுமான முறையில் தண்டிக்கவும் மனுநெறி வழிசெய்கிறதுதாம். இவர்கள் சூத்திரர், அசுரர், தாசரென்றும் கூறப்பட்டனர். இவர்கள் எழுதிய நூல்கள் களையப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. சிலர் எரியூட்டிக் கொல் லப் பட் டனர். ஏன்? சிவனியர் (சைவர்)களான திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், நந்தனார், கண்ணப்பர், திருநாவுக்கரசர் போன்ற நாயன்மார்களை கடவுள் ஆட்கொண்டார் எனக் கூறிக் கொன்றனர் (விரிக்க நீளும்). கண்ணகி மதுரையை எரித்தாள் என்று கூறி எரித்தனர் வைதீக கருத்து முதல் கோட்பாட்டாளர்கள் (கடவுள் மாயையை உருவாக்கி - நம்பிக்கையூட்டியவர்கள்). ஏன் நாலடியார் தந்த சமணர் எண்ணாயிரவரை கழுவேற்றிக் கொன்றனர். எஞ்சியிருந்தோரை தமிழ்நாட்டைவிட்டு ஓட ஓட விரட்டினர். அவர் எழுதிய நூல்களை ஆற்றிலிட்டும், எரித்தும் அழித்தனர். அதில் எஞ்சியதுதான் இந்த நாலடியார். கடந்த நூற்றாண்டிலே மதுரையில் பாண்டித்துரைத்தேவர் சேர்த்து வைத்த பல்லாயிரம் நூல்களைத் தீயிட்டுக் கொழுத்தினர். நம் நாட்டிலே யாழ் நூல்நிலையத்தைக் கூடக் கீழை ஆரிய இனவழி வந்த இந்நாட்டுப் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தினர் தீயிட்டுக் கொழுத்தி அழித்தனர். இது வரலாறு. நால்வர் எழுதிய தேவாரங்களை வெளிவர விடாமல் தில்லையம்பலத்தில் (சிதம்பரம்) ஓர் அறையில் பல்லாண்டுகளாகப் பூட்டி வைத்துச் செல்லரிக்கவும், பாழடையவும் வைத்தனர். இதையறிந்த அருள்மொழித்தேவர் (தமிழ்ப்பெயராய் இருப்பது இழிவு தீட்டென்பதால்) இராசராசனெனப் பிராமணரால் பெயர் மாற்றம் (வடமொழிப்பெயர்) செய்யப்பட்டு முடிசூடிய சோழ மன்னன் தமது அறிவுச் செயற்பாட்டினால் செல்லரித்து உக்கி அழிந்தவை போகப் புதுப்பித்து எஞ்சியிருப்பதே இன்று கோவிலில் கேட்கும் தேவாரத் தொகுப்புக்களாகும். அண்மையில் திருவாசகம் படிக்கத் தில்லையம்பலம் சென்ற தமிழர் ஆறுமுகசாமியை அதைப் படிக்க விடாமல் (தமிழில் படிப்பதில்லை - தீட்டுப்படுத்தும் என்பதால்) தடுத்தவர் இந்த வைதீக வேத மரபு சார்ந்த பிராமணரே. சங்க இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியம், திருக்கறள், சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்கள் தமிழனின் பண்பையும், அவனுடைய சுதந்திரச் சிந்தனையையும், அறிவுக்கான (பகுத்தறிவு) விடுதலையையுமே விளம்பி (பறைசாற்றி) நிற்பவை. குறிப்பாக இவர்கள் தமிழர் இயங்கியல் சிந்தனையின்

வழி அதாவது சாங்கியம், யோகம், உலகாய்தம் போன்ற பொருள் முதல் கோட்பாட்டின் வழி நின்று தம் நூல்களை யாத்தனர் எனலாம். தமிழிலக்கியங்கள் அனைத்தையும் தமிழிய மெய்யியலையும், அளவையியலை (தர்க்கவியல்)யும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன என உணர்ந்து, இலக்கிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பர். இவற்றின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்யும்போதுதான் அவ்வாய்வு முழுமையும் பல நுண்மைகள் வெளிவரவும் ஏதுவாய் அமையும். நூல்களைக் கற்பது என்பதும் அளவையியல் நூல்களை, சொல் நூல்களை ஐயம் திரிபறக் கற்றாலேயே அது கற்பவர் அறிவை உயர்த்த வல்லதாய் இருக்கும். முன்பு இப்படியான அளவையியல் நூல்களைக் கற்பவர்களுக்குத் தண்டனையுமிருந்ததாம். பிராமணர் இதைக் கற்றால் அவர்கள் சாதி நீக்கம் செய்யப் பெற்றதாகவும் கூறப்படுகிறது (மநுநெறி). அறிவுக்கு விடுதலை வழங்கிய திருக்குறளின் மெய்யியல், அளவையியல்களின் பரப்பையும், ஆழத்தையும் வேறாக்கிப் பார்த்தால் அதில் சாங்கிய மெய்யியலும், யோக மெய்யியலும்; அறத்துப் பாலிலும், உலகாய்த மெய்யியல்; பொருட்பால், காமத்து(இன்பத்து)ப் பாலிலும் மிளிர்வதைக் காணலாம். ஒவ்வொரு மெய்யியலும் தனக்கென்று ஓர் அளவையியலை (தர்க்கம் - வாதம்)க் கொண்டிருக்கின்றது. இன்ப நாட்டத்தை, உயிரின் இயற்கைப் பண்பை முதன்மைப்படுத்திய கோட்பாடு உலகாய்தம். இது சாங்கியம், யோக மெய்யியல்களுடன் சேர்க்கப்பட்டு “ஆன்வீச்சீகி” (வடமொழி) - “பகுத்தறிவு மெய்யியல்” கோட்பாடானது. வள்ளுவரும் தொல்காப்பியரும் தம் நூல்களை அளவையியலின் அடிப்படையிலேயே அமைத்தனர். அதிலும் தொல்காப்பிய அகத்திணை, திருக்குறளின் காமத்து (இன்பத்து)ப் பாலும் அளவையியலின் விளக்கங்களாக அமைந்துள்ள விதம் எண்ணியெண்ணி வியக்கத் தக்கதாகும். வள்ளுவரும் அகத்திணை ஆசானாக அறிவூட்டி ஒளி பரப்பி நிற்கின்றனர். அளவையியல் என்பது எவ்வளவு தமிழருக்கு வேண்டியது என்பதை வலியுறுத்தவே,

“எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்

கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு”

(குறள்: 392)

என்றார்.

(எண் - தர்க்கவியல் -அளவையியல், எழுத்து -இலக்கணம்) உலகில்

வாழும் ஆற்றிவுயிர்க்கு அளவையியலும், இலக்கணமும் கண்போன்றதெனக் குறிப்பிடுகின்றார். எத்துறை சார்ந்த அறிஞராக இருந்தாலும் அவருக்கு அளவையியல் இன்றியமையாத ஒன்று. எண், ஏரணம், தர்க்கம், வாதம், நியாயம் என்பன அளவையியலைக் குறிக்கும் சொற்கள். “ஆற்றின் அளவறிந்து கற்க அவையஞ்சா மாற்றம் கொடுத்தாற் பொருட்டு” (கு:725), என்று பேச்சுக் கலைக்கும் அளவையியலுக்கும் உள்ள தொடர்பைச் சுட்டுகின்றார் வள்ளுவர். தொல்காப்பியம் கூறும் இலக்கணம்; அனைத்து செய்திகளும் பேச்சுக்கலைக்குரியதாகவும், காண்டிகை; அளவையியல் கூறுகளையும் கொண்டுமுள்ளதாம். அளவையியலை அறிவு, அறிவியல், ஆராய்ச்சி, இயலாகவே வளர்த்தனர் பொருள் முதற் கோட்பாட்டாளர். கற்றதினால் நாடு அறிவுக்கான விடுதலையைப் பெற்றது. இதையே சாக்ரட்டீசு ஏன்? எதற்கு? எப்படி? என கேள்வியாகக் கேட்டு விடை காண் என்றார். வள்ளுவரோ மெய்ப்பொருளை, நுண்பொருளை காண்பது அறிவென்பார். கிறித்துவோ, தட்டுங்கள் திறக்கப்படும், கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும், தேடுங்கள் கண்டடைவீர் என்பார். இன்று அளவையியல் பல கூறுகளாக கூறப்பட்டாலும் அவை காட்சி, உய்த்தறிவு, மேற்கோள் என்னும் மூன்று கூறுகளுக்குள் கொள்ளப்படும் என்பார். மணிமேகலை இதைப் பக்கம், ஏது, எடுத்துக்காட்டு, துணிந்து துணிதல், நிலைநாட்டுதல் என்றவாறாகக் குறிப்பிடும். “சாங்கியக் காரிகையும்” பொருள் முதல் கோட்பாட்டாளரின் காட்சி, உய்த்தறிதல், மேற்கோள் என்பனவற்றையே கொண்டுள்ளதாம்.

தமிழ்மரபை ஒட்டிப் பின்னாளில் சமற்கிருதத்தில் மொழி மாற்றம் செய்த மருத்துவ நூல் சாரக சம்கிதையாகும். நூலின் அமைப்பு, சொல்லும் முறை, தொல்காப்பியத்தை முழுமையாகப் பின்பற்றியுள்ளதாம். இந்தியச் சமுகத்தில் கருத்து முதல் கோட்பாட்டாளர்களான வைதீகரால் ஏற்படுத்தப் பெற்ற அறிவுக்கும் அறிவியலுக்குமான தடையே தீண்டாமை தோன்றியமைக்கான முதற் காரணமாகும். பொருள் முதற் கோட்பாட்டில் உய்த்தறிதலுக்கான இடம் மறுதலிக்க முடியாததாகும். சாரக சம்கிதையில் “அனுமானம்” என்னும் உய்த்தறிதலுக்கான விளக்கம் அதன் பொருள் முதல் கோட்பாட்டுச் சார்பை அரண் செய்யும். அன்று மருத்துவனாக, பார்ப்பராக நோய்க்கு பண்டுவம் (மருத்துவம்) செய்தவர்களை

அம்பட்டர் என்றாக்கி அவர்களை உக்கிரன், வைதேகன், ஆகியோருடன் சேர்த்துப் பாகியர் (தீண்டத்தகாதவர்) என்றாக்கியது கருத்து முதற் கோட்பாட்டாளர்களாகிய வேத வைதிகர்களின் மறுநெறி என்பர். இன்றுவரை இது மறையவில்லை. அறிவுக்கு (பகுத்தறிவு) எப்போது (விடுதலை) முதலிடமளிக்கப் போகின்றது இத் தமிழ்ச் சமூகம். தமிழரின் இன்னொரு அறிவுக் கோட்பாடே “ஊழ்வினை” (இயற்கை)க் கோட்பாடாகும். இது “ஆசீவகக்” கோட்பாடாக உருவாகியது. பிறப்பு - இறப்பு, இன்பம் - துன்பம், ஊதியம் - இழப்புப் போன்றவற்றின் செயற்பாடே ஆசீவகத்தின் அடிப்படையாம். அதாவது அனைத்துப் பொருட்களினூடே காணப்படும் முரண்பாடுகளில் ஒன்றையொன்று சார்ந்த நிலையும் அந்தத் தன்மைகளுக்கிடையேயான போராட்டமும் பொருட்கள் அனைத்தினதும் வாழ்வை நிர்ணயிப்பதோடு அவற்றின் வளர்சியையும் முன் தள்ளுகின்றன. முரண்பாடின்றி எதுவுமில்லை என்பர் மாவோ, லெனின், எங்கல்சு போன்றோர். இதைத் தொல்காப்பியம்

வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே (தொல். பொ 1002)

வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே (தொல். பொ 1007)

இவை ஒன்றையொன்று சார்ந்த நிலையையும் மாறுபட்ட நிலையையும் எடுத்துக் காட்டும். திருவள்ளுவர் கடவுள் மறுப்பாளராய், பார்ப்பனப் புரோகித எதிர்ப்பாளராய்க் காணப்படுவதைத் திருக்குறள் வழி அறியலாம்.

“இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து

கொடுக உலகியற்றியான்”

(குறள் 1062)

என்றும்

“அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று” (குறள் 259)

என்றும் கூறுவர்.

அத்தோடு வள்ளுவர் புரோகித அதாவது பிராமணக் கொடையை (தானத்தையும்) ஏற்பவராக இல்லை. அன்று ஒரு நாட்டு மன்னனின் கருவூலங்கள் தீர்ந்து வறிதாகும் படியான கொடைகளையும் அரசரைச் சார்ந்து பெற்றுக் கொண்டனர். தமிழ் நாட்டில் சதுர் வேதி மங்களங்களாக அக்ரகாரங்களாகப் பல ஊர்கள் வழங்கப்பட்டுப், பயன்பாட்டுக்குத் தேவையான பொருள், ஆள் கொடுத்தும் தமது

■ நா.வை.குமரிவேந்தன்

மறுமை (மோட்ச) வாழ்வை மநுநெறி வழியில் இவ்வுலகில் உறுதி செய்து கொண்டவர் பலர். அத்தோடு வேள்வி (யாகம்)கள் பலவும் செய்வித்தனர் வைதீகப் பிராமணர். இதன் மூலம் ஆடு, மாடு, குதிரை(அசுவமேத யாகம்) போன்றவற்றைத் தீயிலிட்டுப் பொசுக்கி உண்டு களித்தனர். (இதில் சிந்தனைக் கெட்டாத பல இழிவுச் செயல்களும் உள்ளடங்கியிருந்தன). இதனால் விலங்குகள் அருகிவரும் நிலையும் கூட ஏற்பட்டது. தானம், வேள்வி என்பனவெல்லாம் மநுநெறியின் கொள்கைகளாம். (சுரண்டலின் அடையாளம்). இது கண்டு பொறுக்காமல்,

“நல்லாறெனினும் கொளல் தீது மேலுலகம்

இல்லெனினும் ஈதலே நன்று ”

(குறள் 222)

என்று கூறினார் வள்ளுவர். கொடை பெறுவது நன்றென்று ஒருவர் கூறினாலும் அது வேண்டற்பாலது. ஆனால் மறுமை (மோட்சம்) இல்லை என்று கூறினாலும் வறியார்க்கு இரங்கி ஈயவேண்டும் என்பார் குறள் வழி (தானம் பெறுவதைச் சாடி ஈகையைப் போற்றுவதையும் காணலாம்). எனவேதான் வள்ளுவர் மனிதகுல மாண்பினை மனித நேயத்தை உயர்த்தும் வகையில் மொழி, இனம், நாடு கடந்து தமிழ் மெய்யியல் மரபான சாங்கியம், யோகம் உலகாயத்ததைத் தழுவியும் நூல் செய்தார். வாழ்வின் நிறைவை, முழுமையை வழங்கவல்லது ஒருவனும் ஒருத்தியுமாய்க் கூடித்துய்க்கும் புணர்ச்சி இன்பமேயாகும்.

“கமம் நிறைந்தியலும்”

என்று தொல்காப்பியம் வலியுறுத்தும். வள்ளுவரோ பலபடி மேலே போய்

“தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்

தாமரைக் கண்ணான் உலகு”

(குறள் 1103)

தாம் தாம் விரும்புகின்ற காதலியின் மென் தோள்மேல் துயிலும் இன்பத்தைவிடவா? தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமாலின் இருப்பிடமான மேலுலகம் (வைகுந்தம்) இனிமைச் சிறப்புடையது! எனத் தலைவன் கூற்றாக விலாம்புகின்றார். தலைவன் தலைவிக்கு இடையிலான இயற்கையில் அமைந்த வேறெங்கும் கிடைக்காத, பிறப்பின், வாழ்வின்,

துய்ப்பின் இன்பத்தை, அதன் வழி வரும் பொருள், அறக்களிப்பைத் தருகின்ற, நினைத்த பொழுதெல்லாம் அவையவையாக அமிழ்தமாய் சுரக்கின்ற, பிறப்பின் பயனை இக்குறள் ஊடாக மனம் கொள்ள வைக்கின்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

“வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள்” (குறள் 1105)

இதுதான் உலக வாழ்வின் உட்பொருள். இவ்வின்பம், மகிழ்வு, களிப்பு இல்லையேல் வாழ்வு இல்லை, பொருள் இல்லை, அறம் இல்லை, இம்மை, மறுமை, தெய்வ உலகம், நரக உலகம் போன்ற எந்த உலகுமே இல்லை. இவையெல்லாம் இவ்வுயிர் இம்மெய்யில் (உடலில்) இருக்கும் வரைதான் என்று உணர்வோமாயின் வாழ்வு வளம் பெறும், உலகு நன்மையடையும்.

உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே

எனத் திருமந்திரமாக திருமூலர் செப்புவார். “வாழ்வாவது மாயம், மண்ணாவது திண்ணமென்றும், எதைக் கொண்டு வந்தாய் எதைக் கொண்டு போகப் போகிறாய் என்றும் பலவாறாக வாய்வேதாந்தம் பேசாமல் வாழ்க்கையை உணர்ந்து துய்க்கவுமான வாழ்வியல் கல்வியை வழங்குவதே அகத்திணையின் நோக்கம். இதற்கு மெய்யியல் வடிவம் கொடுத்தவை சாங்கியம், யோகம், உலகாய்தம், பூதவியல், ஐந்திரம் என்பன (ஒரு மெய்யியலைக் குறிப்பன). ஐந்திரம் என்பது வானியல், உயிரியல், மருத்துவம், அரசியல், வாழ்வியற் துறைகளை உள்ளடக்கியது. இவற்றுள் அகத்திணையும் கற்கவேண்டிய அறிவியல் துறையாகும்.

தமிழர்கள் உலகிற்கு வழங்கிய மெய்யியல்களுள் சாங்கியம், யோகம், உலகாய்தம் தலைசிறந்தன. கல்வித்துறை அனைத்திலும் தர்க்கமும் (அளவையியல்) இதன் அடிப்படையில் காணும்

மெய்யியலும் மிக உயர்ந்தவை. பகுத்தறிவின் சுதந்திரமான ஆற்றலையும் பயனையும் வெளிப்படுத்தும் கைவிளக்கு இதுவே. அறத்திற்கும் நல்லொழுக்கத்திற்கும் அடிப்படையும் அதுதான். வேள்வி முதலான வேத நெறிமுறை எதிர்ப்புக்கும் திருக்குறளின் சமயம் (மதம்) சாரா பொதுநிலைக்கும் காரணம் மேற்குறித்த மூன்று மெய்யியல்களுமேயாம். தமிழன் காலம் காலமாக எப்படித் தாழ்த்தப்பட்டான். அவன் உலகுக்கு வழங்கிய அறிவியற் சிந்தனைத் தொகுப்புக்கள் எப்படி எல்லாம் அழிக்கப்பெற்றன என்பதையும் தமிழர் இயங்கியல் பற்றிய அறிவியல் சிந்தனைகளை அறியவும் அறிவு விடுதலை (வர்ணாச்சிரம - சாதிய பகுப்பு) பெற வேண்டியும் தமிழ் அறப் பண்பாடு (தொன்ம -புராண இழிவுகள் நீக்கப்பெற்று) மறுமலர்ச்சி பெறவேண்டியும் தமிழன் வீட்டில் நடைபெறும் அவனது பண்பாட்டு நிகழ்வுகளாகிய இன்பியல் துன்பியல் நிகழ்வுகள், கோவில் வழிபாடுகள் (தூவித்தொழல் - அர்ச்சனை) அத்தனையும் தமிழில் நடைபெற வேண்டியுமே இந்நூல் தொகுக்கப்பெற்றது. இந்நூலின் உள்ளடக்கம் எட்டுத் தலைப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் சில உள்நாட்டுச் செய்தித் தாள்களுக்கு அனுப்பியும் அவை வெளியிடப்படவில்லை. இது சில வேளை குறித்த செய்தித்தாள்களின் தரத்திற்கு ஏற்புடையதாய் இல்லாமல் இருந்திருக்கக்கூடும். அல்லது அவை சில பிரிவினரின் வல் மேலாண்மைக்கு கட்டுப்பட்டதாய், தனித்துவமாய், நடுநிலையோடு செய்பட ஆற்றல் அற்றதாயும் இருக்கலாம். எனவே தான் இவற்றை நூல் வடிவில் தொகுத்தேன். சில தலைப்புக்களின் கீழ் ஒரே தகவல்கள் அல்லது கருத்துக்கள் கூறியவை திரும்பக் கூறலாக கூறுவதன் நோக்கம் அக்கருத்துக்களை வலியுறுத்துவதற்கே ஆகும். உலக முதல் மொழி தமிழ், உலக முதல் மாந்தன் தமிழன் தான் என்று ஆய்வுகள் செப்பினாலும், அவனால் எந்த விதத்திலும் எழுந்திருக்க முடியாத மூளைச் சலவை செய்யப்பெற்ற, மரபணு வாயிலான தன்னின்ப பகையோடு, மூடநம்பிக்கைகளின் மொத்த உருவமாக வெளிப்பட்டு நிற்கின்றான். இதற்கு காலமே பதில் கூற வேண்டும்.

இந்நூல் தொல்காப்பியர், கௌதம புத்தர், திருவள்ளுவர், இயேசு கிறித்து, இளங்கோவடிகள், சாக்கிரட்டீசு, விவேகானந்தர் சிந்தனைவழி பட்டதேயாம். இது என் முதல் நூல். எனது துணைவியின் நண்பியின் கணவர், கட்டடப்பொறிஞர், தமிழிய ஆய்வறிஞர், பாவலர்

திரு.இ.அகன் அவர்களின் நட்புக்கிடைக்கப் பெற்றதன் விளைவே இந்நூல். அவர் நடத்தும் பாவாணர் படிப்பகத்தினூடாக படித்த நூல்களின் வாயிலாகப்பெற்ற அறிவே அதாவது என் தமிழ்ப் பசிக்குக் கிடைத்த சுவையான உணவே இந்நூல். அவரின் வழிகாட்டலுக்கு என்றென்றும் நன்றியுடையவனும் கடமைப் பட்டவனுமாவேன். அவரின் நட்புக் கிடைத்தமை என் வாழ்நாளில் கிடைத்தற்கரிய பெரிய பேறெனவே கருதுகிறேன்(ஒளவை நெல்லிக்கனி). திருவமை அகன் பாக்கியம் இணையர் பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்துகின்றேன். அவர் இந்நூலுக்கு வழங்கிய வாழ்த்துரைக்கும் என் மனமார்த்த நன்றி.

திரு.இ.அகன் அவர்களின் தொடர்பாலேயே முனைவர் திரு.கு.திருமாறன் ஐயா அவர்களின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அவர் ஆங்கிலவாசிரியராய், தமிழ்ப் பேராசிரியராய், தஞ்சாவூர் புலவர் கல்லூரியின் முதல்வராய் 45 ஆண்டுகளுக்கு மேல் பணியாற்றி தற்போது முதுமுனைவர்.இரா.இளங்குமரனாருடன் சேர்ந்து செந்தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியத் திட்டத்தின் தொகுப்பாளராய்ப் பணியாற்றுகின்றார். இவரின் அறிமுகம் என் பெரும் கொடையே. இவர் எனது மூன்றாவது மகனின் திருமணத்தை திருக்குறள் நெறித் திருமணமாக நடத்தி வைத்தவர். அவர் இந் நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியமைக்கு என்றென்றும் நன்றியுடையேன். சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் பொறுத்தருள்க. இந்நூலைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறேன். திறந்த மனதுடன் ஆக்கமுறையில் திறன் ஆய்ந்து கூறுக.

இந்நூல் என்னைப் பெற்று வளர்த்து கல்வியூட்டிய பெற்றோர் வைத்திலிங்கம், நாகமுத்து இணையர்க்கும், எனது பாட்டன் குமுகாயத் தொண்டன் இடானியல். நாகலிங்கம் அவர்கட்கும் என் நன்றிப் படையல்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க பகுத்தறிவு!
மறுமலர்ச்சி பெறுக தமிழர் பண்பாடு!

குறிப்பு: நூலில் வட எழுத்துக்கள் வட சொற்கள்
முடிந்தவரை தவிரீக்கப்பட்டுள்ளன.

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
அணிந்துரை	03
வாழ்த்துரை	08
என்னுரை	13
1) பெய்யெனப் பெய்யும் மறை	23
2) தமிழர் பண்பாட்டுத் திருமணம்	39
3) இளங்கோவடிகளின் பெண்ணியப் புரட்சி	57
4) திருக்குறளுக்கு மறை மத சமய முலாம் வேண்டாம்	69
5) தமிழருக்கு தமிழ் புதிய ஆண்டு தொடக்கம் தைத்திங்களே!	84
6) தமிழ் மகள் ஔவையார் நூல் அணிந்துரை	94
7) அன்னைத் தமிழுக்கு அரிய தொண்டு செய்வதே எனது நோக்கம்	103
(நேர்காணல்-தினக்குரல் செய்தித்தாள், 03.09.2006)	
8) பின்னிணைப்பு	
1) தமிழ்த்தாய் வணக்கம்	109
2) திருக்குறள் இறைவணக்கம்(கடவுள் வாழ்த்து)	110
3) தமிழ்மொழி வாழ்த்து	111
4) அ) திருக்குறள் நெறித் திருமண ஒழுங்கு	112
ஆ) திருமணத்திற்கு தேவையான பொருட்கள்	113
5) மணமக்கள் உறுதிமொழி	
அ) மணமகன் உறுதிமொழி	115
ஆ) மணமகள் உறுதிமொழி	116
6)	
அ) திருநாண் அணிந்தபின் பாடவேண்டிய திருக்குறட் பாக்கள்	117
ஆ) மணமகனுக்கான திருக்குறட் பாக்கள்	118
இ) மணமகளுக்கான திருக்குறட் பாக்கள்	118
7) மணமக்கள் வாழ்த்துப்பாடல்	119

பெய்யெனப் பெய்யும் மறை

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி / ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்பதே வள்ளுவன் காட்டும் இல்லறமென்னும் நல்லறநெறியாகும். ஒருத்திக்கு ஒருவன்தானென்று இல்லறத்தாள் கொண்டொழுகுவது போல் இல்வாழ்வானும் நெறிப்பட்டு வாழ்ந்தால் அவன் பெருமையடைவான் என்று செப்புகின்றார் செந்நாப்போதர். பிறன்மனை நோக்காதவனைப் பேராண்மை மிக்கவனென்றும் கூறுவார். பெண்களின் பரத்தைத் தன்மைக்கு காரணமான ஆணின் மேலாண்மையை ஒழிக்க “வரைவில் மகளிர்” என்னும் அதிகாரத்தையும் பெண்ணின் நிறையைப் பாழடிக்கும் பிறன் மனைவியுடன் கூட விழையும் ஆணைத்தடுத்து நிறுத்தப் “பிறனில் விழையாமை” என்னும் அதிகாரத்தையும் யாத்தார். இவை ஆணுக்கு கற்பு அல்லது நிறை வேண்டும் என்னும் கோட்பாட்டை உறுதி செய்வதாகும். இல்லறத்தின் சிறப்பு நோக்கியே இல்வாழ்க்கைக்குரிய கடமை, பண்புகளை இருபது அதிகாரங்களிலும் (5 முதல் 24 வரை), களவு வழி வந்த கற்பு வாழ்வை 24 அதிகாரங்களிலும் (109 முதல் 132 வரை), புரிய வைத்தார். ஆனால் துறவறத்திற்கு 13 அதிகாரங்களிலேயே அதன் பண்பு நலங்களைத் துலங்க வைத்துள்ளார். துறவு தம்மை மேம்படுத்துவதற்கானதாகும். ஆனால் இல்லறமோ மற்றவர்களையும் (தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, துறவு), தன்னையும் ஒம்புதலையே தலையாய கடமையாய்க் கொண்டு இயம்புவதால் துறவைவிட இல்லறமே மேம்பட்டதென்பார்.

மநுநெறி, சுருமிதி, பகவத்கீதை பெண்ணை இழிந்தவளாக, தீமையின் கொள்கலனாகவே கூறும் (மநு 9.சு. 17). ஆனால் வள்ளுவரோ இல்லறத்தார் (தலைவன் - தலைவி) ஒத்த உணர்வினராய் அன்பினால் ஒருவருக்கொருவர் உறுதுணையாய் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே “வாழ்க்கைத் துணை நலம்” என்னும் தலைப்பில் ஓர் அதிகாரம் வைத்தார். இல்லாள் என்றோ மனையாள் என்றோ தலைப்பிடவில்லை. கணவன் மனைவிக்கு இடையிலான அன்பிலா வாழ்வு கொடுவெயில் காணப்படும் பாலைவனத்தில் நட்ட மரம் துளிர்ப்பதற்கு ஒப்பானது என்பர் (குறள் 78). இன்பத்துப் பாலிலும் ஒருதலைக் காதலாகிய கைக்கிளையோ, தம்மை விரும்பாத ஒருவரோடு வலிந்து உறவு

கொள்ளும் பொருந்தாததாகிய பெருந்திணை பற்றியோ கூறவில்லை. அன்பும், அறனும் உடைய ஐந்திணை இல்லறத்தையே போற்றினார். மநு 5 சு. 148 இல் பெண் இளமைப் பருவத்தில் தந்தை பாதுகாப்பிலும், திருமணத்தின் பின் கணவன் பாதுகாப்பிலும், கணவன் இல்லாதவிடத்து பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பிலும் இருக்க வேண்டியவளாகக் குறிப்பிடுகிறதாம். இது பெண்ணை வலிமையற்ற ஒரு பலவீனமானவள், தன்னைத்தான் பாதுகாக்க முடியாதவள் என்பதாகவே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. ஆனால் வள்ளுவரோ,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின” (குறள் 54)

என்றும்

“சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை” (குறள் 57)

என்றும் கூறுவது அவள் கற்பென்னும் திண்மையுடையவள் என்பதாலும் உடலை யார் பாதுகாத்தாலும் அவளின் உள்ளத்தை அவளே, தன்னைத்தான் பாதுகாக்கிறாள் என்பதை நன்கு உணர்த்துகிறார். எனவேதான் அவள் எல்லா வகையிலும் ஆணுக்குச் சமமானவள் என்றார். இவற்றை எல்லாம் கருத்திற் கொண்டே

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” (குறள் 55)

என்று கூறி அவளை இமயத்தின் உச்சிக்கே ஏற்றுகின்றார். ஒரு கதாசிரியன் அல்லது நாடகாசிரியன் அல்லது ஒரு கவிஞன் தனது ஆக்கங்களை உருவாக்குகின்ற போது கற்பனையுடன் கூடிய உயர்வு நவீற்சியை வெளிப்படுத்தும் வகையிலேயே படைத்தளிக்கின்றான். உள்ளதைச் சிறப்பித்து உயர்வு நவீற்சியினை அளவாகக் காட்டுவது உண்மைக் கற்பனையென்றும், இல்லாததைப் புனைந்து அளவுக்கு அதிகமாக உயர்வு நவீற்சியினை வெளிப்படுத்துவது வெறுங் கற்பனை என்றும் கூறப்படுகின்றது. திருக்குறளில் படைப்புக் கற்பனை, கருத்து விளக்கக் கற்பனை, இயைபுக் கற்பனை, ஏன் வெறுங் கற்பனை போன்றவற்றைப் பரக்கக் காணலாம். பகுத்தறிதலுக்கான ஊட்ட வலுவைத் தருவதே உலகப் பொதுமறை திருக்குறளின் உட்பொருளாகும். படைப்பாளன் தன் அனுபவத்தில் கண்ட பண்புகளை

ஒருசேர இணைத்து ஒரு புதிய நிறைவான வடிவத்தைப் படைத்துக் காட்டுகின்றான்.

“நல்லார் ஒருவருளரேல் அவர் பொருட்டு
எல்லோர்க்கும் பெய்யும் மழை”

என்று முதுரையில் ஒளவையாரும்,

“அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அமுத கண்ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை” (குறள்: 555)

என்று செந்நாப்போதர் வள்ளுவரும் கூறுவார். நல்லவர் ஒருவரால் மழை பெய்யும் என்பதும், அரசு கொடுங்கோன்மையால் மக்கள் அமுங் கண்ணீர் அந்நாட்டுச் செல்வத்தை அழிக்கும் எனபதும் மேற்குறித்த ஒளவை, திருவள்ளுவர் கூற்றுக்களின் பொருளாம். முன்னது பண்பட்ட ஒழுக்கசீலர்களை உருவாக்கவும் பின்னது அரசு செங்கோன்மையுடன் மக்களை ஆளவேண்டும் என்பவற்றையும் வலியுறுத்துவதாய் உள்ளது. இது வெறும் கற்பனையின் சிறப்பு உயர்வு நவீற்சியின் வெளிப்பாடாகும். இதுபோன்றே “தெய்வம் தொழாள்..... பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்னும் குறளும் ஒருத்திக்கு ஒருவன்தான் என்றும் தன் கணவனைத் தெய்வமாய்த் தொழுபவள் (இதையே கற்பென்று சிலர் விளங்கிக் கொண்டு) வாணைப் பார்த்து மழையைப் பெய்யென்று சொன்னால் மழை பெய்யும் என்று பொருள் கண்டனர் பல உரையாசிரியர்கள். இது வெறும் படைப்புக் கற்பனையின் வெளிப்பாடே என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை அவர்களால்.

இயற்கைக்கு மாறான, இயல்புக்கு எதிரான, நடைமுறைக்கு ஏற்பற்ற (சாத்தியமற்ற) ஒன்றை உண்மையின் உறைவிடம், மெய்யியலின் தந்தை, அறிவின், பகுத்தறிவின் பகலவன், அறிவியலின்(விஞ்ஞானம்) ஆசான், மனவளமும், மூளை வளமும் ஒருசேர அமையப்பெற்ற பல்கலை விற்பன்னர், “உலகம் உய்ய அறநெறி காட்டிய இமையம், 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பெண்ணழிவை ஏற்காத பெண்ணியவாதி, தெய்வப்பிறவி, எப்படித் தன் கணவனைத் தொழுதெழுபவள் மழையைப் பெய்யென்றால் பெய்யும் என்று சொல்லியிருக்க முடியும். தொழுதெழுபவள் என்னும்

கூற்றைப் பெண்ணினம் ஆணுக்கு என்றென்றும் அடிமை என்பதை உறுதிப்படுத்தக் கூறியிருக்க முடியுமா? அல்லது தொழுது எழுதல் தான் அவள் ஒழுக்கம் அல்லது பண்பாடு என்று நினைத்துக் குறளையாத்தாரா? அல்லது இயற்கை (ஊழ்) என்றொன்றில்லை அது அவள் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுமென்று இயற்கையோடு முரண்படுகிறாரா? இது மந்திரத்தால் மாங்காய் விழுவது போலல்லவா உள்ளது? சிலவேளை “காகம் இருக்கப் பனம்பழம் விழுந்த ” கூற்றுக்கு ஒப்பாய் இருக்கலாம். ஆனால் எப்பொழுதும், எந்நேரத்திலும் நிகழும் ஒரு நிகழ்வல்லவே. எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் (எத்தன்மைத் தாயினும்) அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு. (239, 355)என்றும்,

**எண்பொருள் வாகச்செலச் சொல்லித்தான் பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு. (குறள்.424)**

என்றும், சொல்பவற்றையும் கேட்பவற்றையும் அளவையியல் (எண்/தர்க்கம்) அடிப்படையில் ஐயந்திரிப்புக்கு இடமின்றி மெய்ப்பொருளையும், நுண்பொருளையும் காணுங்கள் என்று செப்புகின்றார். அதைவிடுத்துக் கற்புடைப் பெண் அதாவது கணவனைத் தொழுதெழும் பெண் கூறினால் மறை மெய்யும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார் என்று உரையாசிரியர் கூறுவாரேயானால் அது வள்ளுவர் தவறல்ல... உரைகண்டோர் தவறேயாம். சங்க காலப் பாடலான “கலித்தொகை” வான்தரு கற்பினள் என்றும், “அருமறை தரவேண்டின் தருகிக்கும் பெருமையள்” என்றும் கூறுகிறது. இது வெறும் படைப்புக் கற்பனையின் சிறப்பு உயர்வுநவீனசியினை வெளிப்படுத்தும் கூற்றே. இது அவளின் ஒழுக்கப் பண்பை மேம்படுத்தவும், அவளைப் பெருமைப்படுத்தவும் கூறப்பட்ட கூற்றுக்களாகும்.

உலகம் உய்யப் புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம், புள், ஊர்வன, விலங்கு, மாந்தன் வரை உயிர்வாழ் உயிரிகளுக்கெல்லாம் உணவாய், ஊட்டமாய், இருப்பது மறையே. அதாவது நீரே. உலகின் வாழ்வும் வளமும் நீர்தான். அதே போலத்தான் ஓர் இல்லக் கிழத்தியும் செயற்படுகின்றாள். நீரின் சிறப்பைப் பலவாறாகத் திருக்குறளின் “வான் சிறப்பு” என்னும் அதிகாரத்தில் சிறப்புறக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். எமது உடலின் பெரும் பகுதி அதாவது 60 விழுக்காடு நீரினாலானது, மிகுதியும் நீருடன் கலந்து வரும் கனிமங்கள் தான்.

“வானின்றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தான் அமிழ்தம் என்னுணரற்பாற்று”

(குறள்:11)

என்றார். அதே போலத்தான் இல்லாளும் விரும்பிய விரும்பியபடி வாழ்வு நலங்களைத் தருவதால் இவள் அமுதத்தால் ஆக்கப் பெற்றவள். இவள் தன் கணவனுக்கு என்றென்றும் அமிழ்தமாக வாழ்கின்றாள். அது மட்டுமா? அவள் தரும் குழந்தைகள் அமிழ்தம், அவர்களுக்கு ஊட்டும் பால் அமிழ்தம், அப்பிள்ளைகளின் பேச்சு அமிழ்தம், அவர் பிசைந்த உணவு அமிழ்தம், அவள் ஓர் அமிழ்தச் சுரப்பாகத் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் மிளிர்கிறாள் என்றால் அது மிகையில்லை. இங்கு அவள் தன் கணவனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அவளைச் சுற்றியிருக்கும் குழகாயத்திற்குப் “பெய்யெனப் பெய்யும் மழையாக” அதாவது அவர்கள் விரும்பியபோது விரும்பியதைக் கொடுப்பவளாக, பருவமழையை எதிர்பார்த்து உழவன் நிலத்தைப் பண்படுத்தி வித்திடுகின்றான். அவன் எதிர்பார்த்தபடி மழையும் பெய்கின்றது. அதேபோலத்தான் ஒரு மனையாளும் பெய்யெனப் பெய்யும் மழையாகிறாள். அவள்தான் அந்த மழை. ஆலம் வித்து மிகவும் சின்னஞ்சிறியது ஆனால் அது முளைத்து வளரவிட்டால் அது அந்த ஊரையே அடக்கும் அளவிற்குப் பரந்து படர்கிறது. பெண் என்பவள் திருமணமென்னும் இணைப்பின் மூலம் பரந்து படர்ந்து அந்த ஊரையே தன்னுள் அடக்குகின்றாள். அடக்கத்தின் ஆற்றலாக விரிகின்றாள்.

கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்

பெண்ணிற் பெருந்தக் கதில்

(குறள் 1137)

என்பர் “நாணுத்துறவில்”. சொல்ல முடியாத அளவிற்கு கடல் போல் காதல் துயர் வந்தாலும் நாணமின்றி (வெட்கம்) மடலேறும் ஆண்களைப்போல் தம் காதலை வெளிப்படுத்தாத அடக்கத்தின், பொறுமையின் வாழ்விடமான பெண் போன்ற பிறப்பு வேறில்லை என்பதே இதன் கருத்தாகும். (தொல்காலத்தில் ஆண்கள் தம் காதலை வெளிப்படுத்தக் கருக்குமட்டைகளால்(பனைவடலி மட்டை) செய்யப்பட்ட கன்றின் (மடல் ஏறு) மேல் ஏறி கருக்குவெட்டி அவர்களின் உடலில் இருந்து இரத்தம் வடிய நாணமின்றி ஊர்வலம் வருவார்களாம்.) பொறுமை, அடக்கத்துடன் மாத்திரமல்லாது அவள் வாழும்

குமுகாயத்தின் சுமைதாங்கியாகத் தனது நலன்களை உதறி வாழ்கிறாள். இதை வள்ளுவர் பெருமான் மிகக் கச்சிதமாகவும், அழகாகவும் இல்வாழ்க்கையில் தொடங்கிப் புகழ் வரையுள்ள அதிகாரங்களில் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். இல் என்பதும் மனையானை, இல்லானை, இல்லக்கிழத்தியைக் குறிக்கும். எனவே இல்வாழ்க்கை என்பது இல்லவள் வாழ்வு, இல்லவளுடன் வாழ்வு என்று பொருள்படும். இதிலும் கூட வள்ளுவர் பெண்ணுக்கே முதலிடம் வழங்குகின்றார். இல் வாழ்வான் அதாவது இல்லவளுடன், மனையாளுடன் வாழும் ஒருவனால்தான் இல்லற வாழ்வை நல்லறமாக நடத்தமுடியும் என்பதைச் சுட்டுகின்றார். வெளிச்சென்று பொருள் தேடலும், வேளாண்மை செய்தலுமே இல்லத் தலைவனின் செயற்பாடாகவுள்ளன. வீட்டின் பிற கடமைகளை அவனால் செய்யமுடிவதில்லை, அதற்கான நேரமும் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. எனவே இல்வாழ்க்கை கூறும் இயல்புடைய மூவராகிய தலைவன் தலைவியின் பெற்றோர், தம் பிள்ளைகள், தூய துறவியர் (துறந்தார்) இல்வாழும் உணவின்றி அல்லற்படுவோர்(துவ்வாதார்), தங்க இடம், உணவு என்பன அற்றோருக்கும்(இறந்தார்), தெளிந்த அறிவினர் (அறிவுடை சான்றோர்-தென்புலத்தார்), வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்(தெய்வம்), நினையாவேளை வந்த விருந்தினர், உறவினர்(ஒக்கல்), தாம் ஆகியோரையும் வரவேற்றுப் பணி புரிதல் போன்றனவும் தன்னந்தனியாக சுமை எனக் கருதாது அன்பே உருவாய் அனைவரின் கடமைகளையும் “முகந்திரிந்து நோக்காது” செய்ய விளைபவள் தான் இந்தத் தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணும் இல்லறத்தாள்.

இல்வாழ்வு என்பது ஒருவனுக்கு அல்லது ஒருத்திக்கு ஒருமுறைதான் வரும். அதுவும் இருவரின் இணைவு மூலமாகத்தான் வரும். கற்பு மணமானாலும் சரி, காதல் மணமானாலும் சரி, அல்லது களவு மணமாயினும் சரி, பெற்றோர்கள், காதலர் ஏன் இல்லற வாழ்வுக்கான பொருத்தப்பாடுகளைக் கவனத்தில் எடுப்பதில்லை? காய்கறியை வாங்கும் போதும், உடுபுடவையை வாங்கும் போதும், வாழ்வியல் புயிருடன் கூடி வளரும் களைகளை அப்புறப்படுத்தும் போதும் எவ்வளவு நுணுக்கமாகச் செயற்படுவார்கள். மணமக்கள் இணைப்பில் மட்டும் மந்தமாகவே உள்ளனர். ஆண் பெண் பற்றிய

சரியான தகவல்களை அறிந்து கொள்ளாமல், தேவையற்ற மூடநம்பிக்கை வழிபற்றிய பொருத்தப் பாடுகளையும் அல்லது “கண்டதும் காதல்” என்னும் கோலத்தில் தேர்வுகளை நடத்துவதால் பலருக்கு இல்லற வாழ்வு நல்லற வாழ்வாக மிளிர்வதில்லை. ஒருவனுக்கு/ஒருத்திக்கு ஒரு துணை கிடைப்பதென்பது அவர்கள் இரட்டைக்கிளவி போல (சடசட, கலகல, சலசல, மடமட) பிரியா வாழ்வினராக நிழலிலும் நீங்காதவர்களாக ஓடு வண்டியில் பூட்டிய இரண்டு எருதுகள் போல மனையறம் திறம்பாமல் வாழ ஏதுவாகும். கணவன் மனைவியிடம் காணப்பெறும் ஒரு முகப்பட்ட உறுதி அவர்கள் வாழ்வை வளமாக்கும், பெருமையடையச் செய்யும். மனைவிக்கு கற்பு என்பதைப் போலக் கணவனுக்கு நிறை என்பார் வள்ளுவர். கற்பு வேறு நிறை வேறு என்பதில்லை. இரண்டும் ஒன்றே. இதுவே தமிழ்ப் பண்பாடு.

**ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு. (குறள் 974)**

ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்பதும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதும் தான் உயர்வு ஒழுக்கம். இக்குறளை வலுப்படுத்த புலவி நுணுக்கத்தில்,

**பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணின் பொதுவுண்பர்
நண்ணேன் பரத்த நின்மார்பு. (குறள் 1311)**

அதாவது பெண்ணியல்பு அற்றவர்கள் உன்னைத் தம் கண்ணால் பார்த்துத் தம்முட் கொள்வதால் உன் நிறைத் தன்மை (ஒருத்திக்கு ஒருவன்) மாசுபடுவதால் உன்னைச் சேரமாட்டேன் என்று ஊடல் கொண்டு காதலி கூறுவதாக இக்கூற்று அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். கற்பு என்னும் சொல் பலவாறு ஆழப்பட்டது என்பதைத் தொல்காப்பியம் முதற்கொண்டு இன்று வரை காணலாம். தொல்காப்பியம் “கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புரண” என்றவாறாகவும், “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” என்று ஒளவையாரும், கற்பென்னும் திண்மை... என்று திருவள்ளுவரும் வரைவிலக்கணம் கூறுவர். ஆண் பெண் இணைப்பு (திருமணம்) ஒரு கரண (சடங்கு) முறையில் செய்யப்பட்டு நீவீர் இவ்வாறு ஒழுகி வாழவேண்டும் என்று அறிவுரை வாழ்த்துதலோடு முடிதலையே தொல்காப்பியம் கற்பென்று

கூறும். ஒளவை கூட கற்பை, எந்த இடத்திலும், எந்த நிலையிலும் மாறுபடாமல் சொன்ன சொல்லில் உறுதியாய் நின்றலையே குறிக்கின்றார். இதையே வள்ளுவரும் “திண்மை” என்றும் அதாவது உறுதியாய்ப், பலமாய், எதற்கும் முகங் கொடுக்க ஆயத்தமான தன்மையைக் குறித்தார். கல்வி, அறிவு என்பதும் கற்பு (கற்றல்)த் தான்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அவையிலே கோபக் கனல் கிளம்பப் புகுகின்றாள் கண்ணகி, தனது மாணிக்கப் பரல் பதித்த ஒற்றைச் சிலம்புடன். கொலையுண்ட கணவன் கோவலன் கள்வன் அல்லன் என்று அவை நடுங்க அரற்றுகின்றாள். அத்தோடு நின்று விடவில்லை. அவையிலே தன் காற்சிலம்பை அடித்து உடைக்கின்றாள், மாணிக்கக் கற்கள் சிதறுகின்றன. மன்னன் திகைத்தான். தானே கள்வன் என்று ஏங்கி இருக்கையில் இருந்து வீழ்ந்து உயிர் விடுகிறான். இது யாரும் கண்ணகிக்கு சொல்லிக்கொடுத்த கற்பா? இல்லை. இதுதான் வள்ளுவர் சொன்ன கற்பு. தானே தனக்கு கற்பித்துக் கொண்ட கற்பு.

பெல்சியம் நாட்டுத் தலைநகர் புருக்கேசை எதிரிப் படைகள் சூழ்ந்து முற்றுமுழுதான முற்றுகைக்குள் கொண்டு வந்து விட்டன. எதிரிகள் படைத் தலைவன் சிந்தித்தான். முதியோர், பெண்கள், சிறுவர் ஏன் இம் முற்றுகையால் இறக்கத் துன்பமுற வேண்டும். எனவே முதியோரைப், பெண்களை தாம் சுமக்க முடிந்த சுமையோடு வெளியேறி எங்கு போக வேண்டுமென்றாலும் போகப் பணித்தான். பெண்டிர் மனதாற் பேசினர். அடுத்தநாள் விடியற்காலை சுமக்கமுடியாத சுமைகளுடன் வெளியேறினர். இதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான் படைத்தலைவன். செய்வதறியாது திகைத்தனர் போர் வீரர். இருந்தும் பெண்களின் துணிவு கண்டு பெருமைப்பட்டான். பகையிலும் பண்பு காத்தான், சொற்காத்தான், போகவிட்டுவிட்டான். பெண்கள் சுமந்தது என்ன தெரியுமா? தம் தம் கணவன்மாரை. எதிரி புகழும் அளவுக்குத் துணிந்த மங்கையரைப் புறக்கணிக்குமா தாய் நாடு! இல்லை? ஆண்டு தோறும் தை மாதம் 19 ஆம் நாளை பெண்கள் தினமாகக் கொண்டாடுகிறதாம் இந்நிகழ்வை நினைவு கூர்ந்து. இது யார் சொல்லிக்கொடுத்த கற்பு? தாங்களாகவே கற்பித்துக்கொண்ட கற்பு. வள்ளுவர் போற்றிய, காட்டிய, சொன்ன கற்பாகும்.

தமிழர் பண்பாட்டிற் தொன்று தொட்டு ஒருத்திக்கு ஒருவன் (கற்பு) தான் என்பதாக வலியுறுத்தவும், அவள் ஒழுக்க நெறியில் நின்று தவறக்கூடாது என்பதற்காகவும், அவள் வாழ்வு இயற்கையையே மாற்றக்கூடிய பேற்றைப் பெற்றதென்று மேன்மைப்படுத்துவதன் மூலம் அவள் வழி தவறிடாமல் இல்லறத்தை நல்லறமாகச் செயற்படுத்த வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்றே கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. அந்நாட்களில் பரத்தையர், வரைவில் மகளிர், விலை மாதர், தேவடியாள், கணிகையர், போன்ற பல பிரிவுகள் குமுகாயத்தில் காணப்பட்டதால் தமிழர் ஒழுக்கவியல் ஒருத்திக்கு ஒருவன்தான் என்பதற்கு கற்பு அதாவது கற்பித்தபடி ஒழுகுதல் என்பதாக வழங்கப்பட்டிருந்ததெனவும் கொள்ள இடமுண்டு. ஆனால் இல்லத்தலைவன் குடும்பத்தை விட்டுப் பொருள் தேடுதலால் விலகியிருக்க நேரிடுவதால் அவனுக்கு இந்நெறி அல்லது ஒழுக்காறு கட்டாயப் படுத்தப் படவில்லைப்போலும். இல்லாளே எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாமாக இருப்பதால், அவளை நம்பியே அவளைச் சுற்றிய குமுகாயம்(சமுதாயம்) இருப்பதால், அவளைப் பெருமைப் படுத்த வேண்டிய தேவையால் அவள் மழையைப் பெய்யென்றால் பெய்யும் என்று நம் முன்னோர் கொண்டிருக்கலாம். இன்று வரை தமிழர் வாழ்வில் இல்லறம் என்னும் மனையறம் மனையாளிலேயே தங்கியுள்ளது என்பது வெள்ளிடைமலை. பெற்றோர், பிள்ளைகள், அறவோர், துறவோர், விருந்தினர், சுற்றம்(ஒக்கல்), யாவருமே அவளைச் சுற்றியே வாழ்கின்றனர். இவர்களுக்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு வழியில் வாழ்வளிக்கின்றாள் என்பதே உண்மை.

இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் கூடக் கண்ணகி, மாதவியை விட்டுக் கோவலன் விலகி வந்த போது அவனிடம் மனையறம் பற்றியே கூறுகிறாள். “அறவோர் களித்தலும், அந்தணர் ஓம்பலும், துறவோர்க் கெதிர்தலும், விருந்து எதிர் கொள்ளலும்” என்றவாறாக கொலைக்களக்காதையில் நயம்படக் கூறுவார். அத்தோடு “இருமுது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன்” (இருவரின் பெற்றோருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையில் நின்று தவறினேன்) என்பதாகவும் ஒரு இல்லக் கிழத்தியின் உள்ளப் பண்புகளை வெளிக்கொணர்கின்றார் இளங்கோவடிகள். குடும்பத் தலைவன் (தொடர்ந்து) இல்லாதவிடத்தும்

மனையறும் பேண முடியாதென்பதையும் இக்கூற்றுக்களால் தெளிவு படுத்துகின்றார்.

கி.மு. 1800 களில் நாவலந்தேயமாம் இந்தியாவினுள் புகுந்த நாடோடிகளான வைதீக வேதவாரியர் தமிழரின் பண்பாட்டு, வழிபாட்டு, நடைமுறைகளைச் சீரழித்து, இழிவுப் பண்பாட்டையும், சிறு தெய்வ விலங்கு வழிபாடுகளையும், பல தொன்மங்களையும்(புராணம்) உட்புகுத்தினர். இது படையெடுப்பு மூலமாகவோ போர் மூலமாகவோ செயற்படுத்தப்படவில்லை. “அடுத்துக் கெடுக்கும்” கோட்பாட்டின் மூலமாகவும், உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்தலையே பிறவிக்குணமாக (ஆரியன் கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணாயிருப்பான்) கொண்டு தமிழரின் தொல் நூல்களான அறிவியல், அணுவியல், வானியல், கட்டடக்கலை, மெய்யியல் அதாவது சாங்கியம், யோகம், உலகாய்தம், ஆசீவகம் போன்றவற்றையும், இயலிசை, நாடகங்களையும், மொழி பெயர்ப்புச் செய்த பின் மூல நூல்களை அழித்து விட்டனராம்(சென்னை பல்கலைக் கழக முன்னைநாள் பேராசிரியர் சூரிய நாராயண சாத்திரியின் கூற்று). இதில் ஐந்திரம், அளவையியல் (தர்க்கவியல்-எண்ணியல்) நூல்களும் அடங்கும். (இவை விரிக்க நீளும்) இங்கு மேற்குறித்த சில இழிவுப் பண்பாட்டுச் சீர்கேடுகளைக் குறிப்பிட வேண்டும். இல்லையேல் தமிழரின் பண்பாடு என்ன என்பதைத் தெரிந்து, புரிந்து கொள்ள முடியாது. அந்தளவுக்குத் தமிழரின் மூளை மூளைச்சலவை செய்யப்பட்டும், தொடர்ந்து மெய்யியல் (கடவுள் நம்பிக்கை) என்னும் போர்வையில் இழிவுகள் விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டும் இருப்பதால் சரிபிழை புரியாத, அல்லது புரிந்து கொள்ள விருப்பமின்றி தன்னை இழிவு (சகதி)ச் சேற்றில் புதைத்து வைத்துள்ளான். தொடக்கத்தில் மாந்தன் தன்னை உணர வெளிப்பட்ட வேளை இயற்கை வழிபாடே அவனை ஆட்கொண்டது, இதை இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரப் பாயிரத்தில் காணலாம். (அதற்கு முன் கடவுள் என்னும் அடையாளப்படுத்தல் ஒன்றைத் தமிழன் கொண்டிருக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும் கடவுள் என்னும் சொல் பயன்பாட்டில் கூட இருக்கவில்லை என்பர் தமிழறிஞர்.)

தமிழ் முழுமுதற் கடவுளராக பின்னாளில் சிவன், முருகன், ஐயனார், கொற்றவை(காளி, மாரியம்மன்) போன்றோர் போற்றப்பட்டனர்.

இதில் முருகக் கடவுளுக்கு இருந்த மனைவி வள்ளியுடன், தெய்வானையைச் (2ஆம் மனைவி) சேர்த்தது வைதீக ஆரியம். லீலைக் கண்ணனுக்கு (கீதாச்சாரக் கடவுள்) 16008 பேராம் மனைவியர். நாரதர் பெண்தேடி வீடு வீடாகச் சென்றாராம். எல்லா வீட்டிலுள்ள பெண்களுடனும் (பெண்ணழிவு) லீலைக் கண்ணனைக் கண்டாராம். இதனால் மனமுடைந்த நாரதர் கண்ணனை நேரடியாகவே கேட்டாராம். “நான் பெண் தேடிச் சென்ற வீடுகளில் எல்லாம் நீயே இருக்கின்றாய்” இதற்குக் கண்ணன் “நீயும் பெண்ணாக மாறிவிடு, என்னை அடை” என்று கூறவும் நாரதர் பெண்ணாக மாறி லீலைக் கண்ணனுடன் கூடி சமற்கிருதப் பெயர் தாங்கிய பிள்ளைகளைப் பெற்றனர். இந்தப் பிள்ளைகள் 60 பேரின் பெயரில்த்தான் 60 ஆண்டுச் சுழற்சிக்குப் பெயரிட்டுள்ளனர் வைதீகப் பிராமணர். மாபாரதம் கூறும் குந்திதேவி (பாண்டுவின் மனைவி) தனது பிள்ளைகள் (கர்ணன், தருமன், வீமன், அருச்சுனன், சத்துருக்கன், சகாதேவன்) அறுவரையும் வேறு யார் யாருக்கோ பெற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அத்தோடு திரௌபதி மேற்குறித்த ஐவருக்கும் மனைவி. இராமாயண தசரதர் பலரை மணந்திருந்ததாகவும், இராமன் போர் அறம் மீறிப் பலரைக் கொன்றதாகவும் (விரிக்க நீளும்) இவற்றை நுணுகி ஆராய்ந்தால் புரியும்.

கடவுளுக்கே இரண்டு, மூன்றிலிருந்து பதினாறாயிரம் வரையிலான மனைவியரும், கடவுளர் ஆண் பெண்ணாக மாறி கடவுளருடன் கலவி செய்து பல குழந்தைகளைப் பெறுவதும், ஒருத்திக்குப் பல கணவன்மாரைச் சேர்த்துப் பார்ப்பது போன்றனவும், வைதீகக் கடவுள் இந்திரன் மாறுவேடத்தில் கௌதம முனிவரின் மனைவி அகலிகையுடன் கூடியதால், இதையறிந்து கௌதமர் அகலிகையை கல்லாகச் சாபமிட்டதாகவும், இதை நினைவு கூர்ந்து மணப்பெண்ணை இழிவுபடுத்திப் பயப்படுத்தவும் புரோகிதத் திருமணங்களில் “அம்மி மிதித்தல்” நிகழ்வு நடத்தப்பெறுதலும், கடவுளின் பரீட்சிப்பினால் கணவனில்லாமல் பிள்ளை பெற்றதினைப் பெருமைப்படுத்த அருந்ததியை வானில் மின்னும் வெள்ளி (நட்சத்திரம்)யாக ஆக்கியதாக ஒரு தொன்மமும், வசிட்ட முனிவரின் நடத்தையில் அருந்ததி ஐயுற்றதால் வசிட்டர் அவளைச் சபித்து வானத்து வெள்ளியாக்கியதாக இன்னொரு தொன்மமும், வானத்தில் சென்ற கந்தர்வனின் அழகில் அருந்ததி மயங்கியதால் அவள்

கணவன் தூர்வாச முனிவர் அவளைத் தனது இளைய மகன் பரசுராமனைக் கொண்டு கொன்றதாகவும், பின் மகனின் வேண்டுதலுக்கமைய அவளை வானத்து வெள்ளி(நட்சத்திரம்) ஆக்கியதாகவும் பலவாறு தொன்மங்கள் (புராணங்கள்) கூறும். இந்த இழிவுகளுக்குள்ளான “அருந்தி” தமிழனின் திருமணத்தில் மணமகளுக்கு நினைவுபடுத்தப்படுகின்றாள். அத்தோடு குருவாகிய வியாழனின் மனைவி தாரையைக் கட்டாயப்படுத்தி அவளுடன் கூடி சந்திரனுக்கு பிறந்த பிள்ளைதான் புதன். இவனது பெயரையும் கிழமை நாள் ஒன்றுக்கு இட்டும், “இயற்பகை நாயனார்” தனது மனைவியை சிவனடியார் வேடத்தில் வந்த ஒருவனுக்குப் புணரக் கொடுத்தும், அவனைத் தொந்தரவு செய்ய வந்த சுற்றத்தாரை வெட்டிக் கொன்று அவனைப் பாதுகாத்தும் விடுத்தாராம், அதே போல நீலகண்ட நாயனார் இரண்டாவது மனைவியுடன் சேர்ந்திருப்பதைக் கண்ட முதல் மனைவியார் கோபமுற்று விலகியிருந்த வேளை பரம்பொருள் அவளது கோபத்தைத் தணித்து நீலகண்டனோடு சேர்த்து வைத்ததும், போன்ற இன்னோரன்ன தொன்ம (புராண) இழிவுகளை தமிழன் பண்பாடான ஒருத்திக்கு ஒருவன், / ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் மேன்மை மிக்க ஒழுக்கத்தைப் பாழ்படுத்தும் நோக்கோடு, வைதீக வேத அடிவருடிகள் செயற்படுத்தி வருகின்றனர். இவ்விழிவுகளையும், இவைபோன்ற இன்னோரன்ன குப்பை கூளங்களைத் தலைமேலும், தோள் மேலும் வைத்துக் காவடியாடுகின்றான் தமிழன்.

பழைய கற்காலமாகிய கி.மு. 35000 தொடக்கம் கி.மு. 10000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தமிழர்கள் நடுவில் பெண் தெய்வப் போற்றுதல் இருந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார். பி.ரி சீனிவாச ஐயங்கார் தனது “இந்தியாவிற்கு கற்காலம்” என்னும் நூலில். பெண் சிறப்புற்றிருக்கும் மக்களிடம்தான் பெண்தேவதை போற்றல் மிகுந்திருக்கும் என்பர். பழைய காலத்தில் “பழையோள்” வழிபாடு நடைபெற்றிருக்கின்றது “காளி, பழையோள்”, கொற்றவை (கொற்றி-கொத்தி)யின் பணிப்பெண்களாக அல்லது பகுதியாக ஆக்கப் பெற்றோரோ என்று இராசமாணிக்கனார் தமது “தமிழக வரலாறு” என்னும் நூலில் கூறுவார். இந்தியாவினுள் வேத ஆரியப்பிராமணர் வரவால் பெண் இழிவு படுத்தப்பட்டுத், தமிழ்ப் பண்பாடு சிதைக்கப் பட்டுத், தமிழ்த் தெய்வங்கள்(சிவன், முருகன், கொற்றவை, ஐயனார்)

ஆரிய பெரும் தெய்வங்கள் (உருத்திரன், பிரம்மா, விநாயகர்) போன்றோருடன் இணைத்துக் கடவுளரையும் கீழ்நிலைப் பண்பாட்டினராக்கி, மொழியையும் தீட்டு, நீசமாக்கி, தமிழரையும் அரக்கர் தாசரென்றும் வர்ண ஆரியப் பகுப்பிலே கீழ்ச்சாதிச் சூத்திரராக்கிய கால கட்டத்திலே வள்ளுவர், இளங்கோவடிகள் தோன்றினர். வள்ளுவரோ “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர்” என்ற அடிப்படையில் தனது திருக்குறளை யாத்தார். ஆனால் இளங்கோவடிகளோ பிராமணியத்தால் இழிவுபடுத்தப் பெற்ற பெண்ணியத்தை உயர்த்த, பெண்தெய்வ வழிபாட்டை மீண்டும் புதுப்பித்து உலகம் முழுவதும் ஏற்புடைய காப்பியமாக்கவும் பெண்தெய்வ வழிபாடு உலகம் முழுவதும் பரந்து படும்பொழுது பெண்ணழிவு மறைந்து போகும் என்னும் வழுவிலா நோக்கோடும், தமிழின் மாண்புடைய பண்பாடு உலக உயர்வு உச்சி என்பதைத் தொட்டுக் காட்டவுமே சிலப்பதிகாரம் எழுதினார். மேற்குலகப் பாணியில் பெண் சமத்துவம் பற்றியும் பெண்ணடிமைத்தனம் பற்றியும் பல மேற்குலக அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களில் பிதற்றல்களை கைக்கூலி வேண்டிக்கொண்டு எம்மவர்களும் பிதற்றுகிறார்கள். இந்த பிதற்றல்களால் எடுபட்ட சில பெண்களும் ஆண்களும் அடங்காப் பிடாரித்(காளி) தனமாக தாம் நினைப்பதை எல்லாம் சரி என்றும், பேசுவதும் சொல்லுவதும், சரியென்றும், கோலம் கொண்டு நிற்கின்றார்கள். இவர்கள் தம் பண்பாட்டை (ஒழுக்க நெறி) மறந்தவர்களாகப் பழிவாங்கும் உணர்வுகளோடு மனித நேயத்தைத் தூக்கிக் குப்பைக் கூடையில் போடுபவர்களாகவுமே மாறிவிடுகிறார்கள்.

தமிழ்ப் பண்பாடு பெண்ணை ஆணுக்குச் சமனாகவல்ல அதிலும் உயர்நிலையிலேயே வைத்துப் பார்க்கிறது. இது வைதீக விலங்கு வணக்கம்(பசு, குரங்கு, யானை), விலங்கு வாழ்வுக் கோட்பாடு போன்ற இழிவுச் சாக்கடையில் விழுந்தவர்களுக்குத்தான் தேவை. இது தமிழ்ப்பண்பாடு பேணும் ஆணுக்கோ பெண்ணுக்கோ வேண்டுவதில்லை. எனவே சமத்துவம் பற்றிப் பேசும் நிறுவனங்கள், அதாவது இவற்றைச் சாக்காக வைத்துப் பணம் புரட்டும் நிறுவனங்கள், 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பெண் இழிவுகளுக்கெதிராகவும் பெண் சமத்துவம் பற்றிப் பேசிய திருக்குறளை, சிலப்பதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளம்பரப்படுத்தினால் அதற்கொரு உயிருட்டம் கிடைக்கும்.

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை. (குறள்.55)

பண்டைய நாட்களில் ஒரு பெண் யாரையாவது விரும்பியவளாய் அல்லது திருமணமடைந்திருந்தால் பிறை (இயற்கையை வணங்குதல்) தொழுதலை தவிர்த்து விடுவார்களாம். ஓர் இளம் பெண்ணின் மனநிலையை அறிய பிறை தொழக் கேட்பது வழக்கமாம். அப்படி அவர்கள் வர மறுத்தால் அவள் யாரையோ விரும்புகிறாள் என்பதே பொருள் என்பர். தேவந்தி, கண்ணகி கோவலனைப் பிரிந்திருந்த வேளை அவளை சோமகுண்டம், பரிதிகுண்டம் மூழ்கிக் காமவேள் கோட்டம் போய் வணங்கி வந்தால் பிரிந்த கணவன் கூடிய விரைவில் வருவான் என்று கூறியபொழுது கண்ணகி “பீடன்று” (பெருமையில்லாதது) என்று ஒரு சொல்லிலேயே மறுத்து விடுகிறாள். எனவே அன்றைய நாட்களில் திருமணமான பெண்கள் தெய்வம் தொழுவதில்லை ஏன்? ஆம் அவள் திருமணமானவுடன் தெய்வ நிலையை அடைகிறாள் என்பதாக அல்லது அவளைத் திருமணம் புரிந்ததன் மூலம் அவளது கணவன் தெய்வ நிலையை அடைகிறான் என்பது தானே பொருள்.

அடுத்து தெய்வம், தொழல் என்னும் சொற்கள் திருக்குறளில் என்ன பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையும் ஆய்ந்து அறிய வேண்டிய தேவையும் இங்கு தொக்கி நிற்கின்றது.

தெய்வம் - மறுமையாகிய விண்ணக வீட்டில் ஏகபோக உல்லாச வசதிகளோடு இன்பங்களில் திளைத்திருக்கும் பரம்பொருளைக் (முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள்) குறிக்கின்றதா..??

தொழல் - மண்டியிட்டுத், தோப்புக்கரணம் போட்டு, முழந்தாளில் இருந்து, தலையில் குட்டுக்கள் போட்டுக், காதைப் பிடித்திழுத்து, முகங்குப்புற விழுந்து படுத்து வணங்குதலைக் குறிக்கின்றதா?

தெய்வம் பற்றிய குறள்கள்

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (குறள்:50)

தெய்வத்தான் ஆகாதெனினும் முயற்சிதான்
மெய் வருந்தக் கூலிதரும் (குறள்:619)

யான்எனதென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும் (குறள்:346)

ஐயப் படாஅ தகத் ததுணர்வானைத்
தெய்வத்தோடு ஒப்புக்கொளல் (குறள்:702)

தேவரனையர் கயவர் அவரும் தாம்
மேவன செய்தொழுகலான் (குறள்:1073)

குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத்தான் முந்தறும் (குறள்:1023)

மேற்குறித்த அத்தனை குறள்களுமே இம் மண்ணுலகில்
வாழும் சக மாந்தரையே குறிப்பதாகும்.திருக்குறள் கூறும் தெய்வங்கள்
முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களில் அடங்காதவர்கள். உயிருடன்
வாழ்பவர்கள்.

தொழுதல் பற்றிய குறள்கள்

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர். (குறள்:1033)

தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும். (குறள்:268)

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும். (குறள்:260)

இழிவரின் வாழாத மானம் உடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு. (குறள்:970)
இங்கு வள்ளுவர் தொழுதலை, வாழ்த்துதல், போற்றுதல்,

புகழுதல் என்னும் கருத்திலேயே எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பதை ஐயந்திரிபுக்கு இடமின்றி விளங்கிக் கொள்ளலாம். கணவனின் அன்றைய செயலுக்காக மனைவியும், மனைவியின் அன்றைய செயலுக்காக கணவனும் ஒருவரை ஒருவர் புகழ்ந்தும் இயல்பே, இதுவும் அவர்கள் உறக்கத்திற்குப் போகும் முன்போ அல்லது உறங்கித் துயிலெழும் போதுதான் தம்முள் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். இங்கு விழுந்து கைகூப்பி வணங்குதல் என்பது பொருந்தாது. மேற்குறித்த குறள் எல்லாமே போற்றப்பட வேண்டியவர்களைக் (வாழ்வாங்கு வாழ்பவர்கள்) குறிப்பதேயாம். “நிறையழிதல்” என்னும் அதிகாரத்தில்

பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழியன்றோ நம்
பெண்மை உடைக்கும் படை. (குறள்:1258)

இங்கு கூறப்பட்டது ஓர் அடிமைக் கூற்றன்று. அவளைப் பாராட்டுகின்ற (பணிமொழி) புகழ்கின்ற கூற்று. இக் கூற்று அவளைச் சலனப்படுத்தி அடிமைப்படுத்தி இயைபடைய வைத்துவிட்டது. ஆகவே “கொழுநன் ஆகிய தன் தலைவனை தொழுது (போற்றிப் புகழ்ந்து) உறங்கிப் பின் எழுவதாகவும் அல்லது கொழுநன் ஆகிய தலைவன் தொழுது(போற்றிப் புகழ்ந்த) பின் உறங்கி எழுவாள் என்பதாகவும் பொருள் கொள்ளப்படும். இதற்குத் தகுதியுடையவள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழைக்கு ஒப்பானவள் என்றுதானே கொள்ள வேண்டும். இதுதான் தமிழ்ப் பண்பாட்டியல். இதில் எங்கிருக்கிறது பெண்ணடிமைத்தனம்..??

தமிழர் பண்பாட்டுத் திருமணம்

ஒரு குடும்பம் அல்லது ஒரு நாடு முன்னேற வேண்டுமென்றால் கல்வி, செல்வம் ஆகிய இரண்டும் தேவை. இவை இரண்டும் இல்லாமல் இருப்பது வேறு. ஆனால் இவை தமிழரிடம் இருந்தும் அதைப் பயன்படுத்தாமல் அல்லது தவறான வழியில் வீண் விரயமாக்குவதுதான் இன்றைய நிலையாக உள்ளது. கல்வியைப் பயன்படுத்தவும் பகுத்தறிவு தேவை. பகுத்தறிவு இல்லாத கல்வி சுக்கான் இல்லாக் கப்பலைப் போன்றதும், கடிவாளமில்லாக் குதிரையைப் போன்றதுமாகும். 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழன் பல துறைகளிலும் சிறந்தே இருந்தான் பிற்காலத்தில் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தாதினால் தாழ்ந்து கெட்டுப்போனான். இன்று மதப் பித்தத்தால், கொடை மடத்தால் தன்னின்பகையால், குறி, பிறப்பியம் (சாதகம்) போன்றவை பார்ப்தாலும் வேற்று (அயன்) மொழியாளர் வரவாலும் தன் மொழியை, நாகரீகத்தை, பண்பாட்டை, மண்ணை இழந்து அடிமை நிலைக்கு ஆக்கப் பெற்றுள்ளான்.

இதிலிருந்து மீட்படைய மொழி மீட்பு, பண்பாட்டு மீட்பு என்பன முதன்மைத் தேவையாய் உள்ளன. இந்த அடிப்படையில் பண்பாட்டை மீள்விக்கும் முதற்படியாகத் தமிழரின் புதிய ஆண்டுத் தொடக்கத்தைத் தமிழரின் வாழ்வியலோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ள வேளாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டும், மாந்தன் வாழ்வாங்கு வாழ உலகப் பொதுமறை தந்த அருளாளர் திருவள்ளுவரை நினைவு கூர்ந்தும் அவரது பெயரிலேயே தமிழனுக்கான தொடர் ஆண்டைத் தைத் திங்களிலே தொடங்கி, உலகு வாழ் தமிழரெல்லாம் விழா எடுக்க ஒன்றுபட்டுச் செயற்பட வேண்டும். ஆனால் இதை முளையிலேயே கிள்ளி அழிக்க வேண்டுமென்று சிலர் கங்கணம் கட்டி நிற்கின்றனர். தமிழரின் ஆண்டுத்தொடக்கத்தை வைதீக வேத (இந்துத்துவ) ஆரியரோ இசுலாமிய அரேபியரோ, கிறீத்துவ ஐரோப்பியரோ அல்லது அவ்வவ்மதம் சார்ந்த தமிழரோ முடிவெக்கத் தகுதியற்றவர்கள். சமயம் சாராதோரும், சமயப் பன்மையியம் பேணுவோரும், நடுநிலை பேணும் தமிழருமே இதை முடிவு செய்யலாம். அத்தோடு தமிழன் வீட்டுக்

கரண (சடங்கு) நிகழ்வுகளாகிய இறப்பு, நினைவு கூரல் போன்றவற்றிலும் தமிழனின் தாய் மொழியாம் தமிழ்மொழி முதன்நிலைப்படுத்தப் பெறவேண்டும். மொழி இன்றேல் இனமில்லை. இனமின்றேல் நாடில்லை இதற்காகவே வள்ளுவர்

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்கப் பட்டு

(குறள் 127)

என்றார். அடக்கமுடைமை என்ற அதிகாரத்தில் இக்குறள் கூறப்படுகின்றது “நா” மொழிக்குரியது. மொழி; குறித்த ஓர் இனத்தையும், அவ்வினத்தின் பண்பு, ஒழுக்கம், நாகரீகம் போன்றவற்றையும் உலகிற்குப் பறைசாற்றுவது. மொழி காக்கப்படாவிட்டால் பிற்காலத்தில் உலகத்தாரின் பார்வையில் இழுக்கு(பழி)க்கு உள்ளாகும் அல்லது அழிந்து போகும் என்பதே இதன் பொருள். எனவேதான் “நா” (மொழி) காக்க என்றார்.

இன்று இந்தப் பரந்த உலகில் 7500ற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் வழக்கில் உள்ளன. உலகில் வளம் பெற்ற பல மொழிகளை ஆய்ந்த அறிஞர்கள் உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் ஊற்றாய் ஒரே மொழிதான் இருக்க முடியுமென்றும், அது தமிழனின் தாய் மொழிகே அண்மையாய் உள்ளதெனவும் கண்டுள்ளனர். இதை உலக மொழியியலாய்வில் வல்லவரான சாம்சுகி” என்பார் தெரிவிக்கின்றார். அத்தோடு மரபணு ஆய்வின்படி உலக முதல் மாந்தன் தமிழன் தான் என்பதை யெர்மன் அறிவியலாளர் அண்மையில் கண்டறிந்துள்ளார்கள். தமிழ் மிகத் திருந்திய மொழி எனவும், உலகப் பண்டைய நாகரீகங்களுக்கெல்லாம் தலையாயதும் வழகாட்டியுமென மேலை நாட்டவர் ஆய்ந்து கூறுகின்றனர். மக்கள் தோன்றிய காலத்தே தோன்றி இன்றுவரை உலக வழக்கொழியாது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மொழி தமிழே. உலகச் செம்மொழிகள் என்று கூறப்பெறும் கீபுரு, சீனம், இலத்தீன், கிரேக்கம், சமற்கிருதம், தமிழ் போன்றவற்றில் இலத்தீன் கிரேக்கம், சமற்கிருதம் போன்ற மொழிகள் என்றோ வழக்கொழிந்து போனவை. கீபுரு இச்ரேல் நாட்டின் உருவாக்கத்தால் இன்று உயிர் பெற்று வளர்கின்றது. சீனம் ஒரு பெரிய அரசாய் இருப்பதால் அதன் மொழி வாழ்கின்றது. வேதவாரியரின் இந்துத்துவ

வல்லாண்மை (சமயப் போர்வையில் இன்றுவரை), ஐரோப்பியரின் மேலாண்மை, சிதைத்து, அழித்து, அறிவுக் களவாடியபோதும், நிமிர்ந்து நிலைத்து வாழும் ஒரே செம்மொழி தமிழ் மொழியே ஆகும். உலக மொழிகளுள் உயரிய பண்புகளாகிய “தொன்மை, இயன்மை, தூய்மை, தாய்மை, முன்மை, வியன்மை, வளமை, மறைமை, எண்மை, இளமை, இனிமை, தனிமை, ஒண்மை, இறைமை, அம்மை, செம்மை” போன்ற 16 பண்புகளும் அமைந்த மொழி உலகில் தமிழ் மொழி மட்டுமே ஆகும். இதனைத்தான் திருமணத்தின்போது பதினாறும் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ்கவென வாழ்த்துகிறார்களோ தெரியவில்லை. தொன்மைத் தமிழ், தெளிதமிழ், நற்றமிழ், நாவருவுத்தமிழ், தென்புலத்தார் தமிழ், இன்றமிழ், இருந்தமிழ், வியன்தமிழ், ஒண்டமிழ், கழகத்தமிழ், கழகமுத்தமிழ், கழகமலிதமிழ், சீர்மலிசெந்தமிழ், சொல்லிற்பொலிந்ததமிழ், நல்லியல் இன்றமிழ், திருவரங்கத் தமிழ் என்று தமிழுக்குத்தான் எத்தனை அடைமொழிகள். ஆனால் தமிழரோ தமது பெருமையை தமிழின் பழமையை, சிறப்பை உணராது, புரியாது வாளாவிருக்கின்றனர். இது ஏன்? தாழ்வுணர்ச்சியா? அடிமைத்தனமா?

இன்று எல்லா மதங்களுமே அதைப் பின்பற்றும் மக்கள் பேசுகின்ற அவர் தாய்மொழியில் அவர்களின் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளை நிகழ்த்தும் போது தமிழர்கள் மட்டும் அயற்றின மொழியை (செத்த மொழியை - சமற்கிருதம்) நாடி நிற்பதேன். தமிழனின் தமிழ்ச்சியின் இல் லத் திலே நடைபெறுகின்ற மிகவுமுயரிய விழா திருமணமொன்றேயாகும். அது மணமக்களை, அவர்தம் பெற்றோரை, உறவுகளை, நண்பர்களை, அயலவர்களை, ஏன் அந்தச் சிற்றூரையே இன்பக்களிப்பில் ஆழ்த்தும் இன்ப விழா. இவ்விழாவில் தமிழனை அடையாளப்படுத்துகின்ற, தமிழனின் பண்பாட்டை உறுதி செய்கின்ற, மொழிக்கு முன்னுரிமை இல்லையென்றால் தமிழர் தம்மைத் தமிழர் என்று கூறிக் கொள்ளத் தகுதியுடையவர்களா? வெட்கத்தின்மேல் வெட்கம். தொல் பழங்காலத்தில் சாதி சமயப் பிரிவுகளோ, ஏற்றத்தாழ்வோ, ஏமாற்றமோ இல்லாததால் காதல் கொண்ட ஆண், பெண் திருமணம் கொள்ளத் தவறியதில்லை. அன்று உள்ள கலப்பே வாழ்வாக மலர்ந்த நேய வாழ்வு. காலச் சுழற்சியிலே சூழல் எப்படி மாசுபட்டதோ, அதேபோல் மாந்தக் குழுகாயும் (சமுதாயம்)

மாசுபட்டது. அதாவது பல் கணவர், பல் மனைவியர் முறை தொடங்கி விலங்கு வாழ்வானது. இதனால் மக்கள் நலன் கொண்ட தமிழ்ச் சான்றோர் திருமணக் கரணத்தை ஏற்படுத்தி நிலையான வாழ்க்கைத் துணையைப் பலரறிய ஆணை இடுவித்தனர். இதைத் தொல்காப்பியம்

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப (தொல்.கற்4) என்று கூறும்

கி.மு 800இல் எழுதப்பெற்றதாக (கி.மு 1500 ஆண்டுகள் என்பார் அறிஞர் குணா தமது வள்ளுவப் பார்ப்பாரியம்” என்னும் நூலில்) கருதப்பெறும் தொல் காப்பியம் இக்காலத்திற்குப் பலநூற்றாண்டுகள் முன்னதாகவே இக்கரண முறை முகிழ்த்திருக்க வேண்டும். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இல்லறம் நடத்த ஒன்று சேர்வதே மணம், கலத்தல், கூடுதல் எனப்படும். இது இறைத் தன்மை பெற்றதால் திருமணமெனப்பட்டது. பண்டை மணங்கள், கொடை மணம், காதல் மணம், கவர்வு மணம் என முத்திறப்பட்டன. கொடை மணமும் தானக்கொடை, விலைக்கொடை, நிலைப்பாட்டுக்கொடை (அக்குத்து அல்லது நிபந்தனைக் கொடை என மூவகைப்படும். தானக் கொடை என்பது மணமகளின் தந்தை ஏழை மணமகனுக்கு எல்லாம் கொடுத்துச் செய்து வைப்பது. ஒரு செல்வரிடம் குறித்த தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு பெண்ணைக் கொடுப்பது விலைக்கொடை எனப்படும். நிலைப்பாட்டு அல்லது அக்குத்துக்கொடை என்பது ஒருவர் தன் மகளுக்கு இவ்வளவு சீர் செய்யவேண்டும் என்றும், தம்மைக் குறிப்பிட்ட காலம் வரை நலம்பார்க்க வேண்டும் என்றும், வீரச் செயல்கள் (காளையடக்கல் புலிப்பால் கறத்தல், கொடிய விலங்கு கொல்லல், வில் நாண் ஏற்றல் போன்றன. இவற்றைச் சங்கக்கால முல்லைக்கலி, கலித்தொகை நூல்களில் காணலாம்) ஏதாவதொன்றைச் செய்யவும், தம் மகளை இன்ன கலையில் வெல்லவேண்டும் என்று விதிப்பதுமுண்டு, இதையே வள்ளுவரும்

பெற்றான்பெறின் பெறுவர் பெண்டிர் பெரும் சிறப்புப்

புத்தேளிர் வாழும் உலகு.

(குறள் 58)

அதாவது தன்னுடன் ஒத்த தகுதியுடைய கணவன் ஒருத்திக்குக் கிடைத்துவிட்டால் மேலுலகு என்று சொல்லப்படும் கற்பனையுலகில் கிடைக்கும் இன்பத்தைவிட இவ்வுலகிலேயே அன்வின்பத்தைத் துய்ப்பார். இது போன்ற சில வேண்டுகோளை வைத்து வெற்றிபெறும் போது திருமணம் செய்து வைப்பர். மறச் செயலை மணமகனின் தகுதியாகக் கொள்ளும்போது அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் குழந்தை மறவுணர்வைப் பெறுகின்றது. இதை ஐயன்ச்சுடன் பாலியல் தெரிப்பு (SEXUAL SELECTION) என்கின்றார். தம் குலத்திலேயே திரும்பத் திரும்ப மணம் கொள்வதால் ஏற்படும் எச்சவியல் குறைபாட்டை இந்த மறவியற் தகுதி ஈடுசெய்கின்றது. இன்றைய நிலையில் மணமக்களுக்கிடையில் சில பொருத்தப்பாடுகளைப் பெற்றோர் கடைபிடிக்க வேண்டும். குறிப்பாக மணமக்களின் மன இசைவு, ஒழுக்கப் பொருத்தம், உருவப் பொருத்தம், தொழிற் பொருத்தம், உடல்நலப் பொருத்தம், கருத்துப்பொருத்தம், (உயர்ந்த பண்பாட்டினாராயின் வெவ்வேறு மதத்தினராயும் இருக்கலாம்) அகவைப் பொருத்தம், கல்விப்பொருத்தம், குடும்பநிலையைப் (செல்வநிலை) பொருத்தம் போன்றவை கட்டாயமாகக் கடைபிடிக்க வேண்டியவையாகும். அதே போன்று சில வேண்டப்படாத பொருத்தப் பார்ப்புக்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். குலவெறி கொள்ளாமை, பரிசம், (சீதனம்) வாங்காமை (வசதி குறைந்தோர் மணச் செலவுகள் நோக்கிக் கேட்பது தவறாகாது) நாளும் கோளும் பாராமை (திருஞானசம்மந்தர் சமணருடன் வாதிடப் புறப்பட்ட போது அப்பரடிகள் அன்று நாள் சரியில்லையென்று தடுக்க.

வேயுறு தோழிபங்கன்.....

ஒன்பதோடொன்றோடேழு பதினெட்டோடாறு முடனாய நாட்கள் அவைதான். அன்பொடு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியாரவர்க்கு மிகவே.”

என்று, எல்லா நாட்களும் நல்ல நாட்களே என்று பாடிச் சென்று வென்று வருகின்றனர். இது அருளாளர்க்கு மட்டுமல்லாது யாவர்க்கும் பொருந்தும். நற்காரியங்களுக்கு நாளும் கிழமையும், ஓரையும், வேளையும் பார்த்துத் தம்மைத் தாமே அச்சுறுத்தி வாழ்வதால் தம் வாழ்நாளைக் குறைத்துக் கொள்கின்றனர்

(புள்ளியியல் ஆய்வின் மூலம் உறுதிப்படும்) பிறப்பியம்” (சாதகம்) பாராமை (குறித்த நாளில் குறித்த வேளையில் பிறந்தவரெல்லாம் ஒரே நிலை அடையவதில்லை) தன் முயற்சியும், சூழலும், பிறர் துணையையும் நம்பியே வாழவேண்டும். அதாவது “ஒரு பிடி உணவில் உலக ஒற்றுமை கண்டிடு, உழைப்பால் அதை உலகிற்கு ஈந்திடு.” இந்தக் குளறுபடி ஐந்திரங்கள் (பஞ்சாங்கம்) பார்த்து, பொருத்தம் பார்ப்போரை வானிலைக் கண்காணிப்பு மையங்களில் அலுவலர்களாக அமர்த்திவிட்டால் அவர்கள் வருவாயும் குறையாது, அவர்களால் உலக மக்களும் ஆழிப்பேரலை, நிலநடுக்கம், வெள்ளம், சூறாவளி, போன்ற பேரழிவுகளில் இருந்து காப்பாற்றப் பெறுவார்கள்.

காதல் மணம், களவில், கற்பில் முடிவுறும். களவு மணம் என்பது பெற்றோர், பிறருக்கு தெரியாமல் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்துச் சேர்ந்து கொள்வதேயாகும். கற்புமணமென்பது வெளிப்படையானது. அதாவது நீவிர் இன்னவாறாக ஒழுக வேண்டுமென திருமணம் நடத்தி வைக்கும் பெரியவர்களால் கற்பிக்கப்படும் நிலையாகும். காதலர் களவொழுக்கம் இன்றிக் கற்பாகவே தம் கூட்டு வாழ்க்கையை தொடங்கவேண்டும் அதுவே சிறப்பு

**கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணர
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே (தொல்.கற்1)**

அன்பு, காதல், காமம் என்பன நுண்ணோக்கில் வேறுபட்டனவாகும். அன்பு, புத்தரும், இயேசுவும், விவேகானந்தரும் எல்லோரிடத்தும் காட்டிய அன்பு. இது அறமாகவும், அறவினைக்கெல்லாம் மூலமாகவும் கருதப்பெறுவது. காதலென்பது பொற்றோரும் பிள்ளைகள் போன்றும், கோப்பெருஞ் சோழனும், பிசிராந்தையார் போன்று நண்பரிடத்தும், பூதப் பாண்டியனும், அவன் தேவி கோப்பெரும்பெண்டு போன்று கணவன் மனைவியிடத்தும் அமையும் அரிய பிறவிக்குமாகும். காமமென்பது கணவன் மனைவியிடத்தும், ஆண், பெண்ணிடையே நிகழக்கூடிய இல்லற இன்பத்திற்கான நேயமாகும். இதைக் கருத்திற் கொண்டே மாமறை தந்த வள்ளுவர் இன்பத்துப்பாலை காமத்துப் பால் என்றார். இதைக்

கலவி வேட்கைக்கு உரியதெனக் கொள்ளுதல் தவறாகும்.

கரணம் அல்லது சடங்கு எவர்க்குச் செய்யப்படுகின்றதோ அவருக்குத்தான் அதன் உள்ளீடு புரிய வேண்டும். சடங்கு புரியும் மொழியில், புரியும் வகையில், பொருந்தும் முறையில், செய்ய வேண்டுமென அடிப்படை. சொல்பவனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் ஊடகமாக உணர்வாக இருப்பது மொழி. இங்கு வியப்பு என்னவென்றால் சொல்பவருக்குப் புரிகிறதோ இல்லையோ, கேட்பவனாகிய எந்தவொரு தமிழனுக்கும் பொருள் புரியாது. கரணத்தைச் செய்பவர்கள் தங்களை உயர்வாகத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும், காலமெல்லாம் தன்னலத்திற்காக வாழ்த் திட்டமிட்டு மறை பொழியாது, நாடு விளையாது, நோய் நொடி பரவும், வாழ்வு நீடிக்காதென்னும் (பிராமணர்களின்) அச்சுறுத்தல்களுக்குப் பயந்து கற்றாரும், மற்றாரும் விடாப்பிடியாய் நின்று ஒழுகவும், மானமும், மதிப்பும் பகுத்தறிவும் விளக்கமும் இல்லாத பிறவியராகவே மற்றவர்கள் (தமிழர்கள்) என்றும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அன்று ஆக்கப்பெற்றதே இந்த நடைமுறைகள்.

2003 இல் நான் எனது குடும்பம், தாயாருடன் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவில் சென்று கருவறை போய் வழிபட்டு நின்ற போது நான் சற்று விலகிநின்று தாயார், குடும்பத்தவரை சிவலிங்கம் அருகில் வைத்து படக்கருவி (கமரா) யால் படம் பிடித்தபோது அங்கு நின்ற பிராமணர் அதைக் கண்டுவிட்டதால் கோபப்பட்டுக் கோவிலுள் படம் பிடிப்பது தடை என்றும் கூறிப் படக்கருவியைப் பறிமுதல் செய்வதாகவும் கூறினார். நான் இது தெரியாமல் நடந்த தவறு என்றும் பொறுத்தருளவும் கேட்டேன். அவர் சற்று இறங்கிப் படச்சுருளை தரும்படி கேட்டார். நான் ஒரு படத்திற்காக முழுச்சுருளையும் வீணாக்க முடியாது என்று கூறி முரண்பட்டதால் அவர் கோபப்பட்டு “நீயும் உன் மனைவியும் ஒரு ஆண்டுக்குள் பிரிந்து விடுவீர்கள் இது ஒரு பிராமணன் சாபம்” என்றார். பின் நாம் வீடு வந்துவிட்டோம். எனது தாயார் சில காலம் கவலையுற்றிருந்தார். (இவர்கள் மூளைச்சலவை செய்யப்பட்டவர்கள்). என்னைப் பொறுத்தவரையில் சிறுவம் தொட்டே எந்த மூடநம்பிக்கைக்கும் என்னை ஆட்படுத்தியது கிடையாது. பிராமணர் திட்டதலும் எனக்கு

“நீர் கிழிய எய்த வடுப்போல்தான்.” எங்களுக்கிடையில் எந்த விரிசலும் இல்லை. இதுபோன்று தில்லையம்பலத்தில் (சிதம்பரம்) திருவரங்கத்தில் (சிநிரங்கம்) சில நிகழ்வுகள் வாய்ப்பு வரும்போது எழுதுவேன்.

ஐரோப்பிய, அராபிய மதங்கள் போல் அயன்மொழி (சமற்கிருத) வைதீகவாரிய மதவரவால் ஏற்பட்டதே இந்நடைமுறை. உலக நாடுகளில் தாய்மொழிக்கல்விக்கும், தாய்மொழியில் வழிபாட்டிற்கும் முன்னுரிமை வழங்கும் போது தமிழர்கள் மட்டும் ஏன் இதைக் கைக்கொள்ளப் பின் நிற்கின்றனர்? இங்கு வணிக நோக்கத்திற்காக வந்த அராபியர்கள், ஐரோப்பியர்கள், ஏன் மகத நாட்டிலிருந்து வந்த விசயனும் அவன் நண்பர்களும், வைதீகவேத வாரியரும் (இந்துத்துவ) தம் பெண்டிர் பிள்ளைகளுடன் வந்தவர்கள் அல்லர். ஆண்கள் மட்டுமே வந்து இங்குள்ள பெண்களைத் தமிழச்சிகளை மணந்தனர். ஒரு அராபியர் தமிழ்ப்பெண்ணை மணந்து விட்டால் அப்பெண்ணின் குடும்பத்தவர் யாவருமே தம்மை அராபியர் என்று கூறிக் கொண்டு அவர்களின் மதத்தையும் (இசுலாம்) பின்பற்றி அவர் நடையுடை பாவனையுடன் தாங்கள் அரேபியர் என்று வாழவும் பழகிக் கொண்டு இன்று தங்களை வேற்றினமாகக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றனர். இவர்களின் வீட்டு மொழி தமிழ் இவர்களிற் பலருக்குத் தமிழைவிட வேறு மொழி தெரியாது. ஐரோப்பியரை மணந்தவர்களும் தம்மை ஐரோப்பியராக (பறங்கியராக) நினைத்து வாழ்ந்தனர். 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் இவர்களில் அதிகமானவர்களின் வீட்டு மொழி தமிழ்தான்

பல்லவர், பிற்காலச் சோழர் காலமாகிய கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தென்னாடு வந்த வைதீகவேதவாரியாரும் அரசரை அணுகிச் சாதிய மேலாண்மையை நடைமுறைப்படுத்தி அரசவைக் கணியர்களாகவும் கோவில் பார்ப்பாராகவும் தம்மை உயர்த்தி அப்பதவிகளைத் தமிழ்ப்பார்ப்பார், கணியரிடமிருந்து தட்டிப் பறித்துக் கொண்டனர். ஆனால் அத்தமிழ் கணியர்களின், தமிழ்ப் பார்ப்பாரின் பெண்களை மணந்து கொண்டனர். இதனால் தமிழ்க் கணியர், பார்ப்பார் குடும்பங்களும் உறவினரும் தங்களை வைதீகவாரியர் என்றும், தாம் மேலானவர்க(சாதிய)ளென்றும் கூறிக் கொண்டனர். அத்தோடு அரசர்களைப் பெரிய வேள்விகளைச் செய்யவும், பல்லாயிரம் பார்ப்பாரு (பிராமணர்)க்குக் கொடை (தானம்) வழக்கும் படியும் தூண்டினர்.

இதனால் வடஇந்திய வைதீக வாரியாரும் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பாருமாகப் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் பிராமணராக்கப் பெற்றனர். இவர்கள் எல்லோருமே தமிழ்ப் பெண்களுடன் கூடித் தம்மை மேலானவர் என்று கூறிக்கொண்டு வாழத் தொடங்கினர். இவர்கள் தமிழால், தமிழரால் வாழ்பவர்கள். சிங்களவர்களின் மூதாதையர் என்று சொல்லப்பெறும் விசயனும் அவன் தோழர்களும் மணம் செய்தது பாண்டி நாட்டுத் தமிழ்ப் பெண்களை. இது வரலாறு அன்று சிங்களம் என்று ஒரு மொழியே இல்லை. கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டளவில் உருவாகி கி.பி 12ஆம் 13ஆம் நூற்றாண்டளவில் இலக்கிய, இலக்கணம் கண்ட மொழி. பௌத்தமத வளர்ச்சிக்கும், சிங்கள மொழியின் இலக்கணத்திற்கும் பெருமளவு உதவியது தமிழும், தமிழரும்தான்.

அன்று தமிழனின் நாடாக இருந்த சேர நாடு (இந்தியத் தென்னாட்டின் மேற்குப்பகுதி) இன்று மலையாளம். சேரநாடு வடவாரிய நம்புதிரிகள் வரவால் தொல்தமிழர் மலையாளிகளானார்கள். அவர் மொழி மலையாளமாயிற்று. இதுவும் கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் உருப்பெற்றதே. இன்று மேற்குறித்தவர் எல்லோரும் தமிழனை எதிரியாகப் பார்க்கின்றனர். அவனில் குதிரை ஓட (சவாரி செய்ய) விரும்புகின்றனர். அன்று பாகத (பிராகிருதம்) மொழியின் ஒரு கூறான பாலி மொழியே புத்தர் அறிவுரை வழங்கிய புத்தமொழி. இன்று இலங்கையின் புத்தமொழி. சிங்களம், சீனாவின் புத்தமத மொழி சீனம், யப்பானின் புத்தமத மொழி யப்பானியம். இலத்தின், கீபுரு, கிறீத்தவர்களின் அன்றைய வழிபாட்டு மொழி. இன்று மக்கள் எந்த மொழி பேசுகின்றார்களோ அந்த மொழிதான் அவர்களின் வழிபாட்டு மொழி. எனவே தமிழைப் பேசுகின்ற தமிழ்ச்சைவர்களுக்கு தமிழ்தானே வழிபாட்டு மொழியாக இருக்க வேண்டும் உலகக் கடவுளர்களுக்கெல்லாம் எல்லாமொழிகளும் புரியும்பேது ஏன் தமிழ்க் கடவுளர்க்கு (சிவன், முருகன், கொற்றவை, ஐயணர் போன்ற) மட்டும் சமற்கிருதம் புரியும் மொழியாயுள்ளது? மக்கள்தான் வெளியின மதத்திற்கு மாறுகின்றனர் என்றால் கடவுளரும் வெளியின (மொழி) மதத்திற்கு மாறிவிட்டனரா?. அருளாளர்களே! கல்வியாளர்களே! அறிஞர்களே! இப்புதிரை விடுவியுங்கள். தமிழ்த்தாயின் விலங்கைக் கழற்றி விடுங்கள். எவ்வளவு காலந்தான் அவள் விலங்குடன் வாழ்வது.

மணமென்றால் கட்டுதல் (பூட்டுதல்), என்று பொருள்படும். நீ யாரைக் கட்டப்போகிறாய் என்று கேட்பது உலக வழக்காகும். இது ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் பொருந்தும். கட்டுதல் என்பது திருநாண் கட்டுதலை (பூட்டுதல்) குறிப்பதாகும்.

ஈகையரிய இழையணி மகளிர் (புற.நா.127)

(இழை- நூலினால் ஆக்கப்பெற்றது பெறுமதியற்றது இதை யாருக்கும் கொடையாக வழங்க முடியாது. நூலினால் அல்லது பொன்னால் (தங்கம்) ஆக்கப்பெற்றுக் கணவனால் கட்டப்பெற்றது. கொடையாக வழங்குவது அரிது என்பதாகப் பொருள் கொள்ளவும் முடியும்) “தாலிக் கொழுந்தைத் தடங்கழுத்தில் பூண்டு”பெரியாழ், பனுவல்.

மேற்குறித்த சங்கப்பாடலும், பெரியாழ்வார் பனுவலும் (பிற்பட்டது) தமிழரிடையே திருநாண் அணியும் வழக்கம் இருந்ததென்பதைத் தெரிவிக்கும். பண்டைக் காலத்தில் காதணி, கழுத்தணி, பனம், தென்னம்குருத்தில் செய்து அணிந்தனர் என்பதற்கு ஓலையைக் குறிக்கும் தோடு இன்றும் காதணிக்கு வழங்குவதைக் காணலாம். தாலம் என்பது பனையைக் குறிக்கும். தால் : நாவு - நாலி - தொங்குவது, நாலிதாலியாகவும் -திரிந்திருக்கலாம். எனவே சங்ககாலத்தில் மகளிர், சிறுவர் கழுத்தில் அணிந்த எல்லா அணிகளுமே தாலி எனக் கொள்ளுதல் தவறாகாது. அச்சத் தாலி (காசு மாலை), ஐம்படைத்தாலி (சங்கு சக்கரம் வேல், வாள், தண்டம்) முளைத்தாலி (பல்மணி கோர்த்த மாலை), புலிப்பல் தாலி என கழுத்தணிகள் அழைக்கப்பெற்றன. இது பிற்காலத்திலேயே மங்கலவணியாக மாற்றம் பெற்றது. பேரறிஞர் பி.ரி. சிநிவாசஐயங்கார் “தமிழர் வரலாறு” என்னும் தமது ஆங்கில நூலில் தாலியுடன் நாண் கட்டும் வழக்கம் கிருகிதிய குத்திரங்களிலே சொல்லப் பெறாத தூய தமிழ் மரபென்றும், பாணிக்கிரகணமும் சப்த பதீதையுமே ஆரிய திருமணத்தின் உயிர் நாடி என்றும் சுட்டுகின்றார். இதே போன்று “தென்னாட்டுக் குலமரபு” என்னும் நூலில் மணமகன் திருநாணை எடுத்து மணமகள் கழுத்தில் கட்டும்போது “பெண்ணே அறப்பயன் பெறுவதற்காகக் கட்டுகிறேன்” என்று கூறுவதாகச் சொல்லப்படுகின்றதாம்.

கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வேதவாரியரின்

வைதீகம் (இந்துத்துவ) சார்ந்த மேலாண்மைக்கு அடங்கிக் கிடந்த தமிழ்ப்பண்பாட்டின் ஓர் உயரிய நிகழ்வாக திருமணத்தின் மறுமலர்ச்சி 20ஆம் நூற்றாண்டில் முகிழ்த்தது. இதன் முன்னோடியானவர்கள் மார்க் கசகாய ஆச் சாரியார், மறைமலையடிகளார், ஈ.வே.ராமசாமிப்பெரியார், வி.கலியாணசுந்தரனார் போன்றோரே. இதில் முன்னவர் பிராமணியத்தையும் ஈ.வே.ரா.பிராமணியம், வடமொழி, வீண்சடங்கையும், மறைமலையடிகள், வி.க.பிராமணியம் வடமொழியையும் நீக்கித் திருமணக்கரணத்தைச் சீர்செய்தனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம், அறிஞர் அண்ணா, சோமசுந்தரபாரதியார் தலைமையில் பல்லாயிரம் பண்பாட்டுச் சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் நடந்தேறின. இன்றும் தமிழ்நாட்டில் செந்தமிழ் அந்தணர், இரா.இளங்குமரனார், தென் மொழி ஆசிரியர் இறைக்குருவனார் போன்றோரின் தலைமையில் இவ்வகைத் திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. இங்கும் (இலங்கை) இவ்வகைத் திருமணங்களைக் காவலூர் முனைவர் கா.பொ.இரத்தினம் (முன்னாள் பா.உ.) அவர்கள் திருக்குறள் ஒதி நடத்தி வைத்தார்கள்.

இன்னும் பல பெரியார் தலைமையில் திருக்குறள் ஒதித் திருமணம் செய்தல் வடமாகாணத்தின் பல மாவட்டங்களில் நடைபெறுகின்றன. குறிப்பாகக் கிறிநொச்சி மாவட்ட தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் திரு.வே.இறைப்பிள்ளை, சங்கச் செயலாளர் நா.வை.குமரிவேந்தன் (மகேந்திரராசா) திருக்குறளோதித் திருமணங்களை நடாத்தி வைக்கின்றனர். குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, வவுனியா, முல்லைத்தீவு போன்ற மாவட்டங்களில் நடத்தப்பெறுகின்றன. ஆனால் இத்திருமணங்களைக் குறித்த சிலர்தான் நடத்த வேண்டும் என்பதல்ல. குறித்த ஊரிலே அல்லது அக்குமுகாயத்திலே உள்ள அகவை முகிரந்த ஒழுக்க சீலரைக் கொண்டு நடத்தலாம். தமிழன்னையை முன்னிறுத்தி கரணங்களைத் தமிழிலே நடத்தி “தமிழர் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணும் வகையில்” பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் 60ஆண்டுத் தொடரின் உருவாக்கம், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி பார்த்தல் போன்ற தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாத இழிவுகளை நீக்கி ஒருமை மகளிரே போலத் தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு” என்னும் அடிப்படைக்கு ஏற்படையதாய் “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, “ஒருத்திக்கு

ஒருவன்” என்னும் தமிழர் மானிடவியலுக்கேற்ப செய்யப்படுவதேயாகும். அத்தோடு திருமணங்களில் இணையர்க்கு அறிவூட்டும் சில வாழ்த்துக்களை வழங்குவது சிறப்புடையதாகும். பெண்களை இழிவுபடுத்தல் அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல், காசிக்குப் புறப்படல், (இவை விரிக்க நீளும்) போன்றன முழுமையாக நீக்கப்பெற வேண்டும். பெண்கள் விழிப்புணர்வு பெற்றுவிட்டனர் என்றும் பெண்டிமைத்தனம் ஒழிக்கப்பட்டுச் சமத்துவம் நிலைநாட்டப் பெறவேண்டும் என்றும் பல ஆண்களும் பெண்களும் மேடைகளில் கூப்பாடு போடுகின்றனர். கவிதைகளில், நாவல்களில் வாரிக் கட்டுகின்றனர். இவர்கள் கடந்துவந்த தமிழை முன்னிலைப்படுத்தாத தொன்ம (புராண) பெண் இழிவுகளை முன்னிலைப்படுத்தும் சடங்கு முறைக்கு முரண்பட்டார்களா? அதுபற்றி விளக்கினார்களா? அல்லது களைய முற்பட்டார்களா? ஏன்? தெருவில் திரியும் நாய்கள் முற்பிறவியில் பெண்ணாகப் பிறந்து தம் கணவன்மாரை ஒழுங்காகப் பேணாதவர்களாம் என்றும் கூறுகிறதாம் “வேதமிருதி” பெண்ணடிமைத்தனத்தின் வித்து, முளை எங்கிருக்கிறது என்று புரிகிறதா?. தமிழ்க்குமுகாயத்திலே தமிழ்ப்பண்புக்கு இலக்கணமாய் கண்ணகியார், திலகவதியார், பூதப்பாண்டியரின் தேவி கோப்பெரும் பெண்டு, மாதவியார் போன்ற பலரிருக்கவும் தண்டிக்கப் பெற்றவர்கள் ஏன்!!!

தமிழனை அடையாளப்படுத்துகின்ற மொழியில், அவன் பண்பாட்டில் தெய்வப் புலவராம் திருவள்ளுவரின் மாமறைவழி நின்று தமிழன் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளை நெறியப்படுத்தவேண்டும். இங்கும் “பெண்வழிச் சேரல், “வரைவில் மகளிர்” போன்ற அதிகாரங்களிலும் தனித்த சில குறள்களிலும் மடம், நாணம், அச்சம், பயிர்ப்பு போன்றவற்றிலும் பெண்ணடிமைத்தனம் வெளிப்படுவதாகச் சில கட்டுரையாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். இது அவர் தவறன்று. தருமர், மணக்குடவர், பரிமேலழகர், போன்ற ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட உரையாசிரியர்கள் உரைகண்ட விதமே காரணம். ஒவ்வொருவரும் தம் மதம் சார்ந்து கொள்கை சார்ந்து நடுநிலை பேணப்படாமல், மனம் போன போக்கிலும், உரையாசிரியர் வாழ்ந்த காலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறும் உரை கண்டனர் எனலாம். திருக்குறளுக்குச் சிறந்த உரை திருக்குறள் எனலாம். உரை என்பது அந்த நூல் எழுதப்பெற்ற

காலம், அப்போதைய சூழல், அன்று பின்பற்றப்பட்ட மரவு உத்திகள் போன்ற காரணிகளை வைத்தே உரை கண்டிருக்க வேண்டும். வட வேதவாரியரின் மேலாண்மை, மரபணுவாயிலாகக் குடிகொண்ட மூடநம்பிக்கை, நடுநிலை காக்கத் தவறிவிட்டது. தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற இலக்கண, இலக்கிய நூல்களும் ஆரிய மொழி அவர் மரபு, அவர் மதம் பற்றி அதிக விளம்பல் செய்பவையேயாக உள்ளன. அவை அப்படி இருந்தால்தான் தப்பிப் பிழைத்தனவோ தெரியவில்லை. இல்லையேல் தில்லையம்பலத்தில் நால்வர் பாடிய பல்லாயிரக்கணக்கான தேவாரங்கள், சமணரின் 8000 பனுவல்கள் (இன்றைய நாவலடியாரின் மிகுதி) அழிக்கப்பட்டது போல் அழிக்கப்பட்டிருக்கும். அவை தப்பிப் பிழைத்ததால்தான் தமிழன் சற்றுத் தலை நிமிர்ந்துள்ளான் என்றே கூறவேண்டும். அத்தோடு பிள்ளைகளுக்குப் பெயரிடும் போது வடவெழுத்துக்களை நுழைக்காமலும், எழுதும்போது வட சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல் இருக்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். வேறெந்த மொழிக்காரனாவது தனது பெயரில் தமிழெழுத்துக்களைச் சேர்த்துக் கொள்வானா? தமிழன் தன்மொழி பற்றிச் சிந்திப்பது தவறாகுமா? தமிழன் போற்றுகின்ற திருமறையாம். திருக்குறளையும் பஸ்கோணப் பார்வையிலே நோக்க வேண்டிய தேவையும் தொக்கி நிற்கின்றது.

இமையாரின் வாழினும் பாடினரே இல்லாள்

அமையார் தோள் அஞ்சபவர் (குறள் 906) இக்குறள் என்ன கூறுகின்றது.

பெரும்புகழார்போல் புகழ்வாழ்வு வாழ்ந்தாலும் மனையாளைத் தழுவும் இன்பத்திற்காக அஞ்சித் தாழ்பவர் எப்புகழும் இல்லாதவரே. என்பது பொருளாகும். ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாண்டிய மன்னன். மாவீரன். அவன் நாட்டில் பாம்புகள் தீண்டா, கொடிய காட்டு விலங்குகளும் நட்புடன் வாழும், அந்த அளவிற்கு அவன் செங்கோண்மை மிக்க நாடு. அவனவையில் ஆடல் பாடல் நிகழ்வொன்று நடைபெறுகின்றது. மன்னன் தன்னை மறந்த நிலையில் ஒன்றித்திருக்கிறான் இது அரசிக்கு எரிச்சலை ஊட்டுகிறது. அவள் இருக்கையை விட்டெழுந்து அவ்விடம் நீங்க முனைகிறாள், மன்னன் அவள் நிலை அறிந்து அவளது ஊடலைத் தணிக்க அவள் பின்

செல்கிறான். அங்கே பொற்கொல்லன் “சிலம்பு திருடிய கள்வன் இங்குதான் உள்ளான்” என்கிறான். மன்னன் சிந்திக்கவில்லை; “கொண்டு கொணரக் சிலம்பு” என்கிறான். பாண்டியன் புகழ் என்னவாயிற்று. மண்ணோடு மண்ணாச்சே! இக்குறள் தவறா? பெண் இழிவுபடுத்தலா?

பேணாது பெண்விழைவான் ஆக்கம் பெரியதோர்

நாணாக நாணுத்தரும்

(குறள் 902)

செய்யும் செயலில் அக்கறையில்லாது பெண்வழி நிற்பவன் உயர்வு. மிகப்பெரிய வெட்கத்திற்கு இடமான தலை குனிவைத் தரும் என்பது பொருள். இங்கு கோவலன் மாதவி சேர்க்கையால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் முதல் எடுகோளாகும். இதுவே சிலப்பதிகாரம் தோன்ற வித்திட்டது. யூலியச் சீசர் மாபெரும் வீரன். உரோமப் பேரரசையே தன் காலடிக்குக் கொண்டு வந்தவன். காதலி கிளியோப்பட்ரா உலகப் பேரழகி. அவன் அவளிடம் மண்டியிட்டுக் கிடந்தான். தன்னை மறந்தான். நண்பர்கள் தீட்டினர் திட்டம், கொலை செய்தனர் சீசரை. இக்குறள் தவறா? பெண் இழிவுபடுத்தலா? “வரைவில் மகளிர்” என்னும் அதிகாரத்தில்

ஆயும் அறிவின ரல்லார்க் கணங்கென்ப

மாய மகளிர் முயக்கு

(குறள் 918)

வஞ்சனையில் வல்ல மகளிரின் தழுவுதல், ஆராயும் அறிவில்லாதவர்க்கு உயிர் கொல்லியாகும் என்று அறிவுடையோர் கூறுவார் என்பது இதன் பொருளாகும். இலங்கையைத் துட்டகைமுனுவின் பின் வட்கெமுனு என்பான் ஆட்சி செய்தான். கி.மு.29 இல் ஏழு வீரர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட சோழர் படை இலங்கையாட்சியைக் கைப்பற்றியது. இவர்களின் ஆட்சி பதின்மூன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்தது. சதாசீசன் என்பவன் இவர்களுடன் இணைந்திருந்தான். அவன் மனைவி அனுலா அழகி. இவ்வெழுவருடனும் நட்பானாள். இவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராய் கொல்லப்பட்டனர். அதன்பின் சதாசீசனை அரசுக்கட்டிலில் ஏற்றினாள். சிறிது காலத்தின் பின் அவனையும் கொண்டு தான் அரசுக்கட்டில் ஏறினாள் அனுலா. அவளே இலங்கையின் முதற் பெண்ணரசி. இது வரலாறு வள்ளுவன் வகுப்பில் தவறுண்டா?

“புலவி நுணுக்கம்” என்னும் அதிகாரத்தில்

பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணின் பொதுவுண்பர்

நண்ணென் பரத்த நின் மார்பு

(குறள் 1311)

பரத்தனே! பெண்ணியல்பற்றோர் தம் தம் கண்களால் பொதுப் பொருளாகக் கொண்டு உன்னை நுகர்கின்றனர். எனவே உன் மார்பை நான் நெருங்கேன் என்பது இதன் பொருளாகும். இக்கருத்துப் புரட்சி பற்றி முனைவர், மு.வரதராசன் அவர்கள் பின்வருமாறு விளம்புகின்றார். குறளில் வரும் ஊடலில் பரத்தை என்றொருத்தி இல்லை, தலைவன் பரத்தையிடம் செல்வதுமில்லை. பொருட்பாலில் பொருள் காரணமாகப் பெண்கள் பரத்தைத் தன்மையாவதும், அப்பொண்டிறை ஆடவர் நாடுவதும் தவறென்று வள்ளுவர் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். “வரைவில் மகளிர்” அதிகாரம் அவரின் சீர் திருத்தத்தை எடுத்தியம்புவதாகும். வள்ளுவர் ஊடல் பற்றிக் கூறவந்த போது காமத்துப்பாலில் பரத்தமைக்கு இடமில்லை. அதற்கு முன்னோர் வகுத்த இலக்கணத்தையும் புறக்கணித்து புலநெறி வழக்கம் என்ற நூலோர் மரபையும் கடந்து புதுவழி சமைத்துள்ளார் எனலாம்.

பெண்களுக்கு மறுமை அல்லது வீடுபேறு இல்லையென்னும் வைதீக (இந்துத்துவ) வேதவாரிய மரபையும் புறம்தள்ளி

பெற்றான் பெறின் பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்

புத்தேளிர் வாழும் உலகு

(குறள் 58)

எல்லா வகையிலும் தன்னோடொத்த நற்குண நற்செயற் கணவனைப் பெற்றுவிட்டால், என்றும் புதுமண இணையர் போல், இன்பவுலகாகிய மேலுலகில் பெருஞ்சிறப்படைவர் என்று கூறுவது போல, இவ்வுலகிலேயே அவ்வின்பத்தைப் பெறுவர் என்கிறார் வள்ளுவர். இதுதான் வள்ளுவத்தின் பெருஞ்சிறப்பு. எல்லோரும் சிறப்புக்கு விண்ணைக் காட்டினர். ஆனால் வள்ளுவரோ விண்ணை மண்ணில் காட்டினர். பனித்துளி போன்ற குறளில் பனிமாலையை (இமையமலையை)ப் போன்ற கருத்தடக்கத்தைக் காட்டினார்.

ஒண்ணுதற்கோடி உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாரும் உட்கும் என்பீடு (குறள் 1088)

பகைவரும் கண்டஞ்சுமென் பெருமிதம் அவளுடைய ஒளி
பொருந்திய நெற்றிக்கு ஆற்றாமல் தோற்றுவிட்டதே. (இங்கே
அவனுடைய வீரம் தோற்றுவிட்டது)

பண்டறியேன் கூற்றென்பதை இனியறிந்தேன்
பெண்தகையால் பேரமர்க்கட்டு (குறள் 1083)

கூற்றுவன் என்றும் கூறுவதை நான் முன்னறியேன். ஆனால் இன்றோ
அது போர் செய்யும் பெரிய கண்களுடைய பெண் என்று (இங்கு
அச்சமுடையவன் ஆகின்றான்)

நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்
காழுற்றார் ஏறும் மடல் (குறள் 1133)

அன்று நாணமும் பகைவர் பாராட்டும் நல்லாண்மை
உடையவனாகவும் இருந்தேன். ஆனால் இன்றோ நாணம் இன்றி என்
காதலை வெளிப்படுத்த மடல் உடையவனானேன். இங்கு நாணத்தை
இழந்து நிற்கின்றான். வீரமுடையவனாக, நாணமுடையவனாக,
அச்சமில்லாதவனாக, இருந்த அவன் இன்று அவள் முன் வீரமில்லாத
நாணமில்லாத அச்சமுடையவனாக காட்சியளிக்கின்றான். இதன்
வாயிலாக எதைச் சுட்டுகிறார். அதாவது இருபாலருக்கும் மேற்குறித்த
ஒழுக்கங்கள் உண்டென்பதே ஆகும். வள்ளுவர் கூறுவதெல்லாம்
காதல் மணம் பற்றியதே. இதன் மூலம் குல (சாதிய) ஏற்றத்
தாழ்வுகளுக்குச் சாவு மணி அடித்துச் சமத்துவப் புரட்சி
செய்வதேயாகும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்றும், ஒருத்திக்கு ஒருவன்
என்பதையும் வலியுறுத்தப் “பெருமை” என்னும் அதிகாரத்தில்

ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு. (குறள்.974)

ஒருத்திக்கு ஒருவனே என்று ஒரு பெண் கொண்டொழுகும்

போது அடையும் பெருமை ஒரு ஆணும் கொண்டொழுகும்போது உண்டென்பதே பொருளாகும்.

பண்பாட்டுத் திருமணங்கள் இன்று நடைபெறுகின்றன. இத்திருமணமுறை ஒன்றும் புதிதல்ல. சங்ககாலத் தமிழர் கைக்கொண்ட முறை. இம்முறையைச் சங்ககால நூலாகிய அகநானூறு 86ஆம், 136ஆம் பாடல்களில் காணலாம். வளர்பிறைக் காலத்தில் முழுத்தக்கால் (முசுர்த்தம்) நடப்பெற்று மணப்பந்தல் போடப்பெற்றது. வாழை, கமுகு போன்றன கட்டப்பெற்றன. மணமேடையில் அரசனைக் குறிக்க அரசுகொம்பொன்று கட்டப்பெற்றது. பந்தலில் வெண்மணல் பரப்பினர். அகவை முதிர்ந்த வாழ்வரசிகள் மணமக்களை மஞ்சள் நீராட்டிப் புத்தாடை அணிவித்து மணமேடையில் அமர்த்தித் திருநாண் பூட்டு (கட்டு) நிகழ்த்தினர். சான்றோரும் மற்றோரும் மணமக்களை வாழ்த்தினர். விழாவில் கலந்து கொண்டவர்க்கு இறைச்சியுடன் நெய் கலந்த வெண்சோறு வழங்கப்பட்டது. (கண்ணப்ப நாயனார் இறைச்சிதான் இறைவனுக்குப் படைத்தார். ஏன் அண்மைக்காலம்வரை விலங்கு பறவை பலியிடல் சில கோவில்களில் நடந்தேறின. சிறுதொண்டர் தன் மகனையே கறியாக்கி ஆண்டவருக்குப் படைத்தார்.) மதம் என்ற பெயரால் எவ்வளவு கொடுமைகள். இதனை அடிப்படையாகக்கொண்டே இன்றைய தமிழ் பண்பாட்டுத் திருமணங்களும் நடத்தப்பெறுகின்றன. இன்று மணமக்கள் தம் தம் இல்லங்களிலேயே மஞ்சள் நீராட்டுவித்து மணமேடைக்குத் தோழன், தோழியருடன் முன்பின்னாக அழைத்து வரப்பட்டு மணமேடையில் அமர்த்தப்படுவர். அவர்கள் இருக்கைக்கு முன்பாக மங்களப் பொருட்களான நிறைகுடம், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, குத்துவிளக்கு (ஒளியூட்டப்பெற்றவை), மாற்று மாலைகள், உதிரிப் பூக்கள், தேங்காய், முளைப்பாலிகை (சட்டியில் முளைக்க வைக்கப்பெற்ற ஒன்பது தசவங்கள் (நவதானியங்கள்) போன்றவை வைக்கப் பெறுகின்றன. (நம் நாட்டில் முழுத்தக்கால் நட்டு அதைச்சுற்றி ஒன்பது தவசங்களிட்டு நீருற்றித் திருமண நாள்வரை வளர்ப்பார்) திருமணத்திற்கு உரித்தான ஒருவர் விழாத் தலைவரை அழைப்பார். அவையோர், மணமக்கள் யாவரும் எழுந்து நிற்க தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தும் திருக்குறளின் இறைவணக்க (கடவுள் வாழ்த்து)ப் பத்துக் குறள்களும் இசையமைத்துப் பாடப் பெறுகின்றன. தலைவரின்

தலைமையுரையைத் தொடர்ந்து மணமக்கள் தம்தம் பெற்றோரின் காலடியில் சந்தணமிட்டு மலர்தூவி வணங்கி எழுவர். பின் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளின் கைகளைச் சேர்த்து விடுவர். அடுத்து மணமகன் மணமகள் உறுதிமொழி (திருக்குறளை உள்ளீடாகக் கொண்டது) பகருவர். தொடர்ந்து உறவாடிகள் (சம்பந்திகள்) ஒருவருக்கொருவர் மதிப்புச் செய்வர். பின் அவை வாழ்த்துதலுக்காகக் கழுத்து நானுடன் கூடிய தாலி புத்தாடை மலர்மாலை தேங்காய் போன்றன தட்டுடன் அனுப்பப்பட்டு வந்தவுடன் மணமகன் மணமகள் புத்தாடைகளை மாறி வழங்குவர் மணமகள் ஆடை மாற்றி வந்தவுடன் மங்கள நாண் பூட்டும் நிகழ்வு அவையோர் வாழ்த்துடனும் மங்கள இசையுடனும் அரங்கேறும். பின் மணமக்கள் மாலை மாற்றிக் கொள்வர். இதன் பின் மணமக்களை வாழ்த்தி ஓரிரு வாழ்த்துப் பாக்களும் இல்வாழ்வுக்கான பத்துக் குறள் கொண்டாக்கிய பனுவலும் இசையமைத்துப் பாடப்படும். பின் அகவை முதிர்ந்த வாழ்வரசிகள் பொட்டிட்டுப் பூவிட்டு மஞ்சள் அரிசியிட்டு வாழ்த்துவர். மணமகன் மணமகள் கைசேர்க்கும்போது திருநாண் பூட்டும்போதும் தேங்காய் உடைக்கப்படும். மணமக்கள் இல்புகும்போது வாசலினுள் குத்துவிளக்கில் ஒளியேற்றுவர். தொடர்ந்து அவையோர்க்கு சைவ, அசைவ (இறைச்சி கலந்த) நெய்ச்சோறு வழங்கப்பெறும். இத்துடன் மணவிழா இனிது நிறைவுறும்.

குறிப்பு: மணவிழா ஒழுங்குகள் பின்னிரைப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வாழ்க தமிழ்! வாளர்க பகுத்தறிவு!! மறுமலர்ச்சி
பெறுக தமிழர் பண்பாடு!!!

இளங்கோ அடிகளின் பெண்ணியப் புரட்சி

தமிழ் இலக்கிய மேட்டு நிலத்தில் சங்க இலக்கியம் ஒரு நீள மலைத்தொடர். அதன் கொடு முடிகள் திருக்குறள், தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரமாகும். சிலம்பின் கொடுமுடி சற்று உயரம் குறைவாயினும் மற்றைய இரண்டிலும் தவழாத முத்தமிழ் இதில் பரக்கத் தவழக் காணலாம். அத்தோடு தமிழர் தம் பண்பிலும் மிக்குயர்ந்து நிற்கிறது. தமிழனை அவன் இலக்கியத்தை இமயத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்ற முத்தமிழ்க் காப்பியமே சேரன் செங்குட்டுவன் தம்பி இளங்கோவடிகள் யாத்த சிலப்பதிகாரம். இதைப் போன்றதொரு காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்தின் முன்னுமில்லை. ஏன் பின் என்று சொல்கின்ற இந் நாள்வரையுமில்லை. இது இந்திய, உலக, இலக்கிய வனப்புக்களையெல்லாம் தன்னகத்தே உள்ளடக்கி யாக்கப்பெற்ற நூல் என்றால் அதற்கு மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. இப்படியான உலக மொழிகளிலேகூடக் காணப்பெறாத பல்சுவையும் தன்னகத்தே கொண்ட இந்நூல் ஏன் இலங்கை, இந்திய மக்களிடையே புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை? பெருமை அடையவில்லை? என்னும் மனக்குமுறல் தமிழ் உணர்வாளரிடையே காணப்பெறும் மனத்தாங்கலாகும்.

இலக்கியம் பயன்பட வேண்டுமானால் முதலில் அதையுணர்ந்து பின் ஆய்ந்தறிய வேண்டும். இலக்கியக் கல்வியில் ஏன், எவ்வாறு என்னும் கேள்விகள் இல்லாமல் தன்னை மறந்து கற்பது ஒன்று. எமது அறிவையும் அகமனச் சான்றையும் கொண்டு நுணுகி நுணுகி ஆய்ந்து கற்பது இன்னொன்று. அக்கால வாழ்க்கையுடன் இக்காலவுண்மைகளைக் கொண்டு காரண காரியங்களை ஒப்பீடு செய்து அறிவு தலைமை தாங்கக் கற்கும் முறையே சிறந்தது ஆகும். சிலர் கலை கலைக்காகவே என்னும் கொள்கையர். இது அவர்க்கு மயக்கப் பொருளேயன்றி அவர்க்கு அவர்தம் குமுகாயத்திற்குப் பயன்படுமொன்றல்ல. அத்தோடு காய்தல் உவத்தலின்றி நடுநிலை

நின்று காலப்போக்கில் நிகழ்ந்த குறைகளை நீக்கிப் குணமும் குற்றமும் நாடி மிகையாகவுள்ள குணத்தைப் போற்ற வேண்டும்.

குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றின்

மிகை நாடி மிக்ககொளல்

(குறள் 504)

“நம்மவரின் அறிவு வரலாற்றுத் துறையில் மிகப் பிற்போக்கடைந்து இருப்பதாலேயே முடித்தனமான பழக்கவழக்கங்கள் நடைமுறையில் உள்ளன. வரலாற்றுக் கல்வியே மக்களின் பகுத்தறிவுக் கண்களைத்திறக்கக் காரணமாகும்”. இற்றைக்கு 3800 ஆண்டுகளுக்கு முன் நாவலந்தேயமாம் இந்தியாவின் புகந்த ஆரியரின் ஒரு காலத்தும் பேசப்படாத - (பாவாணர்) திருந்திய ஒரு மொழியே சமற்கிருதமாகும். இம் மொழியை இலங்கை, இந்திய மக்களிடே நூறு பேர் தன்னும் தம் வீட்டு மொழியாகக் கொண்டவரில்லை. “உலகில் உள்ள பல் சமய மக்களும் அவரவர் பேசுகின்ற மொழியிலே வழிபாடுகளைச் செய்யும்போது சமற்கிருதத்திற்கு மட்டும் தெய்விகத் தன்மை உண்டென்று கூறினால் அது ஏற்படையதாகுமா”? இதை ந.சி.கந்தையா அவர்கள் 1946 களில் கூறினார். 60 ஆண்டுகள் சென்ற பின்னரும் இன்றுள்ள நிலை!!

வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலம், இளங்கோவடிகள் வாழ்ந்த காலம், வடநாட்டிலும் தென்நாட்டிலும் சரி பல் சமயப் போட்டிகள் நிலவிய காலம். வட, தென்நாட்டு மன்னர்கள் ஆரிய வேத மரபு சார்ந்திருந்த நிலையில் புசியமித்திரன் என்னும் ஆரிய அரசனின் சாதிய (வரணாச்சிரம) மேலாண்மைக் கோட்பாட்டை வேதமரபு என்னும் சட்டக்கோவையாகச் செயற்படுத்திய காலம். ஆரிய வேதமரபை எதிர்த்தவர்கள் களையப்பட்டு, அவர் வழிபாட்டுத் தலங்களும் அழிக்கப்பட்டு இருந்த காலம். இந்நிலை தென்நாடு வரை பரந்து பட்டு இருந்தது. இடைப்பட்ட காலங்களிலேயே கி.பி.3ஆம், 6ஆம் நூற்றாண்டுக்காலங்களுக்கிடையில் தமிழ் நாட்டில் பௌத்த, சமண, சமயங்களை ஆதரித்த களப்பிரர் என்னும் அயற்றின (அன்னியர்) ஆட்சி இடம்பெற்றது. இக்காலகட்டத்திலேயே இளங்கோவடிகள் தமிழர் தம் பண்பாட்டு விழுமியங்களை(மதிப்புக்களை) அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழுணர்வின் மேலீட்டாலும் ஆரிய வேத மரபின் வழித்

தோன்றலான மனுநெறியை ஏற்றுக் கொள்ளாமையினாலும் சிலப்பதிகாரம் என்னும் நூல் யாத்தார் எனலாம். ஒரு குடிமகளின் சிலம்பு அரசவையில் அதிகாரம் செய்ததால் இந்நூல் சிலப்பதிகாரம் ஆயிற்று. சிலம்பு பஸ்கோணப் பார்வையிலே தொகுக்கப்பெற்ற ஒரு புரட்சி நூல். தமிழர் தம் பண்பாட்டின் தங்கச் சுரங்கம் உலக நாடக மரபின் முன்னோடி. இசை, இசைக்கருவிகளின் வைப்புப் பெட்டகம். ஆடல், கூத்து, அழகு படுத்தல் போன்றவற்றின் கலைக் களஞ்சியம். பல வரலாற்று உண்மைகளை உள்ளடக்கிய தமிழர் வரலாற்று நூல். எனப் பல தலைப்புக்களைத் தாங்கி நிற்பதுதான் சிலப்பதிகாரம். பல வகைக் கேள்விகளைக் கேட்பதன் மூலம் சிலம்பின் நோக்கை உய்த்து உணர முடியும். ஓர் வணிகப் பெண்ணை ஏன் சிலம்பின் தலைவி ஆக்கினார்? ஏன் காலணியாம் சிலம்பின் பெயரில் காப்பியம் செய்தார்? அன்றைய ஆரிய வைதீக வேத மரபு வழியாகப் பெற்ற சட்டக்கோவை(மனுநெறி) சாதிய மேலாண்மை வழி பெண் எச்சாதியினளாயினும், அவள் ஓர் இழிவுப் பிறவி என்றது. தெருவில் திரியும் நாய்கள் கூட முற்பிறவியில் பெண்ணாகப் பிறந்து தம் துணைவர்க்குச் சரியான முறையில் தொண்டு செய்யாதவர்கள் என்பதாக “ ச்மிருதி” கூறுகிறதாம். அத்தோடு அவளுக்குத் துறவு, வீடுபேறு, கோவில் பூசகராகும் நிலை போன்ற எத்தகுதியுமே இல்லை. கணவன் இறந்தால் உடன் கட்டை ஏறவேண்டும். இல்லையேல் கைம்மை நோன்பு நோற்க வேண்டும். இந்நோன்பைவிட (அந்தளவு துயர் மிக்கதுவிரிக்க நீளும்) தன் கணவனுடன் உடன் கட்டை ஏறுவதே இன்பமும், சுகமும் என்கிறார் பூதப்பாண்டியனின் தேவி பெருகோப்பெண்டு, (புறநாநாறு 246)

ஆரிய வேத மரபார் எல்லாச் சாதிப் பெண்களையும் ஏன் இழிவுப்பிறவி என்றனர்? ஆம் நாடோடிகளாகச் சிந்துவெளியில் புகுந்த இந்தக் கீழ் ஆரியர் தம் பெண்களுடன் இணையர்களாக வரவில்லை. வந்த இடத்திலிருந்த தொல் சிந்துத் தமிழ்ப் பெண்களுடன் கூடினர். பிள்ளைகள் பெற்றனர். அன்றிலிருந்து ஆண் மேலாண்மையைத் தொடக்கினர்? ஏன்? இலங்கை வந்த விசயனும் அவன் தோழர்கள் 700பேரும் பாண்டிய நாட்டுத் தமிழ்ப் பெண்களையே மணந்தனர். வாணிகம் செய்ய வந்த அராபியம் அவ்வாறே. இவர்கள் எல்லோரின் இச்சைக் களிப்புப் பொருளாக்கி இழிவுப் பிறவியாக்கி அடிமைப்

படுத்தினர் தமிழ்ச்சிகளை. இதை இளங்கோவடிகளால் தாங்கிக் கொள்ள, ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தொன்று தொட்டு பெண்ணைத் தெய்வமாய்ப் போற்றுவது தமிழர் பண்பு. எனவேதான் பெண்ணைக் கருவாக்கினார் தம் சிலப்பதிகாரத்தில். இக்காப்பியத்தில் வரும் அத்தனை பெண்களையும் பெருமைப்படுத்திப் போற்றுகின்றார். வாணிகப் பெண்ணாம் கண்ணகியை மற(வீர)க் கற்பினளாக்கி தெய்வமாக்குகின்றார். சத்திரியப் பெண்ணாம் கோப்பெருந்தேவியை அறக் கற்பினளாக்கி உலகம் போற்ற வைத்தார். கணிகையர் பெண் மாதவியையோ “குப்பையில் கிடந்தாலும் குன்றுமணி மங்காது” என்னும் முதுமொழிக்கு ஏற்ப, அவர்க்கும் வாழ்வு உண்டென்று உறுதி செய்து துறவுக் கற்பினளாக்கி, இன்று உலகம் போற்றும் அன்னை திரேசா போன்றோர் தோன்ற அன்று தன் மகள் மணிமேகலையை வித்தாக்கித் தரவைத்துப் பெண்ணும் துறவுக்கு உரித்துடையவள் என்பதை உறுதி செய்தார். பிராமணப்பெண் தேவந்தியை சேரன் செங்குட்டுவன் கட்டுவித்த முதல் கண்ணகி கோவிலின் பூசகராக்கி வைதீக, ஆரிய, ஆண் மேலாண்மைக்கு ஆப்பு வைத்தார். ஏன் கணிகையர் பெண் சித்திராபதியைக் கூட தேவஉலகப் பெண்ணின் தலைமுறையில் வந்தவள் என்றார். கவுந்தி அடிகள், மாதிரி, ஐயை போன்றோரையும் சிறப்பித்தார். ஆனால் சிலப்பதிகாரம் வழி ஆண்கள் எவருக்கும் பெருமையோ, முதன்மையோ வழங்கினார் இல்லை. என்னே அவரின் பெண்ணியச் சந்தனைப் புரட்சி. ஏன் இன்னும் பெண்ணியம் பற்றிப் பேசுகின்ற ஆண்களும் பெண்களும் இளங்கோவடிகளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை? போற்றவில்லை, பெருமைப்படுத்தவில்லை. புரிந்து கொள்வார்களா? தம் அடிமைத்தனத்தை!

ஓலையைக் குறிக்கும் தோடு என்னும் சொல் இன்றுவரை காதணிக்கு வழங்குவதைக் காணலாம். அன்று பெண்கள் காதணிகள் (குண்டலம், தோடு), கழுத்தணிகள், தோளணிகள், மார்பணிகள், தலையணிகள், கையணிகள் (வளையல், காப்பு), இடையணிகள் (மேகலை), காலணிகள் (சிலம்பு), என்னும் பல பெறுமதி மிக்க அணிகளை அணிந்தனர். இளங்கோவடிகளின் காலத்திற்கு முன் சிலம்பு சிறுமியர் அணியாகவும் அவர்களின் திருமணத்திற்கு முன் இச்சிலம்பு “சிலம்புகழி நோன்பு” என்னும் விழா மூலம் அவர்களின் காலில் இருந்து கழற்பெறும் என்றும் வ.சு.ப.மாணிக்கனார் தம் “தமிழ்க் காதல்”

என்னும் நூலில் கூறுகிறார். இங்கும் வழமைக்கு மாறாக சிலம்பைத் தலைவியின் காலில் இட்டு புரட்சி செய்கிறார். ஏன்? ஆம். வேதமரபு கூறுகிறதாம் கடைச் சாதிகாரணாகிய சூத்திரன் படைக்கும் கடவுளின் (பிரம்மா) காலடியால் பிறந்தவன் என்றும், இழிவானவன் என்றும், எனவே தான் அந்த இழிவுடையை (இழிவுப் பிறவிப் பெண்ணின்) காலடிக்குச் சிலம்பிட்டுப் பெருமைப்படுத்த முனைந்தார் எனக் கொள்ளலாம். கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டளவில் “இராமாநுசரின் விசிச்சாத்வைதத்தில்” முதன் முதலாகக் “கீதை பற்றி உள்ளதாகவும் தமிழர் இலக்கியத்தில் கீதையின் வெளிப்பாடு மதுரைக் காஞ்சியில் உள்ள ஒரு பாடலுக்கு எந்தப் பொருத்தப்பாடும் இல்லாமல் விளக்கம் தரும் போது நச்சினார்கினியரால் கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டில் சுட்டப் பெற்றதாக ஆய்வறிஞர் “இராசாராம் மோகன்ராய்” கூறுகின்றார். இந்த பகவத் கீதை “சாதிய (வர்ணாச்சிரம) மேலாண்மை பற்றி என்ன கூறுகிறது?

சாதுவர்ணயம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாக

தஸ்ய கர்த்தாரமபியாம் வித்திய கர்த்தா மவ்யமாம் (கீதை 4.13)

குணத்திற்கும் செய்கைக்கும் தக்கபடி நானே நான்கு சாதிகளைச் (வர்ணங்களையும்) சமைத்தேன். செய்கையற்றவனும் அழிவற்றவனுமான யானே அவற்றைச் செய்தேன் என்றுணர்.

கீதை தரும் நான்கு சாதியர் கடமை (தமிழாக்கம்)

பிராமணர்: அகம்புறக் கரணத்தை அடக்கல், தவம், தூய்மை, பொறுமை, நேர்மை, ஞானம், கல்வி, ஆத்திகம், இயல்பில் தோன்றும் செயல்கள். (கீதை 18.42)

சத்திரியர்: சூரத்தன்மை, ஒளி, உறுதி, திறமை, போரில் புறங்காட்டாமை, ஈகை, இறைமை, இயல்பாய்த் தோன்றும் செயல்கள். (கீதை 18.43)

வைசிகர: உழவு (இழிதொழில்வேதமரபு), ஆநிறை காத்தல், வாணிகம், இயல்பாய்த் தோன்றும் செயல்கள்.

குத்திரர்: மேற்குறிப்பிட்டவர்களுக்குத் தொண்டு, இயல்பாய்த் தோன்றும் செயல்.

இதில் மேல் வகுப்பார் வழுவினாலும் குத்திரன் வழுவக் கூடாது. வழுவினாலும் அழிவுண்டாகும். (மநு ச்சிருதி)

பற்று நீங்கித் தொழில் செய் (கீதை 3ம் அதி.)

மூன்று சாதியினருக்கும் தொண்டு செய் (கீதை 18ம் அதி)

குலக் கடமை மீறுவோர்க்கு மறுமை இல்லை (கீதை 23ம் அதி.)

மாம் பார்த்தா இவ்யாபாஸ்ரித்ய

யே பிஸ்யு பாபயோயை ஸ்திரியோ

வைஸ்யா ய்ததா குத்திர ஸ்தேவி

யாந்தி பராம் சுதிம்

(கீதை 9.32)

தமிழாக்கம்:- பெண்களோ (எச்சாதியினராயினும்) வைசியரோ, குத்திரரோ, நீச குலத்தில் பிறந்தோரோ, யாராயினும் என்னை வணங்கினால் மறுமை (மோட்சம்) அடைவர், எப்படி இருக்கிறது சாதியப் பிரிப்பு. கீதை 18 இல் பிராமணருக்குக் கல்வி என்கிறது. கீதை 9இல் பிராமணர் சத்திரியர் கீதைக் கடவுளை வழிபடாவிட்டாலும் மேலுலகம் உண்டு. ஆனால் நீசகுல (பாபயோயை)க் காரராகிய வைசிகன், குத்திரன், பெண்கள், கட்டாயம் வணங்க வேண்டும். இல்லையேல் மேலுலகம் இவர்கட்கு இல்லையாம். மநு இன்னுமொன்றைக் கூறுகிறதாம். இவை எதிலும் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்துவது கண்டனத்திற்குரியதும், நாத்திகத்தைப் போல் பாவமானதுமாம். பெண்ணடிமைத் தனத்தின் வித்து, முளை, வேர், மரம், எது வென்பதைப் பெண்ணிய வாதிகள் சிந்திப்பார்களா? இதிலிருந்து மீள வழி சமைப்பார்களா? திருமணத்தில் பெண்ணை இழிவுபடுத்தும் அம்மி மிதித்தல் போன்ற நிகழ்வுகளை நிறுத்துவார்களா? (இவை விரிக்கின் நீளும்) தமிழில் தூவித்தெழுதல் (பூசனை) கேட்கத் தமிழ் அன்னையின் விலங்குடைத்து விடுதலை செய்வார்களா? கம்பர் கவிநயம் பற்றிப் பலர் பெருமைப்பட்டு கொள்கிறார்கள். ஆனால் இக்கவிநயத்தின் ஊடாக வெளிப்பட்டு நிற்பது எது? கம்பராமாயணம் தமிழனைத் தமிழ்ச்சியை இழிவுபடுத்தும் ஒரு நூல். சிவனியத்தைவிட வைதீகத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்த வைணவத்தை (வடகலை) மேம்படுத்திக்

காட்ட எழுந்த நூல் தமிழர்தம் பண்பாட்டு இலக்கியங்களை மூடி மறைக்க இருட்டடிப்புச் செய்ய எழுதப்பெற்ற ஒரு நூல். பல கொடூரக் கொலைகளை அதாவது சாதிய மேலாண்மையை வாய்மை (அகிம்சை) வழி எதிர்த்து மறியல் (தவம்) செய்த சம்புவனை, சுக்கிரிவனுக்காக வாலியை, சூர்ப்பனகையின் ஒருதலைக் காதலுக்காக, போர் அறம் மீறிக் கொடூரம் செய்து கொன்றவரைத் தலைவராகக் கொண்ட காவியம். தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாத பல இழிவுகளை மக்கள் மத்தியில் பரக்கவிட யாக்கப்பெற்ற நூல். பொன்னால் (தங்கத்தால்) செய்த ஏனம் (பாத்திரம்), அதனுள் பால், பாலில் நஞ்சு இதைத் தெரிந்து கொண்டு ஏனம் பொன் உள்ளிருப்பது பால் என்று (ஏனம் - கம்பர், பால் - கவிநயம்) குடித்தால் விளைவு!!

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்.....(புறநானூறு 192)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலாடாகத் தமிழினத்தின் பண்பை, மாண்பை, வாழும் வழியை உணர்த்துகின்றார் கணியன் பூங்குன்றனார். உலகிற்கு நாகரீகத்தைப் பண்பாட்டை, உழவு, கடற்தொழில்களை, வீடமைப்பை, தெரு அமைப்பை, நாடமைப்பு, நகரமைப்புக் காட்டியவர் தமிழர். உலகில் முதலில் மொழி இலக்கணம், இயல், இசை, நாடகம் காட்டியவர் தமிழர். ஆட்சிப் பிரிவுகள், சட்டங்கள், அணுவியல், வானவியல் கண்டவர், அவற்றின் முன்னோடிகள் (விரிக்க நீளும்) தமிழர். பொளத்த, சமண, சைவ, வைணவ (தென்கலை), கிறீத்தவ சமயத்தார் எல்லோருமே தமிழர் பண்பாடு பேணித் தமிழுக்காய் ஆற்றிய பணிகள் ஏராளம். (விரிக்க நீளும்), ஆனால் வேத வாரியார் (இந்துத்துவம்) தமிழுக்காய் ஆற்றிய அரும் பணிகள் என்ன? பல வழிப்பறிப்புக்கள், இருட்டடிப்புக்கள் (இவை விரிக்கின் பல நூல்கள் எழுதலாம்) சென்னை பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னைநாள் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்த சூரிய நாராயண சாத்திரி என்பார் தனது பெயரை பரிதிமாற் கலைஞர் என்று தூய தமிழில் மாற்றிய வடமொழியாளர் கூறுகிறார். “ஆரியர் தொன்தமிழ் மூல நூல்களை எல்லாம் வடமொழியில் மொழி பெயர்ப்புச் செய்தபின் அம்மூல நூல்களை அழித்து விட்டனர்” என்கிறார். இதில் மெய்யியல், அறிவியல், வானிலை, சிற்பம், கட்டடக்கலை, ஆடல், பாடல், இசை நூல்கள் (ஆபிரகாம் பண்டிதரின் கருணாமிர்த்த சாகரம் -1917 என்னும்

நூலின் மூலம் அறியலாம்)அடங்கும். மயிலை வெங்கடசாமி ஆய்வறிஞரின் “மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்” என்னும் நூலும் விரித்துரைக்கும்.

“ஆரியன் கூத்தாடியாலும் காரியத்தில் கண்ணாயிருப்பான்” என்பது முதுமொழி. சிலப்பதிகாரத்தில் மறக்கற்பினள் கண்ணகி மதுரையை எரித்ததாகக் கதை சொல்கிறது. ஆனால் தொடக்கத்தில் இருந்தே கண்ணகி மென் போக்குடையவளாக யாருக்கும் தீங்கு நினைக்காதவளாகவுமே காணப்படுகிறாள். எந்த நிலையிலும் தன்னிடமிருந்து கோவலனைப் பிரித்த மாதவியின்மேல் எந்தக் குறையையோ, குற்றத்தையோ சுமத்தவில்லை. அத்தோடு மதுரை செல்லும் வழியில் கவுந்தி அடிகளால் நரிகளாக ஆக்கப் பெற்ற கெட்ட குணமுடையவரைக் கூடப் பொறுத்தருள வேண்டும் என்கிறார்கள் கண்ணகி கோவலன் இணையர். இப்படி நற்குணமுள்ள, நற்பண்புள்ள, கண்ணகி கட்டாயமாக மதுரையை எரிக்க மனம் கொண்டிருக்க முடியாது. அப்படியாயின் நடந்தது என்ன? பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆரியப் படையை வென்றவன். பார்ப்பனருக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்த கோவலனைக் கொன்றவன் (விரிக்க நீளும்). திருட்டுப் பொருள் சேர்த்த வார்த்திகன் என்னும் பூசகரைச் சிறையில் இட்டவன், எனவே சீற்றமுற்றிருந்த பார்ப்பனர்கள் கண்ணகியை சாக்காக வைத்து மதுரையை எரித்தனர் (தமிழர் வரலாறு..... தேவநேயப்பாவனர்). அன்றைய மன்னர்கள் சாதிய மேலாண்மையை ஏற்று அவரின் விருப்பிற்கு ஏற்ப செயற்பட்டனர். இருந்தும் அன்றிருந்த தமிழினப்பற்றாளர்கள் வெறுமனே இருந்து விடவில்லை. பெண்ணைக்கருவாக வைத்த ஐம்பெரும் காப்பியங்களை யாத்தனர். காலணி சிலம்பை வைத்துச் சிலப்பதிகாரமும், இடைணி மேகலையை வைத்து மணிமேகலையும், கையணி வளையலை வைத்து வளையாபதியையும், காதணி (குண்டலம்) வைத்துக் குண்டலகேசியையும், தலையணியை வைத்து சீவக சிந்தாமணியையும் யாத்தனர். இவை பெண்ணைப் போற்றும் விதத்தில் சமண, பௌத்த, சமயத்தவர்களால் இயற்றப்பெற்றன. இத் தமிழ்க் காப்பியங்களின் உள்ளீடுகளை எத்தனை தமிழர் அறிந்துள்ளனர்? சிலவேளை 65 அகவைக்கு மேற்பட்டவர்கள் அறிந்திருக்கலாம். ஏன் தெரியவில்லை?

தமிழனின் மாண்ட மாபெரும் பண்புடைய இலக்கிய வளத்தையும், கலைப்பொழிவையும், வரலாற்றுப் பெருமையையும் சுட்டிக்காட்டவல்ல கலங்கரை விளக்கம் சிலப்பதிகாரம். இதைப் போன்ற அரிய கருவூலங்களே சிலம்பின் உரைகளாகிய அரும்பதவுரையும், நல்லார் உரையும். இது தமிழின் பெருமையை, பழமையை, வடமொழி தாண்டி உலக அரங்கிற்குக் கொண்டு செல்ல வல்லது. சிலர் சிலம்பின் கலைநயத்தையும், இன்னும் சிலர் தமிழ்ப்பண்பாட்டுப் பகுதிகளையும் ஆய்ந்து விளக்கியுள்ளனர். ஆனால் இவற்றிற்கெல்லாம் பல படிமேலே சென்று விபுலானந்த அடிகளார், இசைப் பண்பை, நாடகப் பண்பை ஆய்ந்து, “யாழ் நூலில்” இசைப்பண்பையும், “மதங்க குளாமணி”யில் நாடகப்பண்பையும் ஆய்ந்து, மறைந்த தமிழிசையையும், தமிழர் நாடக மரபையும் உயிர்ப்பித்து வெளியிட்டு அரும்பணி செய்தார். “சிலம்பில் புது மறுமலர்ச்சிக்குரிய பல வித்துக்கள், தூண்டல்கள் காணப்பெறுவதையும், முன் காணாத அறியாத, தமிழ், அதன் இசை புதுவகைப் பண்ணுடன் காதில் கேட்பதாயும், பரதஆடல் (நாட்டியம்) தமிழர் கையிலிருந்தாலும் அதன் தலைமையுரிமை இயக்குமாற்றல் தமிழர் கைக்கு வரவில்லையாயியும், பரத ஆடல் பயிற்றுதர்களும், பயில்பவர்களும் இந்த அடிகளை ஆடிக் காட்ட முன்வராததும், எம் மவரின் அடிமைத் தனச் சிந்தனையாமென்றும் இத்தகைய அடிகளை பரத ஆடலாக்கிக் காட்டினால் அவை அடிக்கு அடி. சொல்லுக்குச் சொல், பரத ஆடல் முத்திரைகளுக்கு (அபிநயம்..... பாவம்) இசைய அமைந்து உள்ளதென்பதையும்” ஆணித்தரமாக உறுதி செய்கின்றார். பன்மொழிப்புலவர் கா.அப்பாத்துரை அவர்கள். இவ்வகை முத்திறப் பண்புகளும் வாய்ந்த நூல் தமிழைவிட வேறெந்த நூலிலோ, உலகின் வேறெந்த மொழி நூலிலோ காண முடியாது. சிலம்பு செல்வாக்கு பெறாமைக்கு, கொலைவெறி, கொள்ளை வெறி, இச்சை (காம) வெறி போன்றவற்றையூட்டிப் பணம் பறிக்கும் பெரிய திரை, சின்னத்திரைப் படங்களைப்போல், அன்றிலிருந்து இன்றுவரை சமயப் பூச்சுடன் நடைதம், கம்பராமாயணம், மாபாரதம், சில இறைபற்று (பக்தி)ப் பாக்கள், பெரிய புராணம் போன்றவை மக்கள் நடுவில் புலவர் நடுவில் பரக்கவிடப்பட்டு அவர்கள் அதற்குள் சிறைப்பட்டதே ஆகும். இன்றும் இதுதான் தமிழனின் நிலை. ஆனால் சங்க இலக்கியங்கள், சிலப்பதிகாரம் போன்றவற்றால் இந்நிலை மாறியிருக்க

வேண்டும். ஏனெனில் சமற்கிருத இலக்கியங்களைவிடப் பண்பில், பழைமையில் மிக உயர்ந்தவை சங்க இலக்கியங்கள். அத்தோடு தமிழ் நாகரீகம் ஆரிய நாகரீகத்தை விட ஆயிரம் மடங்கு உயர்வுடையது. இச்சிறப்புக்கள் சமற்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீன், தாண்டி முதன்றிலைச் சிறப்பை தமிழுக்குக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஏன் கிடைக்கவில்லை? இது நிகழவேண்டுமானால் எம்மவர் நடுவில் அதாவது அரசியல் தலைவர்கள், செல்வர்கள், ஊடகங்களாகிய செய்தித்தாள், வானொலி, தொலைக்காட்சி, ஊடகவியலாளரின் ஆதரவு, மனமாற்றம், நடுநிலை தவறாத போக்கு, சாதியப், பெண்ணடிமைத்தன மேலாண்மைக்கு மறைமுகமாக முண்டு கொடுக்கும் போக்குகள் மாற வேண்டும். ஆனால் நடப்பதென்ன?

இராமாயணம், மாபாரதம் பெருமை தருவதாகக் கூறுபவர்களுடன் சேர்ந்து இவற்றிற்கு முற்பட்ட சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் போன்றவற்றின் அருமை, பெருமை, சிறப்புக்களை மக்கள் கவனத்திற்கும் உலக அரங்கின் பார்வைக்கும் பரவவிடாமல் தடுக்கும் உள்ளெண்ணம் கொண்டு செயற்படுபவர்களுடன் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர். இன்றும் ஆரியமாயையில் சிக்குண்டு மக்கள் தத்தளிக்கின்றனர். அறிஞர் உலகு இவை பற்றிப் பேசுவதோ, எழுதுவதோ இல்லை. ஏனென்றால் இது ஒரு சாதியரைப் பாதிக்குமாம். கிட்லர் யேர்மனியர், இவரும், இவரது யேர்மனியப் படைகளும் கொண்டு குவித்த யூதர்கள் எத்தனை இலக்கங்கள், அமெரிக்க அணுகுண்டால் யப்பானின் கிரோசிமா நாகசாக்கியில் இறந்தவர் எத்தனை இலக்கங்கள், இன்றுவரை அதனால் பாதிக்கப்பெற்றுத் துன்புறுவோர் எத்தனை இலக்கங்கள் (இவை போன்ற பல வரலாறுகள்) இவ்வரலாறுகள் தெரிந்து புரிந்ததால்தான் இன்று யூதர்கள், யப்பானியர் உலக அரங்கில் உயர்ந்து நிற்கிறார்கள். ஆரிய வரவால் அழிந்தவர்கள், பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் தொல் தமிழர்களே இந்த அழிப்பின் தொடக்க முதல்வன் ஆரிய இந்திரனே. இதை “இருக்குவேதம்” உறுதி செய்யும் இவர்களால் தொல் தமிழரின் நூல்கள். அவர்களின் நாகரீகம் அழிக்கப்பட்டது. நம் நாட்டில் தமிழர் என்ற இனம் இருக்கிறது. இவர்களில் யாரும் ஆரியர்கள் இல்லை. ஆனால் சிலரின் மனம்தான் ஆரியம் சார்ந்து அவர் புகழ்பாடி அவர் மேலாண்மை சார்ந்து நிற்கிறது. தமிழ்நாட்டில் எம்.யி.இராமச்சந்திரன் அவர்கள் முதலமைச்சராய் இருந்த

போது அமைத்த குழு கோவில் “தூவித்தொழல்” (அர்ச்சனை) தமிழிலும் செய்யலாமெனப் பரிந்துரை செய்தது. இதை எதிர்த்து ஆரிய அடிமை ஒருவர் சென்னை உயர் நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார். அவர் சொல்கிறார் “ நானும் தமிழன்தான் ஆனால் கடவுளுடன் பேசும் மொழி வேதநாகரி (சமற்கிருதம்)” என்று உலகக் கடவுளர் எல்லோர்க்கும் எல்லா மொழியும் புரியும் போது எப்படி தமிழ்க் கடவுளார்க்கு (சிவன், முருகன், கொற்றவை போன்றோர்க்கு) தமிழ் புரியாமல் சமற்கிருதம் புரியும் மொழியானது, இது வேதவாரிய வல்மேலாண்மையா?

அன்று இரு உயர் சாதியர்க்கு (கீதை) என்றிருந்த கல்வி இன்று எல்லோர்க்கும் உரித்துடையதாய் உள்ளது. இன்று சத்திரியர் என்றோ வைசியர், குத்திரர், பிராமணர் என்றோ பிரிப்பின்றி ஒரேவிதக் கணிப்பில் கல்வித் தகைமைக்கு ஏற்பத் தொழில் கிடைக்கிறது. நடப்பதோ மக்களாட்சி யாரும் பாராளுமன்றம் செல்லலாம், மக்களை ஆளலாம். இப்படி இருக்க ஒரு குறித்த சாதியினருக்குப் பாதிப்பு என்பதன் பொருள் என்ன? பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்துமா? எல்லோர்க்கும் கல்வி போன்று எச்சாதியினராயினும் கோவில் வழிபாடு (அர்ச்சனை போன்றவை) வாழ்வியல் (இன்பியல், துன்பியல்) கரணங்களைத் தமிழிலே செய்யும் உரிமை பெறவேண்டும். இதனால் தமிழன்னை புரிப்பு அடைவாள், வாழ்வாள்!!

சிலம்பின் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்கள் மறைமலை அடிகள், இரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் மா.பொ.சி. போன்றோரே கம்பராமாயணத்தில் சொற்குவை, பொருட்குவை, தனிப்பாடற் சுவையாக உள்ளதே யொழிய ஒரு கோப்பாக இல்லையென்றும் இதைவிடச் சீவக சிந்தாமணியின் சொற்குவை கேட்போரின் மணத்தை உருக்கி இயக்கும் ஆற்றல் உள்ளதென்றும், பொருட் சுவை ஆழமானதென்றும் கூறுவர் இலக்கிய வாணர்கள். கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இதன் எழுச்சியும் செல்வாக்கும் கண்டு புழுக்கமுற்றுத்தான் கம்பராமாயணம், பெரிய தொன்மம் (புராணம்) தொகுக்கப் பெற்றது என்பார். இதன் தொடர்ச்சியாக கந்த, திருவிளையாடற் தொன்மங்கள் (புராணம்) தொகுக்கப்பெற்று போட்டியிட்டு வெற்றியும் கண்டனர் ஆரியவேதமரபார், மதத்தை

நடுவகமாக்கி தமிழிலக்கியங்களை ஓரந்தள்ளிப் தமிழ்ப் பண்பிற்கும் தமிழிற்கும் எதிரான போக்கைத் தமிழரைக் கொண்டே செயற்படுத்தினர். தொடர்ந்தும் செயற்படுத்த முனைகின்றனர் ஆரிய வேத மரபு நலன் பேணுவோர். இராமாயணம் பாரதக் கதைகளுக்கு முன்பே பெருங்கதை புகழும் செல்வாக்கும் பெற்றிருந்ததாம். இது தமிழர்களின் அரும்பணிகளின் வைப்பகமாய் உள்ளதென்பர். இதை யாத்தவர் வால்மீகிக்கு முற்பட்ட தொல்கவி குணாட்டியர் என்பார் அறிஞர். ஆரிய அறிஞர் சுற்றுப்படி பெருங்கதை பேய் மொழியில் (தமிழ்மொழி) எழுதப்பெற்றது என்பர்.

எனவே தமிழ்ப் பண்பாடு மட்டும் பேணும் இலக்கியங்களை உலக அரங்கு செல்ல வழி சமைப்போம்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க பகுத்தறிவு! மறுமலர்ச்சி பெறுக
தமிழர் பண்பாடு!

திருக்குறளுக்கு மத, மறை சமய முதலாம் வேண்டாம்

உலகம் ஈன்றெடுத்த உயர்வான நூல்கள்மிகச் சில அவற்றுள் தலையாய இடத்தைப் பெற்றிருப்பது திருக்குறள் என்று கூறிடின் அது மிகையாகாது. விவிலியம், குர் ஆன், தேவாரம், திருவாசகம் போன்றவை உலகம் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்ட உயர்வான நீதி நூல்கள். இவை அனைத்திற்கும் மதம் என்னும் பின்னணி உண்டு. எனவே அவை இயன்றளவு உலகக் குமுகாயத்தில் சுடர்விட்டு ஒளிர்கின்றன. திருக்குறள் ஒன்றுதான் அத்தகைய பின்னணி எதுவுமின்றிக் காலத்தை வென்று, நின்று மிளிர்ந்திடும் பெருமை பெற்றுள்ளதோர் புதுமைமிக்க நூல் எனவே தான் உலகில் ஆக்கம் பெற்ற நூல்களில் சிறப்பான, ஈடு இணையற்ற ஓர் இடம் இதற்குக் கிடைத்துள்ளது. மதம், மொழி, இனம், நாடுகள், நாடுகளின் எல்லைகள் அனைத்தையும் கடந்து ஐரோப்பிய, வடமொழியாளர் வல்மேலாண்மை அழிப்புக்களைக் கடந்து, உலகமயமாக்கம் பெற்றுத் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. இருந்தும் அதனைப் பலர் அதன் வழி விட்டபாடில்லை. அண்மையில் கூட ஒரு செய்தித் தாளில் ஒரு கட்டுரையாளர் திருக்குறளில் கிறித்தவக் கருத்துக்கள் உள்ளதாகவும், இந்நூல் கிறித்துவுக்குப் பின் முதலாம் நூற்றாண்டில் யாக்கப் பெற்றிருக்கலாம் என்று கூறுகிறார். இது கி.மு.இல் என்று பலரும், கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் என்று சிலரும் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் என்று ஒரு சிலரும் இதை இன்னும் காலத்தால் பின் தள்ள முனைவாருமாக தம்முள் முரண்பட்டு நிற்கின்றனர்.

ஒரு பிள்ளை பிறந்து வளரும் போது அதன் அறிவு வளர்கிறது இவ்வறிவு கல்வியால் உலகியலில் ஈடுபட்டால் அகமன (கரு) மெய்யறிவால் வளர்கிறது. இதனையே வள்ளுவர்

“நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன்
உண்மை யறிவே மிகும்”

(குறள்:373)

என்றார். அறிவு பற்றிக் குறிப்பிடும் சாக்கிரட்டீசு “எனக்குத் தெரிந்தது தெரியாதது என்பதுதான் என்றும், புத்தர் இந்த மரத்தின் ஒரு இலையளவு அறிவே என்னறிவு, உலகின் கோடானு கோடி மரங்களின் இலைகளின் அளவுதான் உலகறிவு” என்பார். ஓளவைப்பாட்டியோ “கற்றது கைமண்ணளவு கல்லாதது உலகளவு” என்பார். அப்துல் இரகுமான் “அறியவறியத்தான் அறியாமை புரியும்” என்றும், பலர் பலவாறு இயம்புகின்றனர். திருக்குறளுக்கு உரை கண்ட பரிமேலழகர்; பிரகாசபதியின் (வியாழன்) பார்க்கப் பத்தியம், சுக்கிராச்சாரியாரின் (வெள்ளி) ஓளசாசம், சாணக்கியர் எழுதிய கௌடிலியம் (அர்த்த சாத்திரம்), போன்ற நூல்களின் கருத்துக்களைத் திருக்குறள் உள்வாங்கியுள்ளதாகவும் உரைக்கின்றார். ஏன் பகவத் கீதையின், குர்ஆனின் கருத்துக்கள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளதாகவும் சிலர் கூறுவார். வள்ளுவர் யாத்த குறள்கள் 1330 ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை. எனவே குறளுக்கு விளக்கவுரை, தெளிவுரை காணின் திருக்குறளையே ஆயவேண்டும். திருக்குறளுக்கு திருக்குறள்தான் தெளிவுரை, அவர் வாழ்ந்த காலச் சூழலே அதற்கு அரண். திருக்குறளுக்கு உரை கண்ட பலரும் தம் அறிவுக்கு எட்டியபடி தம் மதக் கோட்பாடுகள், தம் காலஞ் சார்ந்து ஆராய்வதால் கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. பலர் தாம் சார்ந்துள்ள மதக் கோட்பாடுகள்தானுள்ளன என்று வலிந்தும் பெரு முயற்சி எடுத்தும் நிறுவ முனைகின்றனர். தாம் கற்றுத் தெரிந்தவற்றை வெளிப்படுத்துவதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. ஆனால் முடிச்சுக்களும் முலாம்களும் திருக்குறளை எல்லைப்படுத்திவிடும்.

இந்திய மெய்யியல் (தத்துவம்) பற்றிப் பல ஆய்வுகளைச் செய்த மிக்குயர் பரிசு (நோபிள்) பெற்ற முனைவர் ஆல்பட் சுவைட்சர் திருக்குறள் பற்றிக்கூறும் பொழுது; இது தமிழர் பண்பாட்டின் பிழிவாகவும், உலகமும் வாழ்க்கையும் இல்லையென்கிற மறுப்பு மெய்யியல் வானத்தின் வெகு தொலைவில் காணப்பெறும் முகில் போல் காட்சி தருதாயும், 250 நீதிக் கருத்துக்களில் அன்பு பெரிதும் போற்றப் பெறுவதையும், அத்தோடு இதன் ஒழுக்க நெறிக் கோட்பாட்டின் செயலுக்குரிய நேர் பயன் (கைமாறு) இடம்பெற்று இருப்பதாகவும், அறநெறியானது பரிந்துரைக்கப்பெறுவதாகவும், மறுமை

(மோட்சம்) அல்லது வீடுபெறு மறுபிறவியற்ற இவ்வுலக வாழ்விலேயே மறுமனித (மனமாற்றம்) ஈடேற்றத்திற்கு இட்டுச் செல்வதாயும், ஒழுக்க நடத்தை உலகியல் நன்மையையும், ஒழுக்கக்கேடு இன்னலையும் விளைவிக்கும் என்பதை ஒழுக்கநெறிக் கோட்பாடு தெளிவு செய்வதாயும், பறைசாற்றுக்கிறார். இவற்றிற்கெல்லாம் நேர்பயன் உண்டென்று பிராமணியம், பௌத்தம், கீதை, கிறித்தவம் கூறுவது போல் திருக்குறள் உறுதிசெய்யவில்லை. அறநெறியும், ஒழுக்க நெறியும் சார்ந்த ஒரு செயற்பாடே நல்லவற்றைச் செய்கின்ற நிலையில் மாந்தனை வைக்கின்றது. அத்தோடு உலகியலில் இருந்து அக விடுதலையையும், பகைமை இல்லாத மனத்தையும், கொல்லாமை, அழிவு உண்டாக்காமை போன்றவற்றையும் விரும்புகின்றது. உலகமும் வாழ்க்கையும் உண்டு என்கின்ற சிந்தனையும், மதிப்பு மிக்க ஒழுக்க நெறி விளைவுகள் அத்தனையும் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ளது. தனிமனிதன் தான் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். உலகத்துடன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு நல்லறிவும், பெருந்தன்மையும் தேவை என்பதை திருக்குறள் துல்லியமாக எடுத்தாள்கின்றது. இப்படியான மதிப்பு மிக்க மெய்யான மெய்யியல் சிந்தனையை, நீதிக் கருத்துக்களின் தொகுப்பு ஒன்று உலக இலக்கியத்தில் குறளில் உள்ளது போல் வேறெந்த நூலிலும் காணவியலாது. இந்த வகையான ஓர் இயற்கை நெறி சார்ந்த உலகமும் வாழ்க்கையும் உண்டென்ற உறுதிப்பாட்டு நிலையானது இந்திய இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே பரந்து பட்டிருந்தது. ஆனால் இதை வேறு எந்த மதக் கோட்பாட்டிலும் காணமுடியாது. மதமென்றால் வெறியென்றும், மறை என்றால் அது பல ஒளிவு மறைவுகள் கொண்டதென்றும், சமயம் என்றால் சூழலுக்குக் காலத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் மாறுவதென்றும் சிலர் கூறுவதுபோல் திருக்குறள் இந்த மத, மறை, சமய எல்லைகளை வரையறை செய்யாது. அன்பு, அறம், ஒழுக்கம் என்பவற்றை மட்டுமே தளமாகக் கொண்ட மானிடத்தை நேசிக்கும் ஒரு நூல். சமுதாய நேயமுள்ள எவரும் தம்முடைய மனச்சாட்சியை அதிற்கண்டு தம் உடைமையாக, உரிமையாக ஏற்றுக்கொள்ள வாய்ப்புள்ளது.

திருவள்ளுவர் திருக்குறளை எழுதத் தூண்டிய காரணிகள் எவை? அன்றைய வாழ்வியற் சூழ்நிலை எப்படி இருந்தது? குறளின்

இலக்கு என்ன? இது தமிழர் தம் மானிடவியலுக்கு ஏற்புடையதாய் உள்ளதா? என்பன போன்ற பல கேள்விகளுகளுடன் 1330 குறள்களுள்ளும் பகுந்து வெளிவந்தால் வள்ளுவரின் அகமன நிலையை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும். சங்ககாலத் தமிழர் குமுகாயத்தில் சாதிய (வர்ணாச்சிரம்) வேறுபாடுகளில்லை. வழிபாடுகளும் நிலத்தின் அடிப்படையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை, நெய்தல் என்றும் அவை சார்ந்த தெய்வங்களான முருகன், திருமால், இந்திரன் (வைதீகக் கடவுள்), கொற்றவை, வருணன் (கடற் கடவுள்) போன்றோரை வழிபட்டனர். மக்கள் நிலப் பிரிவுகளாலேயே பிளவுபட்டிருந்தனர். இந்திய வடநாட்டில் இருந்த மக்கள் ஆரிய வேத மரபார் வரவால் சாதிப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டு பெரும் அல்லலுற்றனர். இக்காலக் கட்டத்திலேயே பௌத்த, சமண சமயத்தவர்கள், மக்களுடன் சேர்ந்து ஆரிய வேத மரபாரை எதிர்த்தனர். இதனை வேதமரபுச்சட்டக் கோவையை யாத்த புசிய மித்திரன் என்பான் அடக்கினான். இக்கால கட்டத்தில் வடநாட்டில் வேருன்றியிருந்த பௌத்த, சமண சமயங்களும் வேதவாரியாரின் வைதீக மதமும் தமிழ் நாட்டில் பரவத் தொடங்கின. இக்(கிமு.200-கிபி 100) காலச்சூழலில் தமிழ் மூவேந்தரும் வலுக்குன்றியதால் தமிழ் நாட்டில் களப்பிரர் என்பார் ஆட்சிக்கு அடிகோலியது. இவர்கள் கி.பி.600 வரை 300ஆண்டுகள் தமிழ்நாட்டை ஆளுகை செய்தனர். இக்காலப் பகுதிக்கு முன்னதாகத் திருக்குறளும், இக்காலப்பகுதியில் இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம், சாத்தனாரின் மணிமேகலை போன்ற தமிழனை இமையத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்ற ஐம்பெரும் காப்பியங்களும் யாக்கப் பெற்றன. களப்பிரர் பௌத்த, சமண, சமயங்களை ஆதரித்ததால் இந்நூல்கள் சில பாதுகாக்கப்பெற்றன.

தமிழனின் தலை நிமிர்வுக்கு, தமிழ்மொழியின் வாழ்வு வளர்ச்சி, உயர்வுக்கு, வித்திட்டவர்கள் பௌத்த, சமண, ஆசுவக, கிறித்தவ மதத்தவர்கள் என்ற கூற்றுக்கு இரண்டாம் கருத்தொன்று இருக்க முடியாது. இந்தக் களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தை இந்து (தத்துவ) மெய்யியல் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இருண்ட காலமெனக் கூறினாலும் அது தமிழனின் பொற்காலம் என்று கூற வேண்டும். ஏனெனில் களப்பிரர் பின்வந்த பல்லவர்களும் சரி, தமிழ் வேந்தரும் சரி சாதிய (வர்ணாச்சிரம்) மேலாண்மைக்குப் பக்கபலமாய் நின்று வடமொழி

(சமற்கிருதம்) வரவிற்கும் வடநாட்டுத் தெய்வங்களான விநாயகர், சரஸ்வதி, இலக்குமி, சுப்பிரமணியன், துர்க்கை, இராமன், கிருஷ்ணன், அனுமான் போன்றோரின் வரவிற்கும், வழிவகுத்தனர். அவர் சார்ந்து பௌத்த, சமண, மதத்தார் தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பேணி ஆக்கிய ஆக்கங்களை அழத்தொழித்தனர். பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் சமணத் துறவியர் யாத்த 8000 ஏட்டுச் சுவடிகளை ஆற்றிலிட்டு அழித்தான். அதில் எஞ்சியதே இன்று நாம் காணும் நாலடியார் என்னும் நூல் அத்தோடு சமண, பௌத்த ஆசிவக மதங்களின் வரவால் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் நிலையாமை, கொல்லாமை, வாய்மை (அகிம்சை), போன்ற கருத்துக்கள் வேரூன்றின. வைதீக வேத வரவு சிறுதெய்வ வழிபாடுகளையும் ஆய்வுக்குட்படாத மூட நம்பிக்கையின் ஈடுபாட்டையும் வளர்த்தது. அத்தோடு தமிழ்க் குழுக்களிடையே காணப்பெற்ற நம்பிக்கை, வழிபாடு, நிலையாமை, கொல்லாமை, வாய்மை போன்ற கொள்கைகளை வைதீக வேத மரபுடன் இணைத்தனர். படைத்தல், காத்தல், அழித்தலுக்கு உரித்துடைய தமிழனின் முழுமுதல் தெய்வம் சிவனை அழித்தல்க் கடவுளாக்கி படைத்தலுக்கு பிரம்மா, காத்தலுக்கு விட்ணுவும் என்றாக்கி முருகனைச் சுப்பிரமணியனுடனும், கொற்றவையைத் துர்க்கையுடனும் சேர்த்துப் பெயர் மாற்றம் செய்து தம் தெய்வங்களோடு பொருத்தினர். இச்சூழலில் வேதமரபாரின் சாதியச் சிந்தனைகளை மனுச் சட்டங்கள் மூலமாகத் தமிழ் நாட்டில் புத்தினர். இதனால் தமிழ் மக்கள் ஒரு கருத்துக் குழப்ப நிலைக்கு ஆளாகினார்கள். இந்நிலையை மணிமேகலை என்னும் நூலின் சமயக் கணக்கர் தந்திரம கேட்ட காதையில் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் உருவான பல்திறச் சிந்தனைகளும் தமிழ் மண்ணில் கருத்துப் போர் நிகழ்த்தியதையும், தமிழர் ஒரு சமயம் என்றில்லாமல் தமக்கு ஏற்புடைய கருத்தியல்களை ஏற்றுக்கொண்டு பௌத்தராக, சமணராக, ஆசிவகராக, உலகாயதராக, சைவராக, வைணவராக, வைதீகராக இசுலாமியராக, கிறித்தவராக வாழ்ந்தார்கள். இன்றும் வாழ்கிறார்கள்.

தமிழ் மரபின் மனித நேயமதிப்புக்களிலே (விழுமியங்களில்) காலான்றி உலக மரவுகளின் உயரிய பண்புகளை உள்ளடக்கிய உலகு வாழ் மாந்தனுக்குப் பொதுவானதாகத் தன்னை வெளிப்படுத்தும் நூல்தான் திருக்குறள். இது மக்கள் நலனைக் காப்பதில் அரசு

உட்பட எல்லாக் கூறுகளுமே எப்படிச் செயற்பட வேண்டுமென்பதை தெளிவுபட எடுத்தியம்புகின்றது. வேதமரபு, பௌத்தம், சமணம், ஆசீவகம், உலகாய்தம், வைதீகம், சைவம், வைணவம், கிறீத்தவம் போன்றவற்றின் கருத்துக்களை நியாயப்படுத்துவதோ அல்லது அதற்கு உரிமை கோருவதோ குறளின் எடுகோளல்ல. வள்ளுவர் கால மூவேந்தர், குறுநில மன்னர், வேளிர் போன்றோரிடை ஏற்பட்ட போர்ச் சூழல், தங்களைத் தாங்களே அழித்துக் கொண்ட தமிழினம், இதன் விளைவால் ஏற்பட்ட ஏழ்மை, பரத்தமை போன்றவற்றையும், வடமொழியாளரின் சாதி வேற்றுமை, பொய்யான கூற்றுக்கள் (நிலத்தேவர்) அவர் மொழி (தெய்வமொழி), இழிவுக்கதைகள் போன்றவை தமிழரிடை பரப்புவதைத் தடுக்கவுமே எழுந்த நூல் திருக்குறள். ஆரிய வேத மரபின்படி

- 1) வேள்விகள் (யாகம்) செய்வது அரசரின் எல்லா வகையான வெற்றிக்கும் தேவையானதொன்றாகக் காட்டப்பெற்றது.
- 2) உழவுத் தொழில் இழிவான தொழில் என்றும் இதை உயர் சாதியர் செய்யக்கூடாதென்றும் வைசியர் மட்டும் செய்யலாம் என்றும்
- 3) கல்வி பிராமணர் சத்திரியர் (அரசர்)க்கு மட்டுமென்றும்
- 4) அரசர் போர் புரிவது, சூதாடுவது, கொடை வழங்குவதென்றும் கொள்ளப் படுகின்றது.
- 5) மானத்தைவிட உயிர் மேலானதாகக் கொள்ளப்பட்டது.
- 6) பெண்கள் இழிவுப் பிறவிகள் என்றும் அவர்களுக்கு வீடுபேறு துறவு இல்லை என்றும் வலிந்துரைத்தது.

இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதே மநு நெறி(தீநெறி) அத்தோடு படைக்கும் தெய்வத் (பிரம்மா)தின் முகத்திலிருந்து (வாய்) பிறந்தவன் பிராமணன் என்றும், அவனுக்குத்தான் இவ்வுலகம் உரித்துடையது என்றும், அவன் பெறுவது எல்லாம் முன்னோர்

காலத்தில் அவனால் கொடுக்கப் பெற்றது என்றும், அவனது இரக்கத்தாலேயே மற்றவர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்றும், மனு 1.101 கூறுகிறதாம். படைக்கும் கடவுளின் தோளால் பிறந்தவன் சத்திரியன் என்றும் (அரசன்) கடவுளின் வயிற்றிலிருந்து பிறந்தவன் மூன்றாம் சாதிக்காரன் (வைசிகன்) வணிகன், ஆநிரை காத்தல் இழிதொழிலாகிய உழவுத் தொழில்களைச் செய்ய வேண்டும். கீழ் சாதிக்காரனாகிய சூத்திரன் (தமிழன்) கடவுளின் காலடியால் பிறந்தவன் என்றும் அவன் மேற்குறிப்பிட்ட சாதிக்காரருக்கு எந்த முணுமுணுப்புமின்றித் தொண்டு செய்ய வேண்டுமாம் (நிக்காமிய கர்மம்) இக் கோட்பாடுகள் திருவள்ளுவரை மிகவும் துன்புறுத்தியிருக்க வேண்டும்; எனவே தான் இந்த வைதீக ஆரிய வேத மரபின் மேலாண்மையைச் சீண்டும் வகையிலும், சூத்திரருக்கு அறிவூட்டும் வகையிலும் திருக்குறளை இயற்றினார் எனலாம். முதலதிகாரமாம் “இறை வணக்கத்திலே” (கடவுள் வாழ்த்து) நற்றாள், மாணடி, இலானடி, தாள், இறைவனடி என்று ஏழு குறள்களிலே சூத்திரன் பிறந்த அக்காலடியைப் போற்றி அதனைத் தெய்வ நிலைக்கு ஆக்குகின்றார். முகத்திலோ, தோளிலோ, வயிற்றிலோ அல்ல தாளிற்றான் உலகம் உய்ய வழி உண்டென்னும் மெய்யியலை முன் வைக்கின்றார். எனவே வள்ளுவரின் சிந்தனைப் புரட்சிக் கிளர்ச்சி “ஆள்வினை உடைமை” என்னும் அதிகாரத்தில்

மடியுளான் மாமுகடி என்ப மடியிலான்
தாளுளான் தாமரை யினான்

(குறள் 617)

சோம்பேறியான மூதேவியிடமல்ல, முயற்சியுடையவனின் காலடியில்தான், செல்வத்துக்குரியவள் (திருமகள் - இலக்சுமி) வாழ்கிறாள் என்று கூறி, அவர்கள் விண்ணிலல்ல வாழும் மானிடன் காலடியில் இருக்கிறான் என்கிறார்.

இறைநிலை (இயற்கை) கனிமங்களிற் தூங்கி, மரம் செடிகொடியில் அசைந்து, விலங்கு புள் (பறவை) போன்றவற்றில் நடந்து, மாந்தனில் சிந்திக்கின்றது. எனவே தான் சிந்தித்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவனை முதலதிகாரத்தில் வைத்தார். பகவன் - பகிர்ந்தளிப்பவன், வாலறிவன் - கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்தவன் (குரு), மலர்மிசை ஏகினான் - “அவனா அவளா அவர்கள் நடக்கும்போது புல்கூடச் சிலும்பாதே”

(பக்குவப்பட்டவர்), வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்- பற்றற்றவன், இறைவன் - சட்டங்கள் இயற்றி நீதிவழுவாது ஆள்பவன், நல்லியல்புகளுடைய தலைவன், ஐந்தவித்தான் - ஐம்பொறிகளால் ஏற்படும் உணர்வுகளை அடக்குபவன், தனக்குவமை இல்லாதவன். வாழ்வாங்கு வாழ்பவன், அறவாழி அந்தணர் - அறவர், எண் குணத்தார் - எண்ணுகின்ற எண்ணற்ற நற்குணங்களையுடையவன், போன்ற உயிருள்ள மாந்தரையே வள்ளுவர் தனது பத்துக் குறள்களிலும் குறிக்கின்றார். அத்தோடு வள்ளுவர் யாரைத் தெய்வமாகப் பார்க்கின்றார்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (குறள் 50)

தெய்வத்தான் ஆகா தெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும் (குறள் 619)

குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும் (குறள் 1023)

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை (குறள் 55)

ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வதனைத்
தெய்வத் தோடொப்பக் கொளல் (குறள் 702)

வள்ளுவர் பார்வையில் வாழ்வாங்கு வாழ்பவனையும், கொழுநன், இல்லாள் (தலைவன் தலைவி) இருவரையும், முயற்சியாளனையும், குமுகாயத்தொண்டனையும், ஐயம் அற்றவனையும் (தெளிந்த சிந்தனையாளன்) தெய்வநிலைக்கு உயர்த்துகிறார். தொழுதற்கு உரியவர் யாரெனச்சுட்ட

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும் (குறள் 260)

இளிவரின் வாழாத மான முடையார்
ஒளிதொழுது ஏத்தும் உலகு

(குறள் 970)

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்

(குறள் 1033)

இங்கு தொழுதலென்பது பாராட்டுதலை, புகழ்தலை, மதித்தலையே குறிக்கும். விழுந்து கும்பிட்டு வணங்குவதல்ல. எனவே கொலை செய்யாதவனை, புலால் உண்ணாதவனை, மான இளிவுவரின் அதற்கு நாணி தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்பவனை, உழுவனை உலகத்தார் பாராட்டுவார்கள். மதிப்பார்கள், புகழ்வார்கள் என்பதனையுமே வள்ளுவர் உணர்த்துகின்றார். அத்தோடு சாதிய மேலாண்மையை ஒடுக்க,

பிறப்பொருக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்

(குறள் 972)

பிறப்பு எப்படி எல்லோருக்கும் பொதுவானதோ அதேபோல்தான் தொழிலுமென்கின்றார். அன்றைய ஆரிய வேத மரபின் வழி வேள்விகள் (யாகம்) பெரிய குண்டுகள் (குண்டம்) அமைத்துத் தீ மூட்டி அதில் குதிரை (அசுவ) ஆ (பசு) போன்றவற்றை இட்டுப் பொசுக்கி உண்ணும் வழக்கம் இருந்தது. இதை எதிர்த்தே வள்ளுவர்.

அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலில் ஒன்றன்

உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று

(குறள் 259)

என்றார். உழவுத்தொழில் இழிவானதென்றும், இதை மூன்றாம் சாதியார் (வைசிகர்) செய்ய வேண்டுமென்றும், வேதமரபு கூறியதால் உழவுக்கென்று 104ஆம் அதிகாரத்தை ஆக்கி பத்துக்குறள்களாலும் உழுவனை, உழவுத் தொழிலைப் போற்றி அவன்தான் உலகில் வாழத்தகுதியுடையவனென்றும், மற்ற உயர் சாதியரும் அவன் பின்தான் செல்ல வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றார். கல்வியும் பிராமணர் அரசர்க்கு என்பதற்கு எதிராகவும் எல்லா உயர்தினை உயிர்களுக்கும் கல்வி கண்ணுக்கு ஈடானதாகப் பறைசாற்றி அதற்கும் தனி அதிகாரம் வைத்தார்.

எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு (குறள் 392)

மானம் பற்றி கூறவந்த வள்ளுவனார் அதற்கும் ஒரு தனி அதிகாரம் வைத்து மானத்தைவிட உயிர்தான் உயர்வானது என்றும் வேதமரபார் கொள்கைக்கு மாறாக,

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின் (குறள் 969)

என்றவாறாகக் கூறி உயிரை விட மானம் தான் உயர்வானதெனச் செப்புகின்றார். இந்த வைதீக வேத மரபாரிடம் சிக்குண்டதாலேயே தமிழ் மன்னர்கள் (சேர, சோழ, பாண்டியர்) வேளிர், குறுநில மன்னர் தம்முள் முரண்பட்டு தமிழினத்தைத் தாமே சின்னாபின்னப்படுத்திக் கொன்று குவித்தார்கள்; போர் அரசர் அறமென்று கற்பிக்கப்பட்ட தனாலன்றோ. இந்தத் தன்னின அழிப்பு, இன்றும் கூட, மக்களாட்சி என்னும் போர்வையில் இந்த ஆரிய மரபார், தமிழனை எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக்கிச் சின்னாபின்னமாக்கி அவன் ஒற்றுமையை வலு விழக்கச் செய்து வல்லாண்மை செய்கின்றனர்.

கரிகால் பெருவளவனுடன் ஏற்பட்ட போரிலே முதுகில் விழுப்புண்பட்டு தோற்றுவிட்டான் மன்னன் சேரலாதன். இது தன்மானத்திற்கு ஏற்பட்ட இழுக்கென்று நாணி வடக்கிலிருந்து உயிர்விடுகின்றான். இவ்வெற்றியைக் கொண்டாடிய பெருவளவன் அவையிலே வெண்ணிக் குயத்தியாரென்னும் பெண்பாற் புலவர்; “உன் வெற்றியைவிட மானத்திற்காகத் தன்னுயிர் நீத்த சேரலாதன் மேலானவ” னென்று புகழ்கின்றார் (புறநானூறு 66). இதுதான் பண்டைத் தமிழன் பண்பாடு. ஆரிய வேதமரபு போர் செய்வதும், சூதாடுவதும் அரசர் (சத்திரியர்) அறம் (தர்மம்) என்கிறது. ஆனால் வள்ளுவரோ சூதிற்கும் ஒரு தனி அதிகாரம் வைத்து அழிவிற்கும், வீழ்ச்சிக்கும் ஒரு காரணியாகக் காட்டுகிறார்.

பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும்
கழகத்துக் காலை புகின் (குறள் 937)

என்ற குறள் மூலம் வாழ்வின், வளத்தின், பண்பின் சரிவைச் சுட்டுகிறார். போரிடுதலையும் வள்ளுவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இறைமாட்சியில் அரசன் எப்படித் தன்நாடு, மக்களை காக்க வேண்டும் என்பதையே வரையறை செய்கிறார். “போர் அறம்” என்ற சூழ்ச்சிக் கூற்றால் தென்நாட்டில் மறவர் மடிவு, மக்கள் அழிப்பு, சொத்துக்கள் அழிப்பு ஆநிறை, பெண்கள் சூறையாடல், போன்ற இன்னோரன்ன துன்பங்கள். இங்கு ஒட்டு மொத்தமாக அழிந்தது, தமிழர்களும் அவர் தம் சொத்துக்களுமே. அந்தளவிலும் போர் வெறி அடங்காமல் வென்றவன் தோற்றவனுடைய பயிர் செய் நிலங்களை (நன்செய்), கோட்டை மதில்களைக் கழுதை கொண்டு உழுது எருக்கினை விதைத்தானாம். ஏனெனில் இனி எந்த வாழ்வுப் பயிரும் இந்நிலத்தில் வளரக்கூடாது, பயிரிடக்கூடாது என்ற வெறி. போர் அறம் (தர்மம்) என்ற நிலையில் தமிழன் தமிழனால் அழிக்கப்பட்டதும் தமிழன் பொருள் தமிழனால் சூறையாடப்பட்டதுமே 2000ம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நிலையுமாகும் இதைத் தடுத்து நிறுத்தித் தமிழ்வேந்தரை ஒன்றுபட வைக்க எழுந்ததே இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம்.

வேத மரபின் பெண் இழிவுக் கருத்துக்களுக்கு எதிராகப் பல முற்போக்கான புரட்சிக் கருத்துக்களை திருக்குறள் முழுவதுமே பரக்க விட்டுள்ளார். (இது விரிக்க நீளும்)

**பெற்றான் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு**

(குறள் 58)

என்று மொழிகின்றார். எல்லாவகையிலும் தன்னோடொத்த நற்குண நற்செயற் கணவன் கிடைக்கப் பெற்றால் மற்றவர் கூறும் மறுமையில் (விண்) கிடைக்கும் இன்பக்களிப்பைப் புது இணையர்போல் இம் மண்ணுலகிலேயே பெறுவார் என்பதாகச் செப்புகிறார். வள்ளுவர் காட்டுவது, “இல்லாத ஊருக்குத் தெரியாத வழியை அல்ல” மேலுலகமென்றும், விண்ணுலகமென்றும், மறுபிறவி என்றும் பலர் பலவாறு கூறுகின்றனர், அங்கு இன்ப வாழ்வு முடிவிலா மகிழ்ச்சி என்கின்றன. வள்ளுவரோ விண்ணை மண்ணில் காட்டுகிறார். அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு (மறுமை) என்று பல் சமயத்தாரும்

காட்ட வள்ளுவரோ அறத்துடனான இன்பம் அறத்துடனான பொருள் அறத்துடனான அறம் என்று காட்டுகிறார். இன்ப மகிழ்ச்சி விண்ணிலல்ல மண்ணில்தான் என்பதை ஐயம் திரிபுக்கு இடமின்றி எடுத்தாள்கின்றது திருவள்ளுவரின் வேதம்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு (குறள் 642)

மக்கள் குமுகாயத்தில் ஓட்டுமொத்த நலனுக்கான அடிப்படைப் பகுத்தறிவுக் கூறே இந்த மெய்ப்பொருள். திருக்குறள் பற்றிக் கூற வந்த 'தமிழ் நேயம் (தமிழ்நாடு)' சிறுதிதழாசிரியர் "ஞானி" அவர்கள் அறத்தின் பால் வள்ளுவன் கொண்ட அன்பு, உண்மை பற்றிய தேடல் போற்றுதற்குரியது. குமுகாய முரண்பாடுகள் முற்றிய நிலையில் ஒரு குமுகாயம் இன்னொரு குமுகாயத்தை மேலாண்மை செய்ய வெளிப்படும் நிலையில், அச்சுழலில் வைத்துப் பார்க்கும்போது வள்ளுவனின் மக்கள் சார்பை, நீதியிடம் கொண்ட வேட்கையை அன்பிடம் கொண்ட நேயத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். கடவுள் என்பது அன்பு, அறத்தினுடான ஓர் உணர்வு நிலை மட்டுமே என்கின்றார். குறளின் பார்வை பரந்துபட்டது. தன் அறிவினால் தனது முடிவை மேற்கொள்ளும் உரிமை மாந்தனுக்கு உண்டு.

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகு இயற்றியான் (குறள் 1062)

இக்குறள் ஒரு மேலாண்மைக் குமுகாயம் அல்லது அரசுக்கு எதிராய் அமைந்த நிலைப்பாட்டையே சுட்டுகின்றது. இங்கு இயற்றியான் என்பது சட்டம், கவிதை போன்ற மாந்தனால் செய்யப்பெறும் செயலைக் குறிக்கும் என்றும்; அரசோ, அரசனோ தான் அந்நாட்டின் வாழ்வியல் கொள்கைகளை இயற்றினான். எனவே ஒருவன் தன் ஏழ்மையின் காரணமாக இரக்கப் புகுகின்றான் என்றால் அதற்கு அந்நாட்டு அரசே முழுப்பொறுப்பும் உடையது. எனவே இப்படியான ஒரு தனி மனிதனை வாழவைக்க முடியாத அரசு அழிந்து போகட்டும் என்று வைகிறார். அதாவது இப்படியான ஒரு அரசு, அரசனுக்கு எதிராக மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்து புரட்சி செய்யவேண்டும் என்பதுதானே இதன் பொருள். இது குடிமக்கள் சார்ந்த ஒரு புரட்சிக் கருத்தேயாம். 19ஆம்,

20ஆம் நூற்றாண்டிலேயே மாந்தன் அறிவியலில் கல்வியியலில் என்றுமில்லாதவாறு முன்னேறிய காலச் சூழலிலேயே காரல்மார்க்கு, லெனின், மாசேதுங், சேக்குவாரா போன்ற பல சமத்துவச் சமவுடைமைவாதிகள் தோன்றினார்கள். ஆனால் 2000ம் ஆண்டுகளுக்கு முன் புரட்சி வாதியாகச் சமத்துவச் சமவுடைமை வாதியாக தமிழ் மண்ணில் பூத்த தமிழினத்தின் மீட்பர் திருவள்ளுவர். இந்த காலக்கட்டத்தில் இச்ரவேல் மண்ணில் வேதபாரகர், பரிசேயர் போன்ற மேலாண்மை வாதிகளை எதிர்த்துச் சமத்துவம் காண விழைந்தார் இயேசுக்கிறீத்து (விரிக்க நீளும்), கிறித்து பிறந்த ஆபிரகாம் தலைமுறையினரின் முன்னோர் நாவலந்தேயமமாகிய இந்திய மண்ணிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர் என்றும் (தமிழர்) சில வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அன்றைய பெண்ணிழிவை, சாதிய மேலாண்மையை உடைத்து, மூட நம்பிக்கைகளுக்கு ஆப்பு வைத்து, மறுமை, என்னும் மாயையை, நெறி கெட்ட வாழ்வைச் சீர் செய்ய, இனம் மொழி, நாடு, ஆண், பெண் என்ற எல்லைகள் கடந்து விண்ணை மண்ணில் காட்டிய அன்பின், அறத்தின், ஒழுக்கத்தின், பண்பின் உச்சி திருக்குளளே. ஆனால் 2000 ஆண்டுகளுக்கு பின்னும் தமிழனின் நிலை என்ன? வள்ளுவர் சீர்செய்ய முற்பட்டது நிறைவேறியதா? தமிழனின் இன்பியல் துன்பியல் நிகழ்வுகளில் தமிழ் உண்டா? அல்லது தமிழ்த் தெய்வங்களுக்கு முன்னுரிமை உண்டா? அவர்கள் அவர்களின் தமிழ்ப் பெயர்களால் போற்றி (பூசனை) செய்யப் பெறுகின்றனரா? இல்லையே ஏன்?, இன்னும் இந்த மேலாண்மை உணர்வுகள், செயற்பாடுகள். வைதீக வேதவாரியரின் கொள்கையில் தமிழ் தீட்டு (நிச) மொழி இன்று வரை தமிழனின் வாழ்வில் வைதீக மரபேதான். வேதவாரியாரால் உள்வந்த விநாயகர், இலக்கமி, சரசுவதி, கிருச்சண், அனுமான், துர்க்கை, இராமன் போன்ற முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும் வணங்குகின்றனர். தவறில்லை. இது மாந்தனின் அடிப்படை உரிமை. ஆனால் உலகம் முழுவதும் பரந்துபட்டிருக்கும் பல் சமயத்தாரும் அவர்தம் கடவுளர் போற்றியை (பூசனை) அவர்களின் இன்பியல் (திருமணம், புதுமனைப் புதுதல் போன்றன), துன்பியல் (இறப்பு, நினைவுகூரல் போன்றன) நிகழ்வுகளை அவர்களின் தாய்மொழியில் நடத்துகின்றனர். ஆனால் தமிழ்ச் சைவர்களின் நிலை! தமிழ்

சோழ இளவரசன் அருள்மொழித்தேவர், இவருக்கு முடிசூட்டுவிழா. அரசவைப் பிராமணர்கள் இதற்கு உடன்படவில்லை. ஏனெனில் இவனது பெயர் தூய தமிழ்ப்பெயர், தீட்டுமொழிப் பெயர், இதனால் மறுப்பு. இளவரசன் அருள்மொழித்தேவர் இராசராசனாகத் தன் பெயரை வடமொழியில் மாற்றிக் கொண்டான். முடிசூட்டப்பெற்றான். இது வரலாறு. அதே போன்று தமிழ்க் கடவுளரும் தீட்டுமொழிப் பெயர்களை மாற்றிக் கொண்டனர். சிவன் மும்மூர்த்தி ஆக்கப்பெற்று, பிரம்மா (படைத்தல்) விட்னு (காத்தல்), உருத்திரன் (சிவன் அழித்தல் மட்டும்) என்கின்றனர். முருகனை, சண்முகன் - சுப்பிரமணியன் என்றனர். கொற்றவையைத் தூர்க்கை என்றனர். இது அன்று அரசனுடன் சேர்ந்த மேலாண்மைத் திணிப்பு. இன்று அன்றைய மேலாண்மை, அரசனுடன் சேர்ந்த திணிப்பு எள்ளளவும் இல்லை. தமிழன் முறுக்கி விட்ட பம்பரம் போல் சுழல்கிறான். முடிவு வருமா? இன்று பிறக்கின்ற குழந்தைக்குப் பெயரிடும்போது இலக்கணம்தான் இல்லை. ஆனால் வடசொற்களை, வட எழுத்துக்களைப் புகுத்துவதில் எவ்வளவு நாட்டம். தந்தை பெயரின் முதல் எழுத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதில் எவ்வளவு அக்கறை, வேறெந்த மொழிக்காரணாவது தமிழ் எழுத்தைத் தம் மொழியுடன் புகுத்திப் பெயர் வைப்பானா? நடக்காது. சிலர் தம் பலகோணப் பார்வையில் இதைக் குறுகிய நோக்கு என்றும் சொல்லக் கூடும். உலகத்தையே சிற்றூராக்கித் தம்மேலாண்மையைச் செலுத்த இந்தியன், அமெரிக்கன், யப்பானியன், சீனன், நினைக்கும்போது தமிழன் தன் மொழி பற்றிச் சிந்திப்பது தவறா?

சிந்தனையாளர் அடிகள் (சுவாமி) விவேகானந்தர் கூறுகிறார் “உண்மைச் செய்திகளை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வரலாற்று ஆய்வின் சிறப்பை மக்கள் மிகவும் குறைத்து மதிப்பிடுகின்றனர், முடிவு நல்லதாயின் வழி கெட்டதாயினும் தவறில்லை என்கின்றனர். உண்மையை ஆராய்ந்து உணரவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் மூடநம்பிக்கையை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வது தொன்றுதொட்டு எம் மரபாய் உள்ளது. உண்மையில் மட்டுமே உங்கள் பார்வையைப் பதிக்க வேண்டும். பிற மூடநம்பிக்கைகளில் இருந்து அறவே விலகியிருக்க வேண்டும்.” இதனையே திருக்குறளும் பறைசாற்றி

நிற்கின்றது.

அண்மையில் தலைநகரில் (கொழும்பு) நடைபெற்ற ஓர் ஆடற் கலை அரங்கேற்றத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு நடவரசனின் (நடராசர்) சிலையை மேடையில் அழகுபடுத்தி வைத்திருந்தனர். ஆடற் கலையின் முதல்வனும் தமிழனின் முழுமுதற் கடவுளும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தலுக்கு உரித்துடையவனுமாகிய நடவரசனுக்கே போற்றி செய்யப்பெறுமென்று எதிர்பார்த்தபோது “விநாயகர் போற்றி” ஓதப்பெற்றது. ஆடலரங்க நிறைவிலும் “சிறிராமமங்களமே” இசைக்கப்பெற்றது. அவர்களுக்கும் ஆடற்கலைக்கும் தொடர்புண்டா? தமிழர் கலை, தமிழர் பண்பாடு என்று மேடையில் முழுங்குகின்றோம். தமிழ்க் கடவுளர் முதன்மைப் படுத்தாத நிலை. தமிழ் இல்லாத தமிழர் கலை ஏற்புடையதா? எப்போது உணரப்போகின்றோம்? திருக்குறளைப் போற்றுவோம். பகுத்தறிவை வளர்ப்போம். தனித்துவமான தமிழர் பண்பாட்டில் உயர்ந்து நிற்போம். திருக்குறளுக்கு என்றுமே வேண்டாம் இன, மத, நாடு, ஆண், பெண், என்ற மூலாம்கள்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க பகுத்தறிவு!! மறு மலர்ச்சி பெறுக
தமிழர் பண்பாடு!!!

தமிழருக்குத் தமிழ்ப் புதியவாண்குத் தொடக்கம் கைத்திங்களே

சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை (குறள் 1031)

இது நம் தமிழ் மறையோனின் பொன் போன்ற, பொருள் பொதிந்த நிறைமறை மொழியாம். இன்றைய அறிவியல் உலகிற்கு இது ஏற்புடையதா? உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தால் உழவுக் கூலியும் மிஞ்சாது என்பது ஒரு சொல் வழக்கு. ஆக உழவுக்கு ஏற்றமில்லை. கணினிக் கல்வியில் கைநிறையக் காசு என்ற கனவில் உலகம் மிதக்கிறது. ஆனால் நாம் என்னதான் உயர உயரப் பறந்தாலும் உயிரைக் காப்பதும் வளர்ப்பதும் இவ் உழவேயாகும்.

ஆயிரமாயிரம் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்கள், உருவாக்கங்கள், புத்தம் புதுத் தொழில்கள் தோன்றலாம், மாறலாம், மறையலாம். ஆனால் அன்றும் இன்றும் என்றும் மாறாத இன்றியமையாத ஒரே தொழில் உழவு மட்டுமே. எனவே உலகம் எப்படி உழன்றாலும் உழவே தலையாம். பழம் தமிழ் காலம் தொட்டு இன்றுவரை அரசு ஆட்சிக்குரிய வருவாயின் பெரும் பகுதி இதுவேயாகும். இன்று நடைமுறையில் உள்ள இருபெரும் பருவங்களான சிறுபோக வேளாண்மை, பெரும்போக வேளாண்மை அல்லது வானாவாரி வேளாண்மைகளேயாகும். பெருவிளைவைத் தந்த வானாவாரிப்பயிர்ச் செய்கையினால் உழவர்தம் உள்ளமும், இல்லமும் நிறைந்திருக்கும். இக்காலப்பகுதியிலேயே ஆட்சியாளர்கள் தமக்குச் சேரவேண்டிய நிலவிளைவு வரியை மக்களிடமிருந்து அறவிட்டார்கள். இக்காலப்பகுதியை வரி அறவிடும் காலமென்றும் குறிப்பிட்டனர். எனவே தான் வானாவாரி அறுவடை தொடங்கும் காலம் வேளாண் ஆண்டின் தொடக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன் ஒரு அரசின்

முடிசூடிய ஆண்டு ஆட்சியாண்டாகவும், வானாவாரி அறுவடை தொடங்கி வரி அறவிடும் காலத்தை வேளாண் ஆண்டுத் தொடக்கமாகவும் இரு ஆண்டுத் தொடக்க நடைமுறை பழம் தமிழ்க்காலத்திலே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. இவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள், செப்புப்பட்டயங்கள் மூலமாக அறிய முடிகிறது.

பேரறுவடையாகிய வானாவாரிப் பருவம் பயிர்களின் அறுவடைக்காலம் தைதிங்களையே சார்ந்து முன் பின் தொடங்குவதாலும் வேளாண்மையே அன்றைய இன்றைய பெரும் தொழிலாகவும் அடிப்படைத் தொழிலாகவும் இருப்பதாலும், ஞாயிற்றின் வடதிசைச் செலவு தைத்திங்களில் தொடங்குவதாலும், மேழவிழுவைத் தழுவிததாகவும் இருப்பதால், தை முதல் நாளே பண்டைத்தமிழர் ஆண்டின் முதல் நாளாகக் கொண்டிருந்தனர் எனலாம். இது மண்ணின், மொழியின் மைந்தர்களின் புதுவருவாய்க்கான காலமாகையால் தை முதல் நாளை ஆண்டின் முதல் தொடக்க நாளாகக் கொள்வதில் வியப்பொன்றும் இல்லையே! இதுவே இன்றும் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வுக்கும், அறிவுக்கும் ஏற்படையதாகும்.

எமது வாழ்வில் திரும்பப் பெறமுடியாதவை உயிர், மானம், காலம் ஆகிய மூன்றுமாம். குடும்பம், குமுகாயம், (சமுதாயம்) ஊர், நகர், நாடு, உலகம் பற்றி அறிய வேண்டின் அதற்குக் காலஅளவு போன்றன மிகவும் இன்றியமையாதனவாகும். நம் முன்னோர் காலத்தை நொடி, நாழிகை நாள், கிழமை, மாதம், ஆண்டு, ஊழி என்று வானியல் முறைப்படி வரையறை செய்துள்ளனர். இது போலவே 60 நாழிகையை ஒரு நாளென்றும், ஒரு நாளை வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம் என்று சிறு பொழுதுகளாகவும், ஓர் ஆண்டை இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனியென்று ஆறு பெரும் கூறுகளாகவும் பிரத்துள்ளனர். இப்படிக்குறுகிய காலக் கணக்கீடுகளில் கவனம் செலுத்தியவர்கள் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை எமது மொழி, இனம், நாடு ஆகியவற்றுக்குப் பொதுவான தொடர் ஆண்டுக் கணக்கால் குறிப்பிடும் வழக்கத்தைப் பின்பற்றவில்லை என்பது வியப்பாகவும், வருத்தம் தருவதாகவும் உள்ளது. இருப்பினும் நம் முன்னோர்கள் இரண்டாயிரமாண்டுக்கு

முன்னரே பல ஆண்டுக் கணிப்புக்களைக் கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக “ உவா மாத ஆண்டு, ஞாயிறு உடுமாத ஆண்டு, வியாழன் மாத ஆண்டு, திங்கள் ஞாயிறு உவா மாத ஆண்டு, தொல்காப்பிய ஆண்டு, மலையாள பரசுராம ஆண்டு, திங்கள் உடு மாத ஆண்டு, வெப்ப மண்டில ஆண்டு” போன்றவையாகும். உவா மாத ஆண்டு முறையானது ஒரு காருவா (அமாவாசை) நாளிலிருந்து அடுத்த காருவா வரையிலான நாட்களை உள்ளடக்கிய மாதமாகும். ஒரு நாள் வேற்றுமை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதன் நீட்சி 29 நாள் 12மணி 44 நிமிடம் ஆகும்.

ஞாயிறு 27நாண் மீன்களுடாகப் பெயர்ந்து ஒரு சுற்றுக்கு எடுக்கும் 365 நாள் 9நியமம் 9.6நொடி காலத்தை உள்ளடக்கிய நீட்சியே ஒரு “ஞாயிற்றாண்டாகும்”. ஞாயிற்று மாதங்களை, மேழவிழுவையும் குறிப்பிட்ட நாண்மீனையும் நிலையாக வைத்து மேழவிழுவிலிருந்து பெயர்ந்து செல்லும் ஞாயிற்றைக் கொண்டு கணித்தனர். இம்முறையானது கடைச்சங்க காலம்வரை நடைமுறையில் இருந்ததென்பதை 12 ஓரைகளில் ஒன்றாகிய “ஆட்டை (மேழம்)” முதலாவதாக “நெடுநல்வாடை” குறிப்பதன் மூலம் அறியலாம். வானியல் கணிப்பு முறையும் இரு வகைப்படும். ஒன்று ஞாயிறை உடுக்களோடு மட்டும் தொடர்புபடுத்துவது. மற்றையது மேழவிழு முன்றுறலை ஞாலப்பருவங்களுடன் ஞாயிற்றைச் சார்புபடுத்துவதாகும். விண்மீனைக் குறிக்கும் மேழமே தொன்றுதொட்டு முதலோரையாகக் கொள்ளப்பட்டதெனலாம். மேழ ஓரையிலிருக்கும் புரவி (அசுவினி) நாண்மீன் மேழவிழுவிலிருப்பதை வைத்து நாளைக் கணக்கிடும் முறை கி.மு.274 இல் தொடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பர். இந்த ஊழியாண்டு முறையே வரலாற்றின் மீதும், அறிவியலின் மீதும் தன் அடிச்சுவட்டைப் பதித்துள்ளது. இதைப் பண்டை கிரேக்க, இலத்தீன் பண்பாடுகளும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. உலகும் மேழ ஓரையை முதல் ஓரையாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

ஓர் ஓரையைச் சேர்ந்த ஞாயிறை வியாழனாகிய கோள் சுற்றிவர எடுக்கும் காலம் 12ஆண்டுகள். கோள்களில் பெரியதும், ஆண்டளப்பான் அல்லது ஆசான் எனப் பெயர் பெற்றதும் ஆனகோள் வியாழன் ஆகும். வியாழ மண்ணடலத்தில் 1/12 சுற்றே வியாழனாண்டு எனலாம். இதுஞாயிற்றாண்டு முறையுடன் ஏறக்குறைய பொருந்தியதாகும்.

மகநான் மீனில் அல்லது அதற்கண்மையில் வியாழனிருக்க அதில் வெள்ளுவா (பூரணை) நிகழும் நாளையே மாமகமென்று 12ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை குடந்தையில் விழாவெடுக்கின்றனர். இந்த வியாழன் ஆண்டு முறையை திங்கள் ஞாயிறு ஆண்டு முறையுடன் பொருத்தினர் பார்ப்பார்... அத்தோடு வியாழன் ஞாயிறை ஐந்து முறை சுற்றிவர எடுக்கும் 60ஆண்டு வியாழன் வட்டத்தையும் (சக்கரம்) ஏற்படுத்தினர். இந்த 60ஆண்டுகளுக்கும் நாரதர் பெண்ணாக மாறி லீலைக் கண்ணனுடன் (வைதீகக் கடவுள்) கல்வி செய்து பிறந்த 60சங்கத (சமற்கிருத)ப் பெயர்களைத் தாங்கிய பிள்ளைகளின் பெயர்களை பிரவயில்த் தொடங்கி அட்சயவில் முடியச் சூட்டினர். (அபிதான சிந்தாமணி 1934 ஆண்டுப் பதிப்பு 1392 ஆம் பக்கம்) ஓர் ஆண்டின் பெயர் தன்னும் தமிழ்ப் பெயரைக் கொண்டு இருக்கவில்லை. ஏனெனில் வைதீக வேதமரபார் கொள்கைப்படி தமிழ் ஒரு தீட்டு (நீச) மொழி அல்லது பேய்மொழி ஏனென்றால் “பெருங்கதை” பேய்மொழியில் எழுதப்பெற்றதாக வைதீக வாரிய வேத மரபார் கூறுவர். எனவே எப்படித் தமிழருக்குச் சித்திரை மாதம் ஆண்டுத் தொடக்கமாகும். இந்த அறுபது ஆண்டுச் சுழற்சி முறையும். கி.பி.317இல் அல்லது கி.பி.426இல் தொடங்கியிருக்க வேண்டுமென்று இரண்டுபட்டு நிற்கின்றனர். அத்தோடு செய்தித் தாள்களில் கட்டுரை எழுதுவோர் ஆண்டுத் தொடக்கம் என்பதற்குப் பதில் வருசப் பிறப்பென்கின்றனர். உயர்திணையினரான ஆண், பெண் கூடிப் பெற்றெடுக்கும் பிள்ளையே பிறப்பிற்கு உரியது. அப்படியானால் ஆண்டுப் பிறப்பென்பது மேற்குறித்த அருவருக்கத்தக்கதும், பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாததும், வெட்கக்கேடானதும், தமிழ்மொழி மரபு, வரலாறு, பண்பாட்டிற்கு இழுக்குடையதுமான இழிவின் தொடர்ச்சியா? வருசம் என்ற வடசொல்லையும் தங்கு தடையின்றி பயன்படுத்துவதையும் காணலாம். இச்சொல்லின் பொருள் மழையென்பதாகவும். சிங்களத்திலும் மழையைக் குறிக்க “வ்ரசாவ” என்பர். ஒரு மழைக்காலம் தொடங்கி அடுத்த மழைக்காலம் வரையிலான காலத்தையே வருசம் என்பர். அப்படியாயின் சித்திரைப் புத்தாண்டில் மழைக்காலம் தொடங்குகிறதா? எந்தப் பொருத்தப்பாடும் இல்லையே.

மழைக் காலத்தொடக்கமாதத்தை ஆண்டின் தொடக்கமாக

தொல்காப்பிய ஆண்டு முறையில் கடைப்பிடிக்கப் பெற்றதாகும். பொருள் தேட வெளிசென்ற தலைவன் மழைகாலம் தொடங்குவதற்குச் சற்று முன்னதாக வீடு வருகின்றான் தான் தேடிய செல்வத்துடன். இது இல்லங்களில், குடும்பங்களில், குழகாயத்தில் மிக்க மகிழ்வைக் கொடுக்கின்றது. எனவே விழாவெடுக்கின்றனர். இவ்வாண்டுத் தொடக்கம் மடங்கலில் (ஆவணி) தொடங்குகின்றது. கார் காலத் தொடக்கமாகிய ஆவணி புரட்டாதியை ஆண்டுத் தொடக்கமாகவாகக் கியது தொல்காப்பியவாண்டு முறை. இம்முறை கி.மு.669ல் (கி.மு.668 என்பர் ஆய்வுக்குரியது) ஏற்பட்ட மிகப்பழைய முறையாகும் என்பர்.

வடஇந்தியாவில் வழங்கிய திங்கள் மாத ஆண்டைச் சரிப்படுத்த ஏற்படுத்தப்பட்டதே திங்கள் ஞாயிறு உவாமாத முறையாகும். இதைக் கன்னட தெலுங்கர் பயன்படுத்துகின்றனர். திங்களாண்டில் பன்னிரண்டு காருவாக்களும் (அமாவாசை) 12வெள்ளுவாக்களுமாக (பூரணை) 354 ஞாயிறு நாட்களுக்கு ஈடாகும். ஞாயிற்றாண்டில் 365 நாள் 6மணியாகும் எனவே இந்த மிகை 11நாள் 6மணியை ஈடுசெய்ய 3ஆண்டுக்கொருமுறை ஒரு மிகை மாதத்தைத் திங்களாண்டு முறையில் சேர்க்க வேண்டியதாயிற்று. அத்தோடு மாதப் பெயர்களையும் 27 நாண் மீன்களிலிருந்து தெரிவு செய்தனர். திங்களாண்டு நாட்காட்டியில் வரும் மிகை மாதத்தை ஞாயிற்றாண்டுடன் சமன் செய்ய 30ஆண்டுச் சுழற்சியை ஏற்படுத்தினர் ஆரியப் பார்ப்பாரென “சமபத பிராமணம்” கூறுகிறதாம். இந்நடைமுறையை ஏற்றவர்களும் ஏற்காதவர்களுமாகப் பலதரப்பட்டு நிற்கின்றார்கள். உடுப்பருவங்களான இளவேனில், முதுவேனில், கூதிர், பனி பற்றி குறிப்பிடப்பட வேண்டிய “இருக்கு வேதம்” தமிழரின் இலக்கிய மரபுடன் ஒன்றித்த ஆறு பருவங்களான முன்பனி, பின்பனி, முன் இளவேனில், பின்இளவேனில், கார், கூதிர் என்பவற்றைக் குறிப்பிடுகிறதாம். திங்களாண்டையும், ஞாயிற்றாண்டையும் பொருத்தி திங்கள் ஞாயிற்றாண்டை வடித்தனரென “இருக்கு வேதம்” செப்பும். இவ்வாண்டு முறையின் முதல் மாதமாக வைகாசி (வைகாசம் - விசாகம்) யை வைத்தவழியாண்டு கி.மு.255 என்பர். எனவே இருக்குவேதத் தொகுப்பு கி.மு 255 க்கு பிந்தியதாகும். சமய நோன்புகள், சடங்குகள், வேள்விகள் திங்களாண்டைச் சார்ந்தும் வாழ்வியலுக்கு (வேளாண்மை) வேண்டிய பருவங்கள் பற்றிய அறிவு,

நுட்பம், முரணாகிக் குழப்பங்கள் விளைந்ததாக “சதபத பிராமணம்” குறிக்கிறதாம். இதைக் கண்டறிந்து பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் ஞாயிற்றாண்டு வடிக் கப்பெற்று நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டதாகும். இந்த ஞாயிற்றாண்டு முறையாலும் கன்னடத் தெலுங்கு முறையாலும் ஐந்திர (பஞ்சாங்க)க் குளறுபடிகள் தொக்கி நிற்கின்றன.

தமிழ் வள்ளுவக் கணியர்கள் ஆக்கிய திங்கள், வியாழன், ஞாயிறு மாதவாண்டுக் கணக்குகளைத் தமதாக்கிக் கொண்டு ஆரியப்பார்ப்பார் வகுத்த ஆரிய சித்தாந்தத்தைத் தழுவி ஞாயிற்று மாதங்களுக்கு மட்டுமிருந்த பெயர்களை நீக்கிவிட்டு திங்கள் மாதப் பெயர்களைத் திணித்து கி.பி.300க்குப் பின் இன்று வழங்கும் ஆண்டுக் கணக்கை ஆரியப் பார்ப்பாரின் தொண்டரடிப்பொடியாகிய தமிழ்ப்பார்ப்பார் புகுத்தினர். சித்திரையை முதல் மாதமாகக் கொள்ளும் முறை வைகாசியை முதல் மாதமாகக் கொள்ளும் முறைக்குப் பிந்தியதாகும். இப்படிப் பலதரப்பட்ட ஆண்டு நாட்காட்டிகளும் கணிப்புப் பகுப்புக்களும் ஐந்திர (பஞ்சாங்க) கணிப்புக் குளறுபடிகளையே சுட்டும் (வாக்கிய, திருக்கணித). இதனாலேயே சித்திரையில் வைத்து ஐந்திரம் கணிப்பது எல்லாத் தவற்றிற்குமான காரணமென்கின்றார் இந்துத்துவ தத்துவவாதியான பாலகெங்காதர திலகர் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் போன்ற பல அறிஞர்கள்.. அத்தோடு மேழமுன்னுறல் (மேழ விழு) நடைபெறும் பங்குனி உத்தரத்தன்றிலிருந்து ஐந்திரக் கணிப்பு செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் கூறுவர்.

“பங்குனி உத்திரம்” சைவர்களால் போற்றப்பட வேண்டிய உயரிய சிறப்பு மிக்க நாளாகும். ஏனெனில் அன்று தான் சைவர்களின் முழுமுதற் கடவுளாம் சிவனின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தீப்பொறி (முருகன்) தோன்றிய நாள், காமனாகிய மன்மதனை நெற்றிப் பொறியால் அழித்தநாள், மருதநிலக் கடவுளாம் இந்திரனின் (இருக்கு வேதம் கூறும் சிந்துவெளி நாகரீகத் தொல் தமிழரை அழித்த இந்திரனல்ல) இந்திரவிழர் தொடங்கும் நாள். இந்தப் பங்குனி உத்திரத்தன்றே (மேழவிழு) ஞாலநடுவரையில் ஞாயிறு வருகிறதாம். அத்தோடு உலகில் அதிகமக்கள் பின்பற்றும் கிறித்தவ மதத்தவரின் “உயிர்த்தெழுந்த ஞாயிறு” பங்குனி உத்தரத்தை அடிப்படையாக வைத்தே

கணிக்கப்பெறுகிறது. உயிர்த்தெழுந்த ஞாயிறு (ஈச்சுடர்) பங்குனி 21ஆம் நாளிலோ (மீனம் 8) அல்லது அதைத் தொடர்ந்து வரும் வெள்ளுவா (பூரணை)வுக்கு அடுத்து வரும் ஞாயிற்றில் கொண்டாட வேண்டுமென்கிறது “வைந்ரேக்கேர்ச் அல்மனைக் (Whitaker’s almanach ஆண்டு 1945 பக்கம் 181”) அத்தோடு உயிர்த்தொழுந்த ஞாயிற்றைக் குறிக்கும் “ஈச்சுடர்” என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் தரும் “சேம்பர்ச் (Chambers) 20ஆம் நூற்றாண்டு (1972) அகரமுதலி, “இளவேனில் விழுவில் (பங்குனி 21 மேழவிழு) நடைபெறும் பெண் தெய்வ விழா” என்கிறது. இது “இந்திர விழாவைக்” குறிப்பதாகும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கடலில் அமிழ்ந்துபோன முதற்சங்கத் தலைநகரம் தென்மதுரை நில நடுவரையில் இருந்ததாகவும் கதிரவன் “மீன் இரவி” என்னும் பங்குனி மாத உத்திர நாளில் மேழ ஓரைக்குள் நுழைவதாலும் இந்நாளில் கதிரவன் உச்சிக்கு (பகலிரவு சமவேளை) வருவதாலும் சிறப்புற்றிருந்ததாம். ஞாயிற்றாண்டு முறைப்படி கணக்கிட்ட ஆண்டுடன் திங்கள் முறைகொண்டு கணக்கிட்ட மாத முறையை ஒட்ட வைத்தால் வந்ததே ஐரோப்பிய நாட்காட்டி. இதைச் சுட்டும் “கில்பெர்ட் சிலேட்டர்” வியக்கத்தக்க முறையில் தமிழரால் அமைக்கப் பெற்றுள்ள இந்த ஞாயிற்றாண்டு நாட்காட்டியைக் கண்டு மலைத்து நிற்கின்றார். இது ஒரு சமயம்சரா ஆண்டு முறையெனனும் பகருவார் (விரிக்கப்புகின் நீளும்).

தமிழுக்கு தமிழனுக்கு, பௌத்தம், கிறித்தவம் வழங்கும் தனிமனித அடிப்படை முன்னுரிமைகளைக்கூட இந்த வைதீகவாரிய இந்துத்துவ வேதமரபார் எந்தக் காலத்திலும் வழங்க முன்வர மாட்டார்கள் என்பதை 13.4.08இல் வீரகேசரி சித்திரைப் புத்தாண்டுச் சிறப்பிதழில் வைதீகவாரிய இந்துத்துவத்திற்கு முண்டுகொடுக்கும் கட்டுரை மூலமாகத் தெட்டத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். இக்கட்டுரை “குத்தி முறிந்து நீர்ச்சீலையை (கோவணத்தை)ப் பிப்ப்பது” போன்ற சொல் வழக்கிற்குப் பொருத்துவதாயுள்ளது. இன்று பௌத்தத்தை, கிறித்துவத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அது எந்தெந்த நாட்டினரால் பின்பற்றப் பெறுகிறதோ அந்த நாட்டு மக்களின் தாய்மொழியிலேயே கோவில் வழிபாடுகள், இன்பியல் (திருமணம், புதுமனைப் புகுதல்), துன்பியல் (இறப்பு, கருமாதி, நினைவுகூரல் போன்றன) நிகழ்வுகள் நடத்தப்பெறுகின்றன. கி.மு.1700இல் அன்றய இந்தியாவுட் புகுந்தவாரியர் தென் தமிழ்நாடு

வர 2000 ஆண்டுகளுக்கு மேல் சென்றன. வாதாபி கணபதியாகிய ஆரியவைதீகக் கடவுள் விநாயகர் வணக்கம் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டையொட்டியே தொடங்கியது. பல்லவர்களும் பிற்காலச் சோழர்களுமே இந்த வைதீகவாரிய வேதமரபு வளர வழி சமைத்தவர்கள் (விரிக்க நீளம்). இக்காலக் கட்டத்திலேயே திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தியார், மாணிக்கவாசகர் போன்ற நாயன்மார்கள் தோன்றித் தமிழையும் சைவத்தையும் வளக்கப் பெறுமுயற்றி எடுத்தனர். இவர்களைக் கடவுள் ஆட்கொண்டார் எனக் கூறிக் கொன்றனர். (கண்ணப்பர், நந்தனார் போன்ற சிலரும், சமயத்தின் பெயரால் தம்மைத் தாம் அழித்துக் கொண்ட சிலரும் இதில் அடக்கம்) இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் வைதீகக் கடவுளான விநாயகர் வணக்கம் கி.பி.12,13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பாகவே தொடங்கியது. இவற்றைச் சற்று விரிவாக எழுதக் காரணம், குறித்த கட்டுரையின் வைதீகவாரியம் சார்ந்த மேலாண்மைக் கூற்றுக்களையாகும். வைதீகவாரியர் வேறு, தமிழர் வேறு, தமிழனின் ஆண்டுத் தொடக்கம் பற்றி முடிவெடுக்கவோ, எதிர்வு கூறவோ ஆரியருக்கு எந்த உரிமையுமில்லை என்பதை எல்லாத் தமிழருமே ஒத்துக் கொள்வார்கள். இலங்கையில் வைதீக வாரியர் இல்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு முண்டு கொடுக்கும் தமிழர்கள் தான் உள்ளனர். இந்திய வைதீகவாரியர் இலங்கையிலிருக்கும் வைதீக வாரியரென்று சொல்லிக் கொள்பவர்களை சூத்திரரென்றே (கறுப்பர் - தமிழர்) கூறுகின்றனர். இவர்களுடன் உண்ணல் கலத்தல் இல்லையாம். இந்தியாவிலும் வடநாட்டு வைதீகவாரியர் புலால் உண்டு வேதங்களிலும் மிருதிகளிலும் சொல்லியபடி, சாத்திரப்படி நடந்து கொள்வதாகவும், ஆனால் தென்னாட்டவர் இவற்றிற்கு முரணாக சைவ தந்திரங்களின்படி நடப்பதால் பிராமணராகார். சூத்திரரே என்பார். மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு நாடுகளிலும் பலகுளறுபடிகள் இங்கு யார்தான் உண்மை வைதீக வாரியப்பார்ப்பார்.

இந்துத்துவமென்பது ஆசீவகம், உலகாய்தம், சைவம், வைணவம், வைதீகம், சமணம், பௌத்தம் (கீதையின் 2ஆம்அதிகாரம் 55 தொடக்கம் 72 வரையிலான சுலோகங்கள் பௌத்தக் கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கியதென்பர் டி.கோசம்பி) போன்ற பலமதக் கோட்பாடுகளை உள்வாங்கிய ஒரு கலவை. இதன் மூலம் வைதீக மதத்தார் மற்றைய

மதத்தார் மேல் மேலாண்மை செலுத்த ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஓர் அடக்குமுறை. சைவத் தமிழர்கள் எந்தச் சமயக் காழ்ப்புணர்வும் அற்றவர்கள். இது இன்று நேற்றல்ல பல்லாயிரமாண்டுகளாகக் கைக்கொள்ளும் கருவின் குணம். வைணவம், பௌத்தம், சமணம், ஆசீவகம் போன்ற பல்மதக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கி வைத்தவர்களும் அவர்களே. ஆனால் பல்வகை மாபாரத, இராமாயண திணிப்புக்களின் நடுவிலும் இராமனை, கண்ணனை, இலட்சுமியை, சரசுவதியை, அனுமானைக் கடவுளராக்கிக் கோவில் கொண்டு வணங்கவில்லை. சிலர் மதிப்பதால் அவர்களும் மதிக்கிறார்கள் வணங்குகிறார்கள். சைவமும் தமிழும் தம் இரண்டு கண்களென்பர் சைவர்கள். ஆனால் அது வெகு விரைவில் வைதீகமும் சமற்கிருதமுமாக மாறிவிடும் (மாறிவிட்டது) என்ற ஐயப்பாடிருந்தாலும், பல தடைகளைத் தாண்டிப் பல்லாயிரமாண்டு தாக்குப் பிடித்தவர்கள் அறவியலும், அறிவியலும், புகுத்தறிவும் மிக்க இன்னாளில் விழுந்துவிட மாட்டார்கள். தொன்றுதொட்டுத் தமிழனுக்கு வாழ்வாக, வளமாக, அறமாக, அறிவாக இருந்தது இந்த வேளாண்மையே. அவன் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மகிழ்ந்திருந்தது இவ்வேளாண்மையை ஒட்டியே. பல ஆண்டு முறைமையைக் கலவையாக்கி முரண்பாடுகளும் குழறுபடிகளும், குழப்பங்களும் நிறைத்து ஆக்கப்பெற்ற மாந்தனின் வாழ்வியலுக்கேற்ற கூறுகளைக் கொண்டிராத ஐந்திர (பஞ்சாங்க)க் கணிப்புக்காக மட்டும் சித்திரையை ஆண்டின் தொடக்கமாகக் கொள்ளச்சொல்வதும், தொன்ம(புராண) இழிவுகளைத் தொடர்ந்து சுமக்கச் சொல்வதும், சற்றும் பொருத்தமற்றதாகும். அத்தோடு வைதீக ஆரியத்திற்கு முரணான நடவடிக்கைகளை முளையிலே கிள்ளியெடுக்க வேண்டுமாம். காலங்காலமாக ஆரியர் நாவலந்தேயமாகிய இந்தியாவின் புகுந்த காலந்தொட்டு தமிழனின் முதுபெரும் நாகரீகம், வானியல், அணுவியல், மொழியியல், சமயம் போன்ற பல்வகைக் கூறுகள் முளையிலே கிள்ளியெறியப் பெற்று அழிக்கப்பெற்றன (விரிக்கின் நீளும்). ஏன் எல்லாத் தகுதிகளிலிருந்தும் என்றோ உலகச் செம்மொழியாகி இருக்கவேண்டிய தமிழ்மொழியை நேற்றுவரை அத்தகுதியைப் பெறாமல் தடுத்து நிறுத்தியவர்கள் இந்தத் தமிழ்க் காழ்ப்புணர்வு கொண்ட வைதீக வேதவாரியரும், அவர் சார்புடையோருமாவார். ஒரு இனத்தின் வாழ்வியற் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடைய ஆண்டுத்தொடக்க விழாவை

விடுத்து இன்னொரு இனத்தின் நெருக்கத்தைப் பேண அந்த இனத்தின் விழாவோடு ஒன்றித்துப் போகவேண்டுமாம். மேற்குறித்த கணிப்புக்களால் ஆக்கப்பெற்று பல்நூறு ஆண்டுகளாக ஆண்டுத் தொடக்கத்தை ஒன்றாகக் கொண்டாடியும் (இலங்கையில்: தமிழர், சிங்களவர், இந்தியத் தென்னாட்டில்: தமிழர் கேரளர், தெலுங்கர், கன்னடக்களுக்கிடையில்) சமாதானம், ஐக்கியம் எள்ளளவும் உருவாகவில்லை. விரிசல்தான் கூடுகின்றது. இராமாயண, மகாபாரத காலங்களாக 6000ஆண்டு (மிகைப்படுத்தல், ஆய்வுக்குரியது)களுக்கு முன் பிருந்தே சித்திரையை ஆண்டுத் தொடக்கமாகக் கொண்டாடுகிறார்களாம். எப்படியெல்லாம் கரடி விடுகிறார்கள் தமிழனை ஏமாற்ற.

எனவே இவ்வாறான உருட்டுப் புரட்டுக்களிலிருந்து விடுபட்டுத் தமிழன் வாழ்வியலோடு தொடர்புடைய வேளாண்மையையும், உலகம் ஓங்க அறவியலளித்த திருவள்ளுவப் பெருந்தகையின் பிறப்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தைத்திருநாளாம் தைப்பொங்கல் நாளை ஆண்டுத் தொடக்க நாளாகக் கொண்டு விழா எடுப்போம்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க பகுத்தறிவு! மறுமலர்ச்சி பெறுக
தமிழர் பண்பாடு!

'தமிழ் மகள் ஔவையார்' நூல்

அணிந்துரை

ஔவையார்! சங்ககால ஔவையார் (கி.மு.2ம் நூற். -கி.பி 2ம் நூற்.), நீதிநூல் ஔவையார் (பிற்காலச் சோழர்காலமாகிய கி.பி.10-12ம் நூற்.), ஔவைக்குறள் அல்லது ஞானக் (அருள்) குறளென்று வழங்கும் 310 குறள்களையும், விநாயகரகவலையும் பாடியவராகக் கொள்ளப்படும் சித்தர் மரபினரான குண்டலினியோகி ஔவையார், இன்னும் காலத்திற்குக் காலம் இப்பெயருடன் வாழ்ந்த பலரையும் இப்பெயர் குறிக்கும். இவர்களில் நீதிநூல் ஔவையார், சங்கக்கால ஔவையார் இருவருமே மிகவும் போற்றிப் புகழ்ப் பெறுபவர்கள். சங்கக்காலத் தொகை நூல்களான புறநானூறு, அகநானூறு குறுந்தொகை, நற்றிணை போன்ற நூல்களில் பல பாடல்களைப் பாடிய ஔவையார் உலகப் புகழ்பெற்ற பெண்பாற் புலவர்களாகிய கிரேக்கத்து சாபோ, பிரௌனிங், யோர்யிய றொசுற்றி, எமிலிடிச்சன் போன்ற பன்னாட்டு புலவர்களின் ஆக்கங்களுடன் ஒப்பிலக்கிய ஆய்வொன்றைச் செய்தால் ஔவையார் இவர்களுக்கெல்லாம் இமயமாய்க் காணப்பெறுவார் என்கிறார் வரலாற்றுப் பேராசிரியர் ந.சுப்பிரமணியம். நீதிநூல் ஔவையார் எளிமை, இனிமையானவராக பட்டி, தொட்டிகளெல்லாம் படித்தவர், பாமரர் என்றில்லாமல் எல்லோர் நெஞ்சங்களிலும் நீங்கா இடம் பிடித்த அற, அறிவியற் கன்னி. உலக அளவிலேயே போற்றப்படும் உயரிய தகைசார் பெண்பாற் புலவர். தமிழர் நடுவில் ஒருவனுக்குத் தன்னும் ஔவையைத் தெரியாதென்றால் அது தமிழினத்திற்கே இழுக்காகும். இதைக் கருப்பொருளாக வைத்தே மாணவ சமுதாயமும், தமிழ் சமுதாயமும் ஔவைப் பாடல்களில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்கள், உண்மைகள், நுட்பங்கள் போன்றவற்றை நன்கு புரிந்து கொள்ளும் வகையில் யாக்கப் பெற்றிருக்கிறது இந்நூல்.

திரு.வே.இறைபிள்ளை அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்றதுதான் இந்தத் “தமிழ் மகள் ஓளவையார்” என்னும் நூல் இதில் உள்ளடங்கியிருப்பவை பெரும்பாலும் அறிவுரைகளும் அறவுரைகளும், ஏன்? சில அருளுரைகளும் பொதிந்த பாடல்களே. சிறந்த நன்னெறிக் கவிதை வித்துக்களை மக்களின் மனவயலில் விதைத்து, உயர் பண்புப்பயிரை வளர்க்கும் ஒப்பற்ற “சொல் ஏர் உழவர்” ஓளவைப் பெருமாட்டியே என்றால் அது மிகையில்கலை. நீதிநூல் ஓளவையார் பாடியனவாக ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, முதுரை தவிர எண்ணற்ற பாடல்கள் தனிப்பாடற்றிரட்டு, தனிச் செய்யுட் சிந்தாமணி போன்றவற்றில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. ஒரு தேச நாகரீகத்திற்கு அடையாளம் அத்தேசத்தின் இலக்கியமே என்பார் அறிஞர். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் கவிதை மரவில் மிக உயர்வுடையது. இதில் ஓளவையார் ஒப்பற்றவர். கடுமையான நுட்பமான தகவல்களை எவரும் புரிந்து கொள்ளும்படி எளிய நடையிற் தருவதில் ஈடு இணையற்ற திறமைசாலி என்பதும் வெள்ளிடைமலை.

உலகிலுள்ள அனைத்து மொழிகளுள்ளும் நீதிநெறி, அறிவுரை, உயர்ந்த கொள்கைகள், கருத்துக்கள், மெய்யியல் (தத்துவம்) போன்ற பண்புகளை நிரம்ப பெற்றுள்ள நூல்கள் தமிழ் மொழியில் மட்டும் தான் உள்ளன. இது தமிழனின் உயர் பண்பாட்டு நாட்டத்தினை வலியுறுத்துவதாகும். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திருவள்ளுவமாலை (திருக்குறளல்ல), நாலடியார், இன்னாநாற்பது, இனியவை நாற்பது, திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழிநானூறு, முதுமொழிக்காஞ்சி. ஏலாதி, நான்மணிகடிகை, சிறுபஞ்சமூலம் போன்ற நூல்கள் முழுக்க முழுக்க நீதிநெறிகளை உள்ளடக்கியவைகளே. இவற்றுள் அடங்குவன, அடங்காதனவாகிய நீதிநெறிகளும் அற, அறிவுரைகளில் சிறந்த பல ஓளவையின் நூல்களிற் காணலாம். ஓளவையார் ஆக்கிய நீதிநூல்கள் மாந்த உடல், மனவளர்ச்சிக்கேற்ப எளிய நடையில் சிக்கனச்சொற்களில் அமைந்த விதமே அதற்கான சான்றுகள். ஆத்திசூடியைப் “பாலடைத் தமிழ்” என்றும் அதாவது மழலைப் பருவத்தினருக்குப் பாலும் மருந்தும் புகட்டுவதற்கென்றே பயன்படுத்தும் “பாலடை” போன்றதாகும். கோப்பையில் குடிக்கத் தெரியாதவர் கொண்டியில் பாலை உறிஞ்சிச் சிறார் குடிப்பதைப்

போன்று, எளிய ஒரு வரியில் மூன்று, நான்கு சொற்களைக்கொண்டு ஆக்கப்பெற்ற கொன்றைவேந்தன் “கொண்டித்தமிழ்” என்றும், வளர்ந்தவர்க்கென்று வாழ்வியற் கருத்துக்களை நான்கு வரிகளாலான பாக்களின் வழி ஆக்கப் பெற்றவையே மூதுரை, நல்வழி, தனிப்பாடற்றிரட்டு போன்ற நீதிநூல்களுமாம் என்றும் கூறலாம். ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தனை தமிழ்நெடுங்கணக்கு வரிசையிலே ஆக்கித் தந்துள்ளார். ஆத்திச்சூடி 108 தொடர்களாலானது “மாற்றானுக்கு இடங்கொடேல்” என்றவர் எச்சுழலில் “முனை முகத்து நில்லேல்” என்பார், இதற்குப் போர்ப் பயிற்சி இல்லாமல் போர் முனைக்குச் செல்வது தவறு என்பதுதான் பொருள். அத்தோடு போர்த் தொழில் புரியேல்” என்று கூறுகின்றார். உயிர்க் கொலை, பொருட்குறை, பாலியல் வன்முறை போன்ற பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளை உருவாக்கும் போரைக் கூலி பெற்றுச்செய்யும் ஒரு தொழிலாகக் கொள்ளக் கூடாதென்பதை, அன்றைய தமிழரசரிடையே, தமிழ் அந்நிய அரசரிடையே ஏற்பட்ட போர் காரணமாய் தமிழினம் சீரழிந்ததை நோக்கித் துன்ப மேலீட்டால் அது அறம், அறிவு அல்ல என்னும் நோக்கில் கூறியிருக்க வேண்டும்.

பல ஆத்திச்சூடிகள் ஒருவரின் தன்னுறுதி, தன்முயற்சியையும், ஆளுமையையும் (“பீடுபெறநில்”), விழிப்புணர்வையும் (“தோற்பனதொடரேல்”), முன்னேற்றத்தையும் (“திருந்தச்செய்”) உழைப்பையும் (“பூமிதிருத்தி உண்”) போன்ற பல தொடர்களால் ஊக்குவிக்கின்றனர். பழகும் பண்பாடுகள் பற்றி 16 சூடிகளில் கூறுவார். குறிப்பாக “வல்லமை பேசேல்”, “பழிப்பன பகரேல்”, “மொழிவது அறமொழி”, “பிழைபடப்பேசேல்”, “சுழிக்கப்பேசேல்” போன்ற பண்பாட்டு வழிகளை வளமாக்குகிறார். ஒருவரோடொருவர் பழகுவதற்கும் “இணக்கமறிந்து இணங்கு” என்றும், கல்வியில் பலகோணப் பார்வையைச் செலுத்தி “நூல்பல கல்”, “ஓதுவது ஒழியேல்” போன்ற பல சீர்களை முன்வைக்கின்றார். “மனையாளுடன் கூடிவாழ்” என்றவர் “மைவிழியாள் மனையகல்” என்கின்றார். அதாவது மனையாளிருக்க இன்னொருவள் வீடு செல்லாதே என்பதுதானே பொருள். அத்தோடு “தையல் சொற் கேளேல்” என்றும் கூறுவார். இது அன்றைய நாட்களில் பல வேந்தர்கள் தம் துணைவியர் சொற்கேட்டு செயற்பட்டதால் அரசு, நாடு சீரழிந்தது போன்ற நிகழ்வுகளால் ஒளவை அப்படிக்க

கூறினார் எனலாம். திருவள்ளுவரும் அரசியல் சார்ந்த நட்பியலிலேயே “பெண் வழிச்சேரலை” வைப்பதால் இது துல்லியமாய்த் துலங்கும். “ங்” என்னும் மெய்யொன்றே பயன்பட்டு உயிர் மெய்யில் “ஙகர்” வரிசையை காப்பாற்றுகிறது. அந்த “ங்” போல் நீயும் உன் சுற்றத்தைக் காக்க வேண்டும். என்பதற்காக “ங் போல்வளை” என்றார்.

எம்மின அறிவியல் (விஞ்ஞான) அழிவுக்கு நாமே வித்தென்பதை ஓளவையின் “கைவினை கரவேல்” என்னும் சீர் உறுதி செய்யும். அன்றிருந்த பல அறிவியல் நுட்பங்களை, மருத்துவமுள்ளிட்ட தொழில்களை, சித்து உள்ளிட்ட அரிய கலைகளை தம் வழித்தோன்றல்களுக்கே மறைத்து இருட்டடிப்புச் செய்ததால் அவை இன்று அழிந்து போய்விட்டன. அத்தோடு அந்நியராகிய வைதீகவேதவாரியர். வடமொழியாளர். அராபியர், ஐரோப்பியர் போன்றோர் வரவால் தமிழினம் நாட்டை, மொழியை, மெய்யியல், அறிவியல், வானியல், கட்டடக்கலை, இயல், இசை, நாடகம் போன்ற பலவும் சிதைக்கப்பட்டு, அழிக்கப்பட்டு, அறிவு களவாடப்பட்டுப் போனதால் இன்று நாம் தாழ்ந்து போனோம். இது இவ்வந்தேறியர்களின் அடுத்துக் கெடுத்தலினால் ஏற்பட்டதே. இதையே “வேண்டிவினை செயேல்” (சதி செய்யாதே) என்றார் ஓளவை. இன்றும் அடுத்துக்கொடுப்போருக்கு பக்கபலமாக, முண்டு கொடுப்பவர்களாகவே தமிழினம் உள்ளது.

கொன்றைவேந்தனே பெரும்பான்மையாகக் கற்றார், கல்லாதவர் நாவினில் களிநடனம் புரிவதைக் காணலாம். சில பழமொழிகள் போலவும், “ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்”, “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” போன்றனவும் சில ஆத்திசூடியின் விரிவாகவும் “நைவரெனினும் நொய்ய உரையேல்” “மைவிழியார் தம்மனை அகன்றொழுது” போன்றனவும், இன்னும் சில திருக்குறட்சிந்தனையின் வழிப்பட்டனவாயும் “எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப கண்.....(கு.392)”, “பிறற்கு இன்னா முற்பகல் செய்யின்(கு.210)என்னும் குறள்களை முறையே “என்னும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்” என்றும் “முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்” என்றும் சூடுகிறார். இப்படிப் பல குறள்களை நடுவகமாகக் கொண்டு பல கொன்றைச் சூடிகளை யாத்துள்ளார்

ஒளவைப்பாட்டி. “கோட்செவிக்குக் குறளை காற்றுடன் நெருப்பு” என்னும் கூற்று கவின் நயம்மிக்க ஒரு தொடராகும். அதாவது கோள் கேட்கும் செவி பிறர்மீது கோள் சொல்லும் வாய் இரண்டும் சேர்வது நெருப்புடன் காற்றுச் சேர்வதற்கு ஒப்பானது (காட்டுத்தீயைப் போன்றது) என்று செப்புகின்றார்.

ஒளவை கதைகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் மாணவர்க்கு அறிவையும் அறத்தையும் விளக்கும் வகையில் மூதுரை, நல்வழி, தனிப்பாடற்றிரட்டு போன்ற நூல்களின் பாடல்களிலிருந்து சிலவற்றைத் தெரிவு செய்து இத்துடன் இணைத்துள்ளார் ஆசிரியர் அவர்கள். குறிப்பாக உழவையும் உழவனையும் முதன்மைபடுத்தி அவனே உலகத்தின் அச்சாணி போன்று செயற்படுகின்றான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த “வரப்புயர நீயுரும் நீர் உயர நெல்லுயரும்.....என்னும் பாடலினூடாக வெளிப்படுத்துகின்றார் ஒளவை. இதையே திருவள்ளுவரும்

“சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்
உழன்றும் உழவே தலை” என்றார்.

அடுத்து புல்லறிவாளராகிய நன்றியறிவில்லாத கீழோர்க்குச் செய்யும் உதவி எவ்வளவு கொடிய தீங்கை விளைவிக்கும் என்பதை “வேங்கை வரிப்புலி நோய் தீர்த்த விடதாரி.....” என்னும் மூதுரைப் பாடலினால் உணர்த்துகின்றார். இதையே திருவள்ளுவனாரும் “நன்று ஆற்றாலுள்ளும் தவறுண்டாம் அவரவர் பண்பறிந்தாற்றாக்கடை” என்பார்.

இதையே இன்னும் ஆழமாக நீதிவெண்பா 74 செப்பும். “நன்றறியாத் தீயோர்க்கு இடம் கொடுத்த நல்லோர்க்கும் துணுகினைக்கும் துயர்சேரும் -குன்றிடத்தில் பின்னரவில் வந்தகரும்பிள்ளைக்கு இடம் கொடுத்த அன்ன முதல் பட்டது போல்”

அதாவது யாரும் ஏறமுடியாது செங்குத்தான மலையுச்சியில் அரச அன்னம் தன்னினத்துடன் வாழ்கின்றது. ஒரு நாள்இரவு மழையில் நனைந்தபடி ஒரு காகம் தங்க இடம் கேட்கின்றது. அரச அன்னம்

உடன்படுகிறது. விடியற்காலை காகம் பறந்து போய்விடுகிறது. ஆனால் அது அன்றிரவு இட்ட எச்சத்திலிருந்து ஒரு ஆலமரம் வளர்கின்றது. பரந்து படர்கின்றது. விழுது விடுகின்றது. பல ஆண்டுகளானதால் அன்ன இனமும் பல்கிப் பெருகுகின்றது. ஆலமர விழுதுகள் நிலத்தைத் தொடுகின்றன. இதைப்பற்றி ஒரு வேடன் மலையுச்சிக்கு ஏறி அன்னங்களைக் கண்ணிவைத்து பிடிக்கின்றான். காலப்போக்கில் அன்ன இனமே அழிந்து போவதற்கு வழி சமைக்கிறான். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் அந்த அரச அன்னம் விட்ட தவறு அந்த இனமே அழிவதற்குக் காரணமாயிற்று. இதுவே தமிழரின் 4000ஆண்டுகளுக்கு மேலான அழிவு நோக்கிய நிலையுமாகும். அடுத்து “அன்பில்லாள் இட்ட அமுது” என்னும் தலைப்பில் கற்பனையுடன் கூடிய நகைச்சுவை மிக்க கதையைக் காண்கின்றோம். முருகக் கடவுளுக்குக் “கொடியது” பற்றிக் கூறும் போது அன்பில்லா மனைவியின் கையால் உணவுண்பது “கொடிதினும் கொடிதென்று” கூறுவார். அத்தோடு இல்லாள் நற்செயல நற்காரியங்களில் கணவருடன் இசைந்தொழுகவில்லையானால் அவள் உயிர்பறிக்கும் கூற்றவனுக்குச் சமமென்பார் மூதுரையில் பழிக்கஞ்சாப் பெண்ணுடன் கூடிவாழ்வதை விட தனிமை சிறந்ததென்பர் நல்வழியில் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இல்லாள் இழந்த இல்லத் தலைவன் அனைத்தையும் இழந்தவனென்பதை உணர்த்த

“தாயோடு அறுசுவைபோம் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடுதான் பெற்ற செல்வம்போம் - ஆயவாழ்வு
உற்றார் உடன்போம் உடன்பிறப்பால் தோள்வலிபோம்
பொற்றாலியோடு எவையும் போம்”

என்பார் தனிபாடற் திரட்டு வழி. ஒரு குடும்பத்தில் மனையாளே தலைவனுக்குத் தாயாய், தந்தையாய், குழந்தையாய், உற்றாராய், உடன்பிறப்பாய், எல்லாமாய் இருந்து வாழ்பிப்பவள் என்பதை உறுதி செய்கிறார்.

மாந்தனுக்கு ஆறு அறிவென்று கூறுகிறார்களே! அது உண்மைதானா? தன்னலமே தலைவிரித்தாட, எனக்கு, உனக்கென்று பகைமையும் பொறாமையும் கொண்டு முட்டி மோதிக் கொள்கிறானே, அவனது கோபம் சினம் எவ்வளவு பொல்லாததாய் இருக்கிறது.

ஆனால் அது அவனுக்கு இயல்பாயிருக்கிறதே. உடன்பிறந்தே இருக்கிறதே. கோபத்தால், பழிவாங்கும் உணர்வால், அழிந்த, அழிகின்ற குடும்பங்கள், அரசுகள், அரசர்கள், நாடுகள் எத்தனை? நெஞ்சம் நடுங்குகிறதே. கோபம் பாவங்களின் தாய் தந்தையாய் இருக்கின்றதே. அழிவுகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாய் இருக்கின்றதே. சிந்திக்கும் அறிவைத்தானே ஆறாவது அறிவென்றனர். ஆனால் அவன் சிந்தனை கொடூரங்களின் மூலமாய் உள்ளதே. மீட்சியில் லையா? இவர்களைத்தானே ஓளவை “மூவகைச் சினத்தாராய்” பிரித்தார். என்ன அவரின் ஆழ்ந்த அறிவின் ஆளுமை.

முருகக் கடவுளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஓளவை பெரியது, அரியது, இனியது, பற்றிக் கூறும் போது

1. இறைவனோ தொண்டர் உள்ளத் தொடுக்கம், தொண்டர் பெருமையே உலகில் மிகப் பெரியது என்றும்
2. அரியவற்றுள் அரியது அறமும் (தானம்), துறவு அல்லது தொண்டு (தவம்) செய்தலென்றும்
3. இனியவற்றுள் இனியது அறிவுள்ளோரை கனவிலும் நனவிலும் காண்பதென்றும் சுட்டுகிறார்.

இத்தனிப்பாடல் வழி தொண்டனையும், கொடையாளனையும், பற்றறுத் தவனையும், அறிவாளனையும் ஓளவையார் வெளிப்படுத்துகின்றார். அதாவது அறம், அறிவு அருள் நிறைந்த வாழும் மாந்தனையேயாகும். இதையே வள்ளுவன்

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” என்பார்.

சங்க நூல்களில் சங்ககால ஓளவையின் அற, அறிவுரைகளைப் பரக்கக் காணலாம். இவர் ஏழு கொடை வள்ளல்கள் காரி, பாரி, ஓரி, பேகன், நள்ளி, ஆய் போன்றோரில் ஒருவனாகிய குறுநில மன்னன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் அவைப் புலவராக,

உற்ற நண்பராக தூதுவராகவும் இருந்து செயற்பட்டவராவார். இவரது சில பாடல்கள் அன்றைய வரலாற்றுச் செய்திகளை (நற்றிணை 295) வெளிக் கொணர்பவையாகவும் காதல், போர், கொடை, புகழ் பற்றிக் கூறுபனவாகவும் உள்ளன. அன்று தமிழ் மூவேந்தர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர்களும். குறுநில மன்னர்களும் தம் வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் போரை முதன்மைப்படுத்தித் தம்முள் பொருதுற்றமையால் என்றும் மறவர் மடிவும், சொத்துச் சூறையும் பரத்தையர் பெருக்கமும் கண்டு அன்றைய சான்றோர் வெந்து வெதும்பிக் கொண்டிருந்த வேளை இம் மூவேந்தரும் தமிழ்நாட்டின் உறையூரில் இருப்பதறிந்து அங்கு சென்று அவர்களைக் கண்டு மட்டில்லா மகிழ்வுற்றும் என்றும் அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்திருக்க வேண்டிய முக்கியத்தை விளித்து புறநானூறு 367 ஆம் பாடல்வழி உணர்த்துகின்றனர். அத்தோடு அதிகமானுக்கும் தொண்டமானுக்கும் இடையிலேற்பட்ட போர் முறுகலைத் தவிர்க்க தூதுவராகவும் செல்கிறார். என்னே அவரின் அறிவு ஆளுமை. எனவேதான் தனக்குக் கிடைத்த கிடைத்தற்கரிய நெல்லிக் கனியை தமிழ்வாழ், தமிழினம் வாழ், கோலோச்சும் மன்னனைவிட நீடுவாழவேண்டியவர் அறிவுடைச் சான்றோரே என்று கொண்டதால் அஞ்சி ஔளைவக்கு ஈந்தான். அத்தோடு ஔளைவ அவனைவிட மூப்படைந்த முதிர்ந்தவராக இருந்திருக்க வேண்டும். அதை உண்டதால் ஔளைவ பல நூற்றாண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கவும் கூடும். இச்செயலின் மூலம் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியும் அவள் வாழும் நாள்வரை வாழ்வான். ஔளைவப்பாடல்கள் தமிழன் வாயில் உச்சரிக்கப்படும் வரை வாழ்வான். உலகியலை எடுத்துக் காட்டி நிலையான அறிவுரைகளைக் கூறுவதே பொருண்மொழிக் காஞ்சியாகும். இதில் ஒரு பாடலையே பாடியுள்ளார் ஔளைவயார். அதுவும் ஆண் மேலாண்மை உலகைப் பார்த்தே அறைகூவல் விடுகிறார்.

“நாடாகொன்றோ காடாகொன்றோ! அவலா கொன்றோ மிசையா
கொன்றோ, எவ்வழி ஆடவர் நல்லவர்! அவ்வழி நல்லை வாழிய
நிலனே” (புறநானூறு 187)

ஒரு நாடு நல்லதென்று கூறிடின் அது அங்கு வாழ்கின்ற ஆண்களிலேதான் தங்கியுள்ளது என்பதை துலக்குகின்றார். அன்று

ஆண் மேலான்மை கோலேச்சியதென்பதை இக்கூற்று தெளிவு செய்கிறது. நாடு நலம்பெற, நீதி, நேர்மை மேலோங்க பெண்ணிய விடுதலையின் முதற் கூற்றாகச் சங்கக்கால ஓளவை இதை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

ஓளவையாரைப் பலராகக் கொண்டாலும் சரி, ஒருவர் இருவராகக் கொண்டாலும் சரி, ஓளவையின் கூர்ந்த மதியினையும், ஆழ்ந்த புலமையையும், ஆசுகவி (நினைத்தவுடன் கவிபாடல்) பாடும் ஆற்றலையும் யார்தான் வியக்கமாட்டார்கள். கவிநயத்தை, கற்பனைத் திறனை, கருத்தாழத்தை, யாப்பமைதியினை, சொல்லடுக்கு நளினத்தை, இசையின்பத்தைச் செவிமடுக்க எத்தனை காதுகள்தான் தேவை. எனவே தான் ஓளவை உலக, கிரேக்க, இலத்தீன், ஆங்கில பெரும் புலவர்களோடு ஒப்பு நோக்கப்படுகின்றார்.

பொதுவாக செய்தித்தாள்கள், வானொலி, தொலைக்காட்சி நிறுவனத்தின், சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள், ஓளவைப்பாடல்கள், ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் போன்ற தமிழ்ப்பண்பாடு மட்டும் பேணும் கருத்துக்களின் வெளிப்பாட்டிற்கு எந்தவித ஒத்துழைப்பும் வழங்குவதில்லை. ஏனெனில் அங்கு முளையிலே கிள்ளியெறியமுற்ப்படுபவர்களுக்கு முண்டு கொடுப்பவர்கள் தானிருக்கிறார்கள். வைதீகவேத ஆரியத்துதிப் பாடலுக்குச் சேர்ந்து சங்குதுவதுதான் வேலை. திரு.வே.இறைபிள்ளை அவர்கள். தமிழர் வாழ்வில் தமிழ், மாணவர் வாழ்வில் திருக்குறள், தமிழ் திருமணம் போன்ற பல நூல்களையும் பல அறிஞர்களின் உரைகளோடு தொகுத்துத் தந்துள்ளார். இந்நூலை மாணவரும் ஏனையோரும் வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறேன். திரு.வே.இறைபிள்ளை அவர்களும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து அவர் தொண்டு நீண்டு சிறக்க வாழ்த்துகின்றேன்.

“வாழ்க தமிழ்! வளர்க பகுத்தறிவு! - மறுமலர்ச்சி பெறுக தமிழர் பண்பாடு!

அன்னை தமிழுக்கு அரிய தொண்டு செய்வதே என் நோக்கம்

அண்மையில் “கிளிநொச்சி மாவட்டத் தமிழ்ச்சங்கம்” கிளிநொச்சி மாவட்ட மட்டத்தில் பள்ளி மாணவர்களுக்கிடையில் ஆண்டுதோறும் திருவள்ளுவர் மாநாடு விழாவையொட்டி நடாத்தும் கலைத்திறன் போட்டிகளின் இறுதி நாளன்று “சங்கச் செயலாளர் நா.வை.குமரிவேந்தனைச் சந்தித்துத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செயல்திட்டங்கள் கொள்கைகள், பற்றி தினக்குரல் வாசகர்களுக்காக செவ்வி கண்டவற்றை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

உங்கள் கடந்த காலம் பற்றி கூறுங்கள்
மின்பொறியியல் துறையில் பட்டயம் பெற்று அது சார்ந்த நிறுவனமொன்றில் 30ஆண்டுகளுக்கு மேல் தொழில் பார்த்தேன். எனது பிள்ளைகளின் உயர்கல்வி காரணமாகவும், நிறுவனத்திலேற்பட்ட மனவுடைவு காரணமாகவும், இளைய தலைமுறைக்கு வழிவிடும் நோக்கமாகவும், பணத்தைவிட மானத்தைப் பெரிதெனக் கருதியதால் எனது 55அகவையில் தொழிலிலிருந்து ஓய்வெடுத்தேன். அதன்பின் இந்தியா சென்று வரும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. பிள்ளைகளும் கல்வி முடித்துத் தாய் நிலத்தில் தொழில் பார்ப்பதால் 20ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இடம்பெயர்ந்திருந்த நாம் இன்று தாய் நிலத்தில் வாழ்கின்றோம்.

தமிழ்த்துறையில் நாட்டம்வரக் காரணம் என்ன?
எனக்குத் தமிழ்த்துறையில் புலமையில்லைதான். இருப்பினும் மொழியுணர்வும் பற்றும் சிறுவயது தொட்டே உண்டு. எனது இல்லத்தின், பிள்ளையின் பெயர்களைத் தமிழ் என்னும் சொல்லுடன் சேர்த்தே வைத்துள்ளேன். எனது இந்தியச் செலவுகளின் (பயணம்) போது எனது துணைவியின் தோழியின் கணவர் பொறிஞர் திரு.இ.அகன்

அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன். இவர் “தமிழர் முழக்கம்” என்னும் சிற்றிதழை நடாத்தி வருகின்றார். இவருடாகப் பல சிற்றிதழ்களையும் அதனாசிரியர்களையும் அறியும் வாய்ப்பையும் பெற்றேன். அத்தோடு மறைமலை அழகனார், பாவாணர், ஞானப்பிரகாச அடிகளார், நா.சி.கந்தையா போன்றோர் தமிழுக்காற்றிய பெரும் பணிகள் பற்றியும் அறிந்து கொண்டேன். செந்தமிழ் அந்தணர் இரா.இளங்குமரன், திரு.அருணாச்சலம் போன்றோரின் கருத்தரங்குகளிலும் கலந்து கொண்டேன். திரு.இ.அகன் அவர்கள் நானொரு பல்கலைக் கழகத்தினுடாகப் பெறும் தமிழ்க்கல்வியை, பட்டத்தைவிட உயர் தகுதியைப் பெற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள்.

இவையே என் மொழியுணர்வை மென்மேலும் உயர்த்தியது. பல அறிஞர்களின் நூல்களாகிய தமிழர் வரலாறு, தமிழ்மொழி, தமிழர் மதம், தமிழர் பண்பாடு போன்ற பல நூல்களையும் வாசித்தேன். அப்பொழுதுதான் நாம் பேசுகின்ற மொழி தமிழல்ல என்பதும், எனது பெயர்களில் 90 விழுக்காடு தமிழ்ப்பெயர்கள் அல்ல என்பதும், இந்துசமயம் வேறு, சைவசமயம் வேறு என்பதும், வேத வடமொழியாளர் தமிழுக்கும், தமிழருக்கும் செய்த தீங்குகளையும் அறிந்து புரிந்து கொண்டேன்.

இதனால் நீங்கள் பெற்ற பயன் அல்லது மாற்றம் என்ன? ஆம் எனது துணைவி, பிள்ளைகளின் பெயர்களை மொழிபெயர்த்துத் தூயதமிழ்ப் பெயர்களாக திரு.இறைக்குருவானவர், திரு.இ.அகன் ஆகியோரின் உதவியுடன் 2003 இல் மாற்றிக் கொண்டோம். எனது மகளின் திருமணத்தையும் தமிழர் பண்பாட்டுத் திருமணமாகத் திருக்குறள் ஓதி நடத்தியுள்ளேன். பலர் தமிழர் மதம் பற்றி எழுதியிருந்தாலும் நானுமெழுத முயல்கிறேன்.

உங்கள் தொண்டிற்கு இத்தகுதி போதுமானதாகக் கருதுகிறீர்களா?

தமிழன்னைக்கு எந்தவிதத்திலாவது தொண்டு செய்யவேண்டும் என்பதுதான் என் நோக்கம். இதற்குத் தகுதி இருக்கிறதோ இல்லையோ, இப்பணி செய்ய யாரும் முன்வராததால் அதை மேற்கொண்டு

தொண்டாற்றுகின்றேன். வேறு பற்றுக்கள் இல்லாததனால் பகுத்தறிவையும் தமிழனென்ற உணர்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு செயற்படுவதால் இதற்குத் தகுதி உடையவனென்றே கருதுகின்றேன். இலங்கை இந்திய மொழிகளில் முதன்முதலில் பதிப்புத் துறையில் அடையாளம் காணப்பெற்ற மொழி தமிழாகும். இதை முதன்முதல் நூல் வாயிலாக அறிமுகம் செய்தவர் ஆறுமுகநாவலர் பெருமானாவார். இவர் பின் பதிப்பித்தலின் தலைமகனாகவும், உ.சே.சாமிநாதையருக்கு வழிகாட்டியாகவும் திகழ்ந்தார். சி.வை.தாமோரம்பிள்ளை ஆவார். இவர் பல ஏட்டுச்சுவடிகளைத் தேடி அலைந்து தொகுத்துப் பதிப்பித்தவர். தம் பணிபற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது “நல் தமிழ் நூல்களுக்கு வந்த விதியையும், கையெழுத்து நகல்களின் கதியையும் அவையடைந்திருக்கும் சீர்கேட்டையும் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாமல் என்னை இத்தொழிலில் ஈடுபடச் செய்தது. பண்டிதர்கள், கவிராய பண்டிதர்கள், மகாவித்துவான்கள், புலவர்கள் (இன்றைய பேராசிரியர்கள், முனைவர்கள், முதுகலை, இளங்களை போன்ற) தமக்கே ஐயப்பாடு உள்ளவற்றைப் பதிப்பித்தால் தமது பெயருக்கு, பதவிக்கு, பட்டத்திற்குக் குறைவு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று எண்ணுவதால் பட்ட சுமைகளைத் தலைமேல் ஏற்றாது இன்னும் பலநாள் தமிழ் படிக்க உரிமை வேண்டியதாயுள்ளது என்று பகிர்கின்றார். இக்கூற்று எமக்கும் ஏற்புடையது என மனங் கொள்ளத் தக்கதாகும்.

உலக நாகரீக வரலாற்றில் மூத்தகுடி, முதற்குடி, மூத்தமொழி மக்களாகிய தமிழரின் இன்றைய நிலை குறித்த தங்களின் கருத்து?

சீவாத்துமாக்களும், பரமாத்துமாக்களும், மகாத்மாக்களும் அடுத்த உலகத்தைப் (மோட்சம்) பற்றிச் சிந்தித்து அது பற்றியே பேசி, ஆசையும் காட்டினர். இதை வர்ணாச்சிரமப் பகுப்பிலே சூத்திரனாக, தாசனாக, அரக்கனாக, வேத வடமொழியாளரால் சுட்டப்பெற்ற தமிழன் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளான். அடிமை விலங்கை அணியமாக எண்ணி, ஏமாந்து, இந்த உலகின் சுமை அடுத்த உலகின் சுகமென்று நம்ப வைக்கப்பெற்ற இரக்கத்திற்குரியவர்கள். கல்வி, செல்வம் இருந்தும்

அவற்றைப் பயன்படுத்தாமலும் அல்லது பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத தவறான வழியில் செலவிட்டுக் கெட்டழிந்து கொண்டிருக்கின்றான். நாம் கெட்டழிந்த வழிகள், மதப்பித்தும், கொடைமடம், தன்னின்பகை, பிறப்பியம் போன்ற குறி பார்த்தல் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வேத வடமொழியாளர்களின் வருகை என்பனவாகும். இவர்களால் தமிழன் கடைநிலை சாதியாக்கப் பெற்றுத் தமிழ்மொழி நீச, தீட்டு மொழியாகப் பெற்றது. இதனால் தமிழன் வீட்டு வழிபாட்டு இடங்களிலிருந்து இன்றுவரை தமிழ் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு பெற்றுள்ளது. இதை நாம் உணர்ச்சியற்றவராகப் பார்த்து வாழாவிருக்கின்றோம். இன்று மொழி தெரியாமல், சமயம் புரியாமல், எம் தாய்மொழிக்கு முன்னுரிமை கொடாமல், பல பண்பாட்டு விழுமியங்களை ஏற்றுக்கொண்டவர்களாய் பகுத்தறிவுக்கும் இடம் கொடாது வாழும் ஒரு சமுதாயமென்றே கூறவேண்டும்.

இதற்கான மாற்று வழி என்ன?

இதற்கு அடிப்படையாக மொழி மீட்பு, பண்பாட்டு மீட்பு என்பவற்றைக் கூறலாம். மொழி மீட்பு என்னும் பொழுது, எம்மை அடையாளப்படுத்துகின்ற எமது பெயர்களைச் சமயம் சாராது இடுதல், வடமொழி எழுத்துக்களை, சொற்களை நீக்கித் தூய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தல், பெயர்களின் முன்னெழுத்துக்களைத் (தந்தையின்) தமிழில் எழுதுதல். எமது ஒப்பங்களை தமிழிலேயே வைத்தல். அழைப்பிதழ்களை தூயதமிழில் பதிப்பித்தல். வரவேற்பு, திருமணம், பிறந்தநாள் போன்றவற்றிற்கான சுவரொட்டிகளை தூய தமிழிலேயே எழுதுதல். “வணக்கம் வருக” (WELL COME) போன்றவற்றை நாம் நாமாகவே செயற்படுத்துவதன் மூலம் மீட்படையலாம். “பண்பாட்டு மீட்பு” என்கின்ற பொழுது ஒவ்வொரு இனமும் பண்டுதொட்டு மொழி, நாகரீகம் என்னும் கோட்பாட்டின் கீழ்தான் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் இன்று எமது பண்பாட்டு நிகழ்வுகளாகிய இன்பியல் (திருமணம், புதுமனைப் புகுவிழா போன்றவை) துன்பியல் (இறப்பு, கருமதி போன்றவை) போன்ற நிகழ்வுகளில் எம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழிக்கு முதலிடம் கொடுக்கின்றோமா? எமக்கென்றிருக்கும் தேசிய உடையை அணிகின்றோமா? இல்லையே. மொழியால் அயன் செயல், வழிபாட்டில் அயன், உடையில் அயன், உணவில் அயன், நாமெம்மைத்

தமிழரென்று கூறிக் கொள்ளத் தகுதியுடையவர்களா? நாம் அயன் இன அடிமைகளா? தமிழர்களாகத் தானிருந்தோம். ஆனால் 1000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வேத வடமொழியாளரின் மேலாண்மையும் 500 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஐரோப்பியரின் மேலாண்மையும் தமிழனை மூட நம்பிக்கைகளுக்கும், போலி வாழ்க்கைக்குமே வித்திட்டது. இவற்றிலிருந்து விடுபட பகுத்தறிவுக்குள் எம்மை உட்படுத்துவதன் மூலமே முழுமையான மீட்பைப் பெறலாம்.

மேற் குறிப்பிட்டவை தொடர்பில் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இன்றைய வருங்காலத் திட்டங்கள்.

எமது அடிப்படைக் குறிக்கோள் சமயம் சாராது வாழ்வியல் உலகப் பொது மறையாகிய வள்ளுவத்தைப் போற்றி அதன் வழி நின்று செயற்படுவதேயாகும். சில தமிழ் நூல்களைத் தொகுத்தும் துண்டு வெளியீடுகளையும், ஆண்டு நாட்காட்டிகளையும் வெளியிட்டும் வருகின்றோம். “தமிழ் எழில்” என்னும் முத்திங்கள் தமிழிலக்கிய செய்தித் தாளொன்றையும் வெளியிட்டோம். ஆனால் நிதி காரணமாகவும் பதிப்பித்தல் வாய்ப்பு அருகியுள்ளதாலும் தற்பொழுது தடைப்பட்டுள்ளது. மீளவும் வெளியிட விளைகின்றோம். அத்தோடு பள்ளிகள் தோறும் தமிழ்ச் சான்றோர் சொற்பொழிவுகளைச் செய்து வருகின்றோம். 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழர் திருமணங்கள் எப்படி நடத்தப் பெற்றனவோ அது போன்று திரு.கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம் வி.க.சோமசுந்தர பாரதியார் நடாத்திய திருமணங்கள் போன்று திருவள்ளுவர் தந்த மாமறை ஓதி, முல்லைத்தீவு (மல்லாவி), கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாணம், வவுனியா ஆகிய இடங்களிலே நடத்திவருகின்றோம். ஆண்டுதோறும் இருநாள் நிகழ்வாகத் திருவள்ளுவர் மாநாடும், விழாவும் நடத்தப் பெறுகின்றன.

முதல் நாள் நிகழ்விலே கல்விமான்கள் கலந்து கொள்ளும் கருத்தரங்கும், இரண்டாம் நாள் நிகழ்வாக ஊர்வலமும் விழாவும் நடைபெறுகின்றன. விழாவில் மாவட்ட, கோட்டமட்டத்தில் பள்ளி மாணவர் மத்தியில் திருக்குறள், தமிழ் இலக்கியத்தின் எழுத்து, நாவன்மை, கலைப்போட்டிகள் வைத்து முதலிடம் பெறும் எல்லா நிகழ்வுகளையும் அரங்கேற்றுகின்றோம். வெற்றி பெறும் மாணவர்களுக்குப் பரிசில்களையும் வழங்குகின்றோம். இவ்விழாவின் சிறப்பு நிகழ்வாக “சான்றோர் நன்மதிப்பு (கௌரவிப்பு) அவர்களின் அகவை முறிவு, ஒழுக்கம், பண்பு என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாவட்டத்தின் அகவை முதிர்ந்த உழவர், தமிழ்த் திருமணம் செய்த இணையர், நாட்டுத் தொண்டு, சமுதாயத் தொண்டு, கலைத் தொண்டு, கல்வித் தொண்டு ஆற்றிய சான்றோர்கள்

செய்த இணையர், நாட்டுத் தொண்டு, சமுதாயத் தொண்டு, கலைத் தொண்டு, கல்வித் தொண்டு ஆற்றிய சான்றோர்கள் பொன்னாடை போர்த்தித் தங்கப் பதக்கம் அணிவித்து, நன்மதிப்புச் செய்யப் பெறுகிறார்கள். ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் தாம் அமைத்த பள்ளிகளை நடத்தத் தன்னிடம் கற்ற மாணவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு (கொடுப்பளவு இல்லாமல்) ஊரில் பிடியரிசி தண்டியுமே நடத்தியது போன்று நாமும் ஆண்டு தோறும் பணம் தண்டியே தமிழன்னையைப் போற்ற முடிகிறது. நிதிக்குச் சென்றாலும் சிலர் தேவையில்லை என்பர். சிலர் பல நாள் அலைக்கழித்துப் பின் கைவிரிப்பார். தமிழென்றால் தமிழன் மனத்தில் “வேண்டாப் பெண்டிர்” தான். தமிழுக்காய்த் தம்மை முற்றுமுழுதாய் ஈடுபடுத்தி வாழ்ந்த 90 விழுக்காடு தமிழ்ச் சான்றோரும் தம் கடைசி நாட்களில் 50 ரூபாவுக்குக் கூட வழியில்லாமல் தம் வாழ்வை முடித்துக்கொண்டவர்கள். குறிப்பாக சுப்புரத்தினமென்று சொல்லப் பெறுகின்ற பாரதிதாசன், பாரதியார், பாவணர், மயிலை வெங்கடசாமி போன்ற பலரைக் குறிப்பிடலாம். எமக்குக் காணி ஒதுக்கப்பெற்று எல்லைகளும் போடப்பெற்றுள்ளன. இதில் பணிமனை, நூல்நிலையம், கணினிப்பதிப்பகம், மண்டபம், தமிழார்வலர் வந்து தங்கிச் செல்வதற்கான வசதிகளைக் கொண்ட ஒரு மாடிக் கட்டடத்தொகுதியை அமைக்க ஒரு கோடி உருபா மட்டில் தேவைப்படுகின்றது.

உங்கள் எதிர்பார்ப்பு

நாம் உலகத் தமிழ் சமுதாயத்திடம் வேண்டுவதெல்லாம் கிளிநொச்சி மண்ணிலே தமிழன்னையை நிறுவனமாக மேம்படுத்த மேற்குறிப்பிட்ட கட்டடத் தொகுதியொன்று தேவை. இதற்காக உள்ளூர் வெளியூர், வெளிநாட்டுத் தமிழ்க் கொடையாளரிடமிருந்து கொடையை எதிர்பார்க்கின்றோம். இன்று உலகச் செம்மொழிகளான சீனம், சீபுரு, இலத்தீன், கிரேக்கம், சமற்கிருதத்துடன் தமிழும் செம்மொழி நிலையை அடைந்துள்ளாள். என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழன்னையை எண்ணிப் போற்ற வேண்டியது தமிழால் எம்மை அடையாளப்படுத்தும் ஒவ்வொருவரின் பிறப்புக் கடமையாகும்.

“துன்பம் உறவரினும் செய்க துணிவாற்றி
இன்பம் பயக்கும் வினை”

பின்னிணைப்புகள்

1. தமிழ்த்தாய் [தெய்வ] வணக்கம்

நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
 சீராரும் வதனமெனத் திகழ் பரத கண்டமிதில்
 தக்க சிறு பிறைநுதலும் தரித்த நறுந்திலகமுமே
 தெக்கணமும் அதிற் சிறந்த திராவிடநல் திருநாடும்
 அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
 எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்த பெரும் தமிழணங்கே!

பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
 எல்லையறு அண்டம் முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
 சிங்களமும்கன்னடமும்களிதெலுங்கும்கவின்மலையாளமும்துளுவும்
 உன் உதிரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்று பல ஆயிடினும்
 ஆரியம்போல் உலக வழக்கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
 சீரிளமைத்திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே!

பேரா.மனோன்.சுந்தரம்பிள்ளை

2. இறை வணக்கம் [கடவுள் வாழ்த்து]

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்கே உலகு.

கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்.

மலர்மிசை ஏகினான் மானடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல.

இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு.

பொறிவாயில் ஐந்துஅவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது.

கோள்இல் பொறியில் குணம்இலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை.

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவார் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்.

3. தமிழ்மொழி வாழ்த்து

தான தனத்தன தான தனத்தன
 தான தந்தான
 வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி
 வாழிய வாழியவே
 வானமளந்த தனைத்து மளந்திடும்
 வன்மொழி வாழியவே
 ஏழ்கடல் வைப்பினும் தன்மணம் வீசி
 இசைகொண்டு வாழியவே
 எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
 என்றென்றும் வாழியவே
 சூழ்கலி நீங்கித் தமிழ்மொழி ஓங்க
 துலங்குக வையகமே
 தொல்லை வினைதரு தொல்லையகன்று
 சுடர்க் தமிழ்மொழியே
 வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி
 வாழ்க தமிழ்மொழியே
 வானம் அறிந்த தனைத்தும் அறிந்து
 வளர்மொழி வாழியவே.

பாரதி

4. அ) திருக்குறள் நெறித் திருமண ஒழுங்கு

1. வரவேற்பிசை (மங்கள் இசை)
2. மணமகன் தோழனுடன் மணமேடைக்கு வந்து அமர்தல் (கெட்டிமேளம்)
3. மணமகள் தோழியுடன் வந்து மணமகனின் வலப்பக்கமாக அமர்தல் (பூச்செண்டு வழங்கல்) (கெட்டிமேளம்)
4. மணமகன், மணமகள் திருவள்ளுவர் படம் அல்லது திருக்குறள் நூலுக்கு மலர் தூவல்
5. தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து நீராரும் கடலுடுத்து
(இறைவணக்கம்)
திருக்குறள் முதல் பத்துக் குறள்கள்(இசையமைத்துப் பாடலாம்) அவையோர் எழுந்து நிற்றல்
6. திருமணத்தை நடத்தி வைக்கத் தலைவரை வேண்டுதல்.
7. தலைவர் முன்னுரை
8. மணமகன் தன் பெற்றோர் திருவடிக்கு (தட்டில்) நீர்விட்டு சந்தணமிட்டு மலர் தூவி வணங்குதல் (கெட்டிமேளம்)
9. மணமகள் தன் பெற்றோர் திருவடிக்கு (தட்டில்) நீர்விட்டு சந்தணமிட்டு மலர் தூவி வணங்குதல் (கெட்டிமேளம்)
10. மணமக்களின் பெற்றோர் ஒருவருக்கொருவர் சந்தணமிட்டு மதிப்புச் செய்தல். (கெட்டிமேளம்)
11. மணமகளின் பெற்றோர் மணமகளை மணமகனிடம் அவர் பெற்றோர் அவர் கையைத் தாங்கியிருக்கக் கையளித்தல்.
மணமகளின் தாய் மாமன் தேங்காய் உடைத்தல்.
(கெட்டிமேளம்)
12. மணமகன் உறுதிமொழி (பின்னிணைப்பு) (முடிவில் கெட்டிமேளம்)
13. மணமகள் உறுதிமொழி (பின்னிணைப்பு) (முடிவில்

கெட்டிமேளம்)

14. மணமகன் அல்லது மணமகள் உரிய ஆடைகளை ஒருவருக்கொருவர் வழங்கல் (கெட்டிமேளம்)
15. தாலி நாணுடன் கூடிய தேங்காய் வெற்றிலை பாக்கு, பழம் மற்றும் மாலைகளுடன் தட்டு அவையோர் வாழ்த்துதலுக்கு எடுத்துச் செல்லல். (கெட்டிமேளம்)
16. சான்றோர் கையால் பெற்றுத் திருநாண் பூட்டுதல் (கெட்டிமேளம்)
17. மணமக்கள் மாலைகள் மாற்றி அணிதல்
18. அவையோர்க்கு கற்கண்டு அல்லது சர்க்கரை வழங்கல்
19.
 1. வாழ்வாங்கு வாழ உந்தும் குறட்பாக்கள்
 2. மணமகனுக்கான குறட்பாக்கள்
 3. மணமகளுக்கான குறட்பாக்கள்
20. அகவை முதிர்ந்த வாழ்வரசிகள் தீபம் காட்டல் (ஆராததி எடுத்தல்)
21. மணமக்களுக்குப் பால்பழம் வழங்கல்
22. பெற்றோரை வணங்கி மணமக்கள் வாழ்த்துப் பெறல்.
23. நல்லறிஞர் வாழ்த்துரை
24. நன்றியுரை
25. அவையோர் பூத்தூவி அறுகரிசி இட்டு வாழ்த்தல்
26. குலவிளக்கு ஏற்றல்
27. விருந்தில் கலத்தல்

ஆ) திருமணத்திற்குத் தேவையான பொருட்கள்

1. வெள்ளிக்குடம் - 1
2. பெரிய குத்துவிளக்கு - 1

3. சிறிய குத்துவிளக்கு - 4
4. தேங்காய் - 5
5. தேங்காய் உடைக்கக் கத்தி -1 நீர்விட ஏனம்(பாத்திரம்) - 1
6. பெரிய மாலை - 2
7. சிறிய மாலை - 2
8. மலர்ச்செண்டு - 1
9. பெரிய தட்டுக்களில் உதிரிப் பூக்கள்
10. கூறை, அழகுபடுத்தும் பொருட்கள் ஒருதட்டு
11. வேட்டி, அழகுபடுத்தும் பொருட்கள் ஒருதட்டு
12. வாழைப்பழம் 2 சீப்பு
13. மலர்ச்சரம்
14. வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள் பூசிய தேங்காய், தாலியுடன் கூடிய நாண் - பெரிய தட்டு
15. மாவிலை - 12
16. வாழையிலை - 3 பெரியது
17. தேங்காய் எண்ணை, திரி, தீப்பெட்டி, ஊதுபத்திக் குச்சு
18. கற்கண்டு 2 தட்டு
19. பால் பழம் ஒரு ஏனம்
20. நெல் அல்லது தீட்டுப் பச்சை அரிசி
21. மஞ்சள் கலந்த அரிசி
22. பாக்கள் இசைத்துப் பாட பாடகர், சுருதிப்பெட்டி

5. மணமக்கள் உறுதிமொழி

அ) மணமகன் உறுதிமொழி

மணவிழாத் தலைவர் திரு. மிகு. அவர்களே பெரியோர்களே! தமிழ்ச் சான்றோரே! தாய்மார்களே! இந்த மகிழ்ச்சியான நன்னாளிலே உங்கள் முன்னிலையில் சேர்ந்த திருவமை இணையரின் மகளாகிய நான் உலகப் பொது மறையாம் தமிழ் மாமறை திருக்குறள் மீது ஆணையிட்டு நகரை அல்லது ஊரைச் சேர்ந்த திருவமை இணையரின் மகள் எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக உளமார ஏற்றுக் கொள்ளும் உறுதிமொழியைப் படிக்கின்றேன். ஆகிய நான் நிறை, ஓர்ப்பு, அறிவு, அடக்கம் என்கின்ற ஆடவர்க்கு அணியாம் அருங்குணங்கள் நான்கினின்றும் சிறிதும் வழுவாது, தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, உறவுதான், என்றாங்கு ஐம்புலத்தார் ஒம்பி அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றிப் பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உண்டும் அன்பும் அறமும் பெருக்கி, அவற்றைப் பண்பாகவும், பயனாகவும் செய்து, விருந்தோம்பி, ஒழுக்கமுடன் குடிமைப் பேணிப், பிறன் மனை நோக்காப் பேராண்மை பிறக்க, என் கைப்பற்றிய வாழ்க்கைத் துணை நலமாகிய இவளை, என்றும் பிழையாது, பிரியாது, கண்ணின் மணிபோல் காத்துத் தீவினை அஞ்சி, ஒப்புரவறிந்து, ஈகை பெருக்கி, வைவத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து இல்லறத்தின் புகழை எய்துவேன் என்பதுடன், உயிரினும் மேலான தாய் மொழியைப் பேணி, இல்லறம் காப்பேன் என உறுதி கூறுகிறேன்.

ஆ) மணமகள் உறுதிமொழி

மணவிழாத் தலைவர் திரு. மிகு. அவர்களே பெரியோர்களே!
 தமிழ்ச் சான்றோரே! தாய்மார்களே! இந்த மகிழ்ச்சியான நன்னாளிலே
 உங்கள் முன்னிலையில் சேர்ந்த திருவமை இணையரின்
 மகளாகிய நான் உலகப் பொது மறையாம் தமிழ் மாமறை திருக்குறள்
 மீது ஆணையிட்டு நகரை அல்லது ஊரைச் சேர்ந்த திருவமை
 இணையரின் மகன் எனது வாழ்க்கைத் துணைவனாக
 உளமார ஏற்றுக் கொள்ளும் உறுதிமொழியைப் படிக்கின்றேன்.
 ஆகிய நான் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய பெண்ணின்
 மேன்மைப் பெருங்குணங்கள் நான்கினின்றும் சிறிதும் வழுவாது
 தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணி தகை சான்ற சொற்காத்துச்,
 சோர்வில்லாதவளாகி, வரவறிந்து செயலாற்றி, மனைக்கட்டு அழியாமல்,
 மனைமாட்சி அழியாமல், மனைமாட்சி காத்துக் கற்பென்னும் திண்மை
 திரட்டி, இப்பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள என்று பெரியோர்கள்
 போற்றும் படி இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பற்
 பொருட்டு என்னும் உண்மை உணர்ந்து, எனது துணைவர் வழி
 நின்று, அவர் பணி யாவிலும் கைகொடுத்து, உயிரினும் மேலான
 தாய் மொழியைப் பேணி, இல்லறம் காப்பேன் என உறுதி கூறுகிறேன்.

6. அ) திருநாண் அணிந்தபின் பாடவேண்டிய குறட்பாக்கள்

அன்பும் அறமும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.

கற்கக் கசடறக் கற்றவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்கப்பட்டு.

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே
ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச் சொல்.

வெள்ளத்தனையது மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத்தனையது உயர்வு.

தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது.

வசையென்ப வையத்தார் எல்லோர்க்கும்
இசையென்னும் எச்சம் பெறாவிடின்.

குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்.

நன்றாற்றலுள்ளும் தவறுண்டு அவரவர்
பண்பறிந்தாற்றா கடை.

துன்பமுறவரினும் செய்க துணிவாற்றி
இன்பம் பயக்கும் வினை.

அரம் பொருதப் பொன்போலத் தேயும் உரம்பொருது
உட்பகை கொண்ட குடி.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.

ஆ) மணமகனுக்கு

அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அ.:தும்
பிறன் பழிப்பதில்லாயின் நன்று.

பணியுமாம் என்றும் பெருமை சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து.

நல்லா றெனினும் கொளல்தீது மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.

அவையறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
தொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

பிறன்மனை நோக்காப் பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறனொன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு.

மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு.

ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு.

இ) மணமகளுக்கு

தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித் தற்கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானாள் உள்ளதென்
இல்லவள் மானாக்கடை.

மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரித்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

பெற்றான் பெறின் பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு.

7. மணமக்கள் வாழ்த்துப் பாடல்

(திருநாண் பூட்டியதும் இவ்விரு பாடல்களையும் பாடலாம்)
புரட்சிக் கவிஞன் பாரதிதாசன் வாழ்த்துகிறார்.

ஒருமனதாகினர் தோழி இந்தத்
திருமணமக்கள் என்றும் வாழீ!
பெருமனதாகி இல்லறம் காக்கவும்
பேறெனப் படும்பதி னாறையும் சேர்க்கவும்
ஒருமனதாகினர் தோழி
மறுமலர்த் தார்புனை மார்பனோடும்
மழைபோல் கூத்தன் அழகன்பை பேடும்
வருவார் என அந்தப் பஞ்சணை தேடும்!
வந்து வரைவார் இன்ப இலக்கிய ஏடும்!
ஒருமனதாகினர் தோழி
இந்த நாள் போல எந்த நாற்றாண்டும்
இன்பம் எனவே ஒவ்வொரு இமைப்போதும் தாண்டும்!
செந்தமிழ் நாட்டிடைத் தொண்டுகள் யாண்டும்
செயத்தக்க மக்களை இவர் பெற வேண்டும்.
ஒருமனதாகினர் தோழி

வாழ்க வாழ்கவே! வாழ்க வாழ்கவே!
நறுமலர் மணம் கமழ்கின்றது பாரீர்!
உறவினர் மகிழ்ந்திடும் வாழ்த்தொலி கேளிர்!
அறமிளிர் வழியிவர் இனி நடத்திடுவார்
புறவுவான் பறப்பதுபோல் மிக மகிழ்வார்!
வாழ்க வாழ்கவே!
மைந்தர் நலமும் உறவினர் நலமும்
செந்தமிழ் நாட்டிற் பிறந்தவர் நலமும்
இந்த உலகத் தெய்வர் நலமும்
எய்தத்தரு பணி இவரினிப் புரிவார்
வாழ்க வாழ்கவே!

இந் நூலைப் பற்றி

இந்நூலுள் ஐந்து கட்டுரைகள் பெண்ணிழிவு, பெண்ணடிமை, சாதியப் பகுப்பு, கருத்து முதற் கோட்பாட்டுக் கருத்து போன்றவற்றை திருக்குறளும், சிலம்பும் எப்படியெல்லாம் மறுத்துரைத்துப் புரட்சி செய்கின்றன என்பதை முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் தமிழ்ப்பேராசிரியராய் இருந்து பணியாற்றியும் எமக்குத் தோன்றாத, துலங்காத கருத்துக்களை பல புதிய சிந்தனை வழிப்பட்ட கருத்துக்களின் மூலம் சான்றுகாட்டி நிறுவும் பாங்கு மிகவும் பாராட்டிற்குரியது.

முனைவர்.திரு.கு.திருமாதன், திருச்சி, தமிழ்நாடு.

இந்நூல் பெண்ணின் பெருமைகளை திருக்குறள், சிலப்பதிகாரவழி சிறப்புற எடுத்துக் காட்டி இதுவரை கேட்காத புதிய கருத்துக்களை புதுமையான விளக்கங்களுடன் அற்புதமான விளக்கங்களைத் தந்து, தணியாத தமிழ்த் தாகத்துடன் தனித்தமிழில் ஆக்கப்பட்ட நூல், ஆசிரியரின் ஆய்வுத்திறன் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

முனைவர்.பேரா.சி.சிவலிங்கராசா, யாழ் பல்கலைக்கழகம்.

குறகியகாலத்தில் அரியநூல்கள் பலவற்றைக்கற்று ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதும் ஆற்றலோடு புதிய கருத்துக்களை ஆய்ந்து கூறும் ஆசிரியரின் திறம் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. சீரார்ந்த நூலாசிரியராக தமிழியச் சான்றோராக மலர்ச்சியற்றுள்ள அருமைத்தோழர் குமரிவேந்தனாரைத் தமிழிய மாட்சிகளுள் ஏதாவது ஒன்றைக்குறித்து ஆழ்ந்து ஆய்ந்து ஓர் அரிய நூலை ஆக்கித் தமிழினத்திற்கு அளித்திடுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

ஆய்வர், பாவவர், பொறிஞர், இ.அகன்.புதுக்கோட்டை, தமிழ்நாடு.

சிறப்போடும், பெருமையோடும் வாழ்ந்த இனம் ஏன் இன்று தறிகொட்டு நிற்கின்றது. வேற்றினத்தார். எப்படியெல்லாம் தமிழனுடைய வாழ்வியலை ஒழுக்கவியலை பண்பாட்டை, சொத்துக்களை அழித்தார்கள், வீட்டுக்குள் நடக்கும் கரணங்கள் ஏன் வேற்றுமொழிப் பண்பாட்டிற்குப் போனது, எப்படி இவை திரும்பி வரவேண்டும் என்பதை நுண்மான் நுழைபுலமும், மரபு வழியாக சொல்லப்பட்டு வந்த எந்த நூலாசிரியரின் உரையையும் கொள்ளாது. தன் நெஞ்சை, மனச்சாட்சியை, தமிழுணர்வைத் ததனாக்கிக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட அருமையான விருந்து. மாணவர் மத்தியில் பாடசாலை, பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் கொண்டு செல்லப்படவேண்டிய நூல்.

தமிழருவி.த.சிவகுமாரன் (ஆசிரியர்), தலைவர், வவுனியாத் தமிழ்ச் சங்கம்.

மறைமலை அடிகளில் வெளிப்பட்ட தனித்தமிழ்த் தாகம் மங்கிய வேையில் அதற்கு மீண்டும் புத்துயிர் அளிப்பது இந்நூலாகும். காலத்தின் தேவையறிந்து தமிழரின் ஒழுக்கவியலையும், பண்பாட்டையும் நிலைநிறுத்தவும், தமிழைத் தமிழாயும், தமிழரைத் தமிழராயும் வாழவைக்க எழுதப்பட்ட நூல். நான் தமிழன் என்ற உணர்வோடு பல நுண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் நூல்.

மா.கணபதிப்பிள்ளை துணை முதல்வர் கொழும்பு நோயல் கல்லூரி.

உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாய் வாழ்ந்த இனம் வீதியோரத்தில் வீசியெறிப்படும் கல்லாய் ஆனதால் அவர் தமிழின் மீதுகொண்ட பற்றால், தமிழ் சமூகத்தின் மீது கொண்ட பற்றால், இந்த மண் உலகத்தின் மீதுகொண்ட பற்றால் எழுந்ததே இந்த சுய உணர்வைத் தூண்டிவிட்ட அரியநூல். பெண்ணின் பெருமையை திருக்குறள், சிலம்பு, ஓளவை நூல் ஆகியவற்றிலிருந்து பல கருத்துக்களை அள்ளித் தந்திருக்கிறார். இந்நூல் உணர்வோடு, அறிவோடு ஒன்றித்தவை, இன்றைய தமிழினத்திற்கான ஒரு ஓடாதம் (மருந்து)

முனைவர்.செ.திருநாவுக்கரசு, துணை முதல்வர், கோப்பாய், ஆசிரிய பயிற்சிக்கல்லூரி.

வாணிகணனிப்பதிப்பகம் - வவுனியா, தொ.பே: 024-2223658.